

АЛЕКСАНДЪР БЕЛОВ

БОЙ БЕЗ ПРАВИЛА

Част 1 от „Бригадата“

Превод от руски: Ива Николова, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

ПАМИР, 1989

Уолнението е неизбежно като световната революция.

Освен това увото е празник. Истински като Нова година. Ето на, чакаш го, чакаш го, суетиш се, броиш дните и като че ли радостта ти се просмуква в цялото това чакане, тъй както водата попива в пясъка.

Но стига само да удари заветния час и — бум! — всичко, което се е натрупало в душата ти през тези две дълги години, отведенъж се плисва навън като топло шампанско от бутилка. И в целия свят няма по-щастлив човек от теб. Защото пред теб е свободата, защото всичко ти предстои, защото си отиваш вкъщи...

Запъхтяният новобранец цъфтеше като майска роза.

— Другарю сержант — докладва той по устав, изопнал длан до избелялата си шапка, — току-що съобщиха от отряда: издадена е заповед...

— Какво?! — нетърпеливо го прекъсна Белов.

— Уво, другарю сержант... — широко се ухили момчето.

— Земляк... — Белов докосна с ръка прашния зелен пагон на боеца и измърмори, едва сдържайки бушувашата в гърдите му радост. — Благодаря ти, земляк, благодаря ти... На, вземи си — той измъкна от джоба си току-що наченатия пакет „Родопи“ и го протегна към войничето.

„Край, мамка му! Свърши се! Уво!“ — ликуващо Белов, крачейки към казармата. Той се стараеше да не тича презглава и да не бърза, защото все пак не беше хлапак, нито някакъв си току-що остриган новак. Откъдето и да го погледнеш, беше тежка гемия, сержант! Опората на армейските ред и дисциплина, тъй да се каже...

Но щом прекрачи прага на казармата, въпреки всичко Саша не се сдържа и хукна с всички сили по коридора. Спра се до дневалния и радостно изграчи:

— На кого служиш, новобранецо?!

— Служа на Съветския съюз! — козириува и с готовност израпортува боецът.

— Служиш на увото, новако! — засмя се Белов и дръпна вратата на ленинската стая.

В помещението имаше само един човек. С гръб към вратата там седеше Фархад Джураев — най-близкият приятел на Саша, който за две години служба му беше станал почти като брат. Той съсредоточено тъпчеше с трева една фунийка от папироса „Беломор канал“.

— Белов, защо ревеш така?! Като че ли си магаре! — недоволно измърмори Фархад, без да извръща глава. — Не виждаш ли, че съм зает! — усмихна се той накриво, почуквайки с нокътя си цигарата.

Саша се тръшна на един стол до приятеля си и ухилен до уши, възторжено изстреля:

— Уво, редник Джураев!

Джураев облещи очи, трескаво смачка приготвената цигара в свития си юмрук и ревна с цяло гърло:

— А-а-а-а-а-а!!!

— А-а-а-а-а-а!!! — веднага подхвана дивашкия му вик Белов.

Те крещяха с такава неудържима радост, толкова неистово, до такава самозабрава, че стъклата на казармата задрънчаха.

Дневалният хвърли един поглед към разтворената врата на ленинската стая и не можа да потисне завистливата си въздишка. Защото той много добре знаеше какво означава да празнуваш уво.

На другия ден те се сбогуваха. Изпратиха наряда, който пое към границата, и тръгнаха да обикалят заставата.

— Да ти кажа честно, Фара... Сърцето ми е свито... — оплака се Саша. — Май, че ще се сбогуваме...

— Я стига, Саня — прегърна го приятелят му. — Знаеш ли какво е казал навремето един мъдрец: щом душите не умират, значи, когато се сбогуваш, отричаш раздялата!

— Хайде сега, започна се... — ухили се Белов.

Този Фархад по принцип беше странен човек. Непрекъснато ръсеше източни мъдрости, твърдеше, че бил асириец, знаеше родословието си едва ли не до двайсето коляно и много се гордееше с всичко това. Впрочем, той беше много готино и много разумно момче

и при мисълта, че може би никога повече няма да се види с него, Белов се натъжи.

Фара намери в казармата някакво старо фотоапаратче и приятелите се отправиха към развъдника при кучетата.

Пол безпогрешно усети предстоящата раздяла: той се притисна до крака на Саша и тихичко заскимтя като паленце. Позирайки за снимката, Саша приклекна до овчарката и положи ръка върху врата ѝ. Песът веднага се обърна и повдигна пъlnите си с тъга очи към своя стопанин. От този поглед на сержанта му прилоша.

„Вкъщи непременно ще си взема куче“ — развълнувано си помисли Саша. Необяснимата му мъка стана още по-силна: Армейският му живот беше свършил и както се казва — радвай се, момче! Но днес кой знае защо Белов не се чувстваше щастлив от увото.

Да, в този начин на живот имаше колкото си искаш и трудности, и тъпи армейски простотии, той беше пълен с еднообразна рутина и твърде малко радост. Но за сметка на това в него всичко беше абсолютно ясно и просто — службата, казармата, нарядите, караулите... А какво го чакаше в цивилния живот?

Вече почти половин година нямаше писма от Леночка. Ленка, Леночка, Ленок, нима си забравила войника, нима си се хванала с някой друг? „Какво става с Елисеева?“ — питаше във всяко свое писмо до Москва Саша, но нито майка му, нито момчетата му пишеха нещо за Ленка.

Момчетата... Язвителният хитрец Пчелата — прекалено делови и практичен за годините си, той винаги беше в течение на всички слухове и като че ли знаеше всичко за всички. Бунтарят, устият шегаджия Космос, който, впрочем, беше син на професор по астрофизика — неуморим майтапчия, тарикат и изключителен привърженик на всичко ново. Невъзмутимият мълчаливец Фил — майсторът по бокс, непоклатим и як като скала, който винаги беше готов да ти се притече на помощ...

Те бяха заедно от сто години — още от първи клас, и разбира се, момчетата очакваха с нетърпение завръщането на Саша. Само че... Веднъж майка му беше намекнала, че приятелите му са замесени с някакви хулигани, пък и самият Космос му беше споменал в писмата си за някакви не много законни работи, които вършели...

Предстоеше му да си изясни всичко това в Москва — и за Ленка, и за момчетата. Пък и трябваше да си намери работа, да се подготви за кандидатстване в института и да влезе поне вечерно... С две думи, щеше да затъне до гуша в грижи!

— Ей, Белов, какво ти става? — подвикна му Фархад, насочвайки фотоапарата към Саша и Пол. — Я кажи „зеле“!

— Да ти кажа честно, мъчно ми е — смутено си призна Саша и потръпна, защото Пол се измъкна изпод ръката му и го близна по бузата.

— Пол, приятелю... — потупа кучето по врата Белов и широко се усмихна.

Щрак! — чу се звукът на фотоапарата и доволният Фара извика:

— Тъй вярно, заснето е!

„Както и да е, ще се прибера и ще разбера какво става! И с Лена, и с момчетата, и с всичко останало!“ — помисли си Саша. Той се изправи, махна с ръка на тревожните си мисли и твърдо каза:

— Това е, Фара, да вървим да си събирам багажа! Време е да се прибирам вкъщи, в Москва!

ЧАСТ I

КОГАТО ТВОЯТА ЛЮБИМА ОТИДЕ ПРИ

ДРУГ

1.

Белов позвъни веднъж, втори път, но в апартамента беше тихо.

От нетърпение ръцете му леко трепереха. „Какво правят тези хора, спят ли?“ — притеснено си помисли Саша и натисна бутона с цяла длан. Много добре чуваше, как звънеца се скъсваше да дрънчи от другата страна. Но там не се долавяше никакъв друг шум.

— Ле-е-на! — извика с цяло гърло Саша и на два пъти с всичка сила удари с юмрук по вратата.

Вслуша се още веднъж — не, в апартамента на Елисееви цареше пълна тишина.

Саша изруга наум, ядосано удари с ръка за последно по грапавата стена, грабна нещата си и хукна надолу по стълбите към къщи.

Той отвори вратата с ключа си и тихо, стараейки се да не вдига шум, влезе в апартамента. В голямата стая работеше телевизорът — предаваха новини. Без да се събува, Белов направи няколко крачки напред и замря на прага. Майка му седеше във фотьойла с гръб към вратата и гледаше репортаж за извеждането на войските от Афганистан. Саша се взря в отражението ѝ на изпъкналия екран на телевизора — лицето ѝ беше напрегнато и тревожно, веждите бяха сключени, а около устата се бяха образували несъществуващи доскоро скръбни бръчки... Мама...

— Майче, защо още не си сменила бравата? — тихичко попита той. — Може ли такова нещо, а...

Жената веднага се извърна, радостно възклика и се хвърли на врата на сина си.

— Саня! Саня, скъпото ми момче! Санечка! Сълнчице мое! — нареждаше тя, като се смееше, плачеше и покриваше лицето на сина си с безброй целувки. — И защо не ми се обади, Саня... Ами, че аз нищо не съм приготвила...

— Майче, майче, стига, де... — трогнато и смутено мърмореше Саша. — Идвам направо от гарата... мръсен съм... Майче, чакай поне да се измия! Мамо...

Когато Белов излезе от банята освежен, с мокра коса и гол до кръста, майка му вече с пълна пара шеташе из кухнята.

— Мамо, знаеш ли дали Елисееви са тук?

Татяна Николаевна притихна, прехапа устни и се направи, че заради шума от течащата вода не чува сина си. Саша влезе в кухнята и повтори въпроса си:

— Питам къде са Елисееви? Защото се отбих у тях, но никой не ми отвори...

— Ако ми се беше обадил по-рано, щях да изпека разни неща, и любимите ти пелмени щях да направя... — повтаряше си нейното, без да повдига глава Татяна Николаевна и отново остави без отговор въпроса на сина си. — А сега ще ядеш пържени яйца, като че ли си безпризорен!

— Майче, ами, че ние в армията си варяхме супа от гвоздеи, а пък ти...

— В армията — може, горкичкият ми, а това тук е дом! — обърна се тя с усмивка към сина си и неволно започна да му се любува.

Войникът на границата беше променил много сина й. Момчешката му острота и несъразмерност бяха изчезнали, раменете му бяха наедрели, ръцете му се бяха налели с мъжка сила. Той беше станал строен, силен, як и гъвкав — приличаше на млада гъба манатарка!

— Боже мой, Саня, това пък откъде се взе? — майката докосна татуировката от лявата страна на гърдите му, която изобразяваше емблемата на граничните войски. — Защо си го направил, защо ти е това, а?!

— Ма-а-мо... — проточи с укор Саша. — Какви ги приказваш? Ами, че това ми е за спомен, все пак цели две години минаха!

И в този миг навън се разнесе познатият до болка глас на Космос, усилен от мегафон:

— Моля за внимание! — Той се превземаше, имитирайки характерните интонации на диспечер на гарата или летището. — Моля военнослужещият Александър Белов да се яви долу, там го очакват! Повтарям...

— Ама, че зевзеци! — засмя се Саша. — И откъде ли са научили?!

С едно дръпване отвори прозореца, легна по корем върху топлия перваз и се надвеси навън.

Долу беше спрял един стар, очукан кафяв линкълн с изрисувани по страничните врати ярки огнени езици. Върху широкия му преден капак с мегафон в ръка танцуващ Космос. До него с вдигнати нагоре глави стояха Пчелата и Фил.

— А-а-а-а!!! — ревнаха в един глас и тримата, щом зърнаха приятеля си.

— Здравейте, братлета! — развила се Саша и разпери широко ръце, сякаш искаше да прегърне и тримата наведнъж.

— Бели! Саня! Ела тук! Слизай долу, генерале! — разнасяше се от улицата.

— Момчета, ама аз току-що слязох от влака! — засмя се Саша.

— Не разбрах! — изкрещя Пчелата. — Ами посрещнато?! Какво си намислил, искаш да ни обидиш, така ли? Фил, кажи му — побутна съседа си той.

— Саня, какъв влак, какви ги дрънкаш?! — махна с ръка Фил. — Ние от две години те чакаме!

— Слизай бързо!

Засменият Белов се обърна към майка си:

— Майче, ще ида, нали може?

— Никъде няма да ходиш! — начумери се майка му.

— Ей сега идвам! — викна Саша надолу, пускайки покрай ушите си майчините думи. — Дръжте ме!

— Саня, какво правиш! Твоят Космос няма къде да се дене! — тя не изпитваше кой знае колко добри чувства към Космос, защото на този раздейпрах вечно му хрумваха разни идиотски начинания, повечето от които винаги завършваха с какви ли не неприятности.

— Мамче, мамче, защо говориш така? Домъчняло ми е за тях! — Белов бързо млясна майка си по бузата и хукна да се облича.

— Докато не се нахраниш, няма да мърдаш от къщи! — категорично заяви подире му Татяна Николаевна. — Гладен никъде няма да те пусна! — Тя грабна тигана от печката и заситни след сина си. — На... Поне два залъка ще хапнеш... Хайде, писанчо...

Саша беше принуден едновременно да намъква дънките си, да прегърща горещите залъци пържени яйца и да се оправдава пред майка си за скоропостижното си бягство от къщи.

— Мамче, не ми се сърди, чуваш ли... Ти не си била в казармата... Ам...

Татяна Николаевна се усмихна:

— Да, разбира се, не съм имала възможност, така си е...

— Видя ли! Затова не си много наясно по въпроса какво означава мъжкото приятелство! Ам...

— Да, бе, че как да съм наясно, откъде мога да знам! — ехидно се съгласи майката, поднасяйки поредния залък на сина си.

— Край, мамо, стига толкова, тръгвам. Ти няма да се притесняваш, нали?

— Саня, не забравяй какво си ми обещал! — строго му напомни тя вече в гръб.

— Няма, бе, майче! Само ей така, малко биричка — колкото да не е без хич! — отвърна Саша вече от стълбището.

Последва бърз тропот на младите нозе по стълбите и Татяна Николаевна остана сама с полуупразния тиган и вилицата в ръце.

— Ах, този Космос... мътните да го вземат! — ядосано промърмори тя и затвори вратата след сина си.

2.

Саша изтича до долу, изскочи на улицата и се отзова в ръцете на своите възбудени до краен предел приятели. Те се нахвърлиха един през друг върху Белов, мачкаха го и безмилостно го налагаха по гърба и раменете.

- Я колко си възмъжал, колко си възмъжал!
- Каква мутра само си оханил от държавния казан!
- Колко шпиони хвана, а, Бели?
- Добре дошъл, Саньок!

След като успя да се освободи от дружеските прегръдки, малко посмачкан, но радостен, Белов възклика:

- Е, какво, братлета, ще треснем ли по една бира?!
- Каква ти бира? — сви устни Космос. — Първо ще си почешем езиците, а после ще идем да е...

Той внезапно мълкна и боязливо погледна към Фил, който красноречиво свиваше и изпъваше огромния си, напомнящ месингово чукало за хаванче среден пръст. Пчелата изфуча:

— Виждаш ли го тоя клоун, Саня? — и кимна по посока на Космос. — Предложи на всеки, който назова някаква мръсотия, да му бием по една масълонка по челото. Аз вече си натъртих всички пръсти по челото му, а пък на Фил нищо му няма, харесва му.

— И къде ще идем после, а, Космик? — любезното попита Фил.
— Ами... да такова... как беше... да се видим с момичетата... — мъчително довърши фразата си Космос с гримаса, изразявща толкова потискаща досада, че всички се разкипотиха.

— Малоумници! — засмя се Космос, разтърквайки челото си. — Е, какво, тръгваме ли?

Компанията на мига се метна в колата и старият линкълн полетя с отскок от мястото си.

— Какво ще кажеш за таралясника, Саня — започна да се хвали Космос. — Страхотен е, нали? А видя ли пламъчетата по вратите? Анди Уорхол ги е рисувал! Общо взето, само аз и Майкъл Джексън имаме такива коли, разбра ли?!

— Да, де, обаче той е негър и на това отгоре е обратен! — кльвна го Пчелата от задната седалка.

— Че какво от това, да не би един обратен негър да не може да има готин таралясник? — справедливо възрази Фил.

— Пчела, ти си расист! — разкикоти се Космос. — Е, братлете, натиснете си здраво задниците, сега чичко Кос ще ви демонстрира класа!

Линкълнът изфуча на булеварда и Космос настъпи газта. Огромният автомобил с бездарно изрисувани врати полетя напред, като нарушаваше всички писани и неписани правила за движение и отчаяно лавираше в гъстия поток от коли.

След него се разнасяха възмутените клаксони и проклятия на шофьорите, но пътниците в линкълна сякаш не забелязваха това. С кискане и подсвирквания те насьскваха своя водач и той изцеждаше от старата кола всичките й останали силици. Заглушавайки измъчения рев на мотора, в купето с пълна мощ гърмеше бодряшката музика на Си Си Кеч.

— Давай на панорамата, Кос! — извика Саша.

— Нямаш проблеми, Саньок! — изрева той в отговор. — Ако кажеш, и на Луната ще идем!

Линкълнът жално изскърца с гуми и спря на панорамната площадка пред Университета. Приятелите се изсипаха от колата и хукнаха един през друг към перилата.

Белов бързо прескочи загражденията и се затича към старата топола. Още в десети клас беше издълбал в основата на короната му сакралното „Саша + Лена“. Та сега си каза, че ако надписът се е запазил и кората не го е заличила, значи между него и Ленка всичко ще е наред!

Светкавично се покатери на дъrvoto и веднага зърна познатите букви. Естествено, надписът беше леко поизтрит, но въпреки това се четеше много добре.

Саша прокара ръка по буквите и с озарено от щастие лице хвърли поглед към панорамата на ширналия се пред него град и не можа да сдържи въздишката си. Ех, мамка му, каква красота!

— Ей, Саша, да ти кажа честно, тук не растат банани! — подвикна му отдолу Пчелата.

— Знам, знам, приятелю! — засмя се Белов и слезе от дървото.
— Осемстотин дни не съм бил тук, представяш ли си?

— Какви ги вършиш там? — попита Фил и подаде на Саша отворена бутилка бира.

— Снася яйца! — ехидно рече Космос.

— Саша, а помниш ли, че искаше да скочиш с кънки от трамплина на бунището? — ухили се Пчелата.

— Не-е... — завъртя глава през смях Белов. — Не е имало такова нещо, какви ги дрънкаш?

— Как така да не имало? — възмути се Фил. — Дори пратихме Рижия да ти вземе кънките!

— Я стига! Вярно, че в армията ми промиха мозъка, ама не чак дотам, че да не помня такива неща! — махна с ръка Саша.

— Както и да е, по-добре кажи какво мислиш да правиш оттук нататък? — сложи ръка на рамото му Космос.

— Ами, ще се помотая два-три месеца, а после ще кандидатствам в минно-геологния институт.

Приятелите се спогледаха и веднага се разтресоха от смях.

— Къде...

— Ще изучавам вулканите — опита се да обясни решението си Белов. — Докато бях в армията, изчетох цялата библиотека, там...

Прекъсна го нов, още по-мощен взрив от смях.

Космос отново сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Да, Саня, виждам, че там съвсем си изостанал от живота!

— И ти сега се каниш да ме поучаваш, така ли? Е, хайде, опитай се — усмихна се Саша, обзет от леко напрежение.

Той отдавна беше свикнал да разчита само на собствените си умозаключения и се отнасяше твърде предпазливо към каквото и да било поучения.

— Какъв институт, какви книги?! — размахваše бирената бутилка приятелят му. — Ето на, аз, Космос, синът на професора по астрофизика, сега те питам: знаеш ли какво е най-важното днес?

— Ако кажеш „парите“, ще ти фрасна един в носа! — Саша вече не се усмихваше.

— Ъ-ъ... — завъртя глава Космос, после най-неочеквано измъкна един пистолет и го поднесе пред лицето му. — Ето какво е най-важното днес!

Белов с каменно изражение отмести дулото, на пистолета настрана и студено и рязко изрече:

— Никога не насочвай оръжие срещу приятел.

— А пък ти ми говориш за някаква си библиотека! — изсумтя доволен от постигнатия ефект Космос и скри пистолета зад гърба си.

— Саня, той е прав — подкрепи приятеля си Пчелата. — Сега за един ден печеля толкова пари, колкото баща ми не може да изкара за цял месец във фабриката. За един ден, смятай! И от какъв зор ми е притрябал някакъв си институт?!

— Вие какво, да не би да сте станали бандити? — смутено се усмихна Белов. Разговорът все по-малко и по-малко му харесваше — май излизаше, че майка му му беше писала верни неща за момчетата?

Космос се приближи към него с внезапно придобила сериозно изражение физиономия и многозначително произнесе:

— Бандити, небандити...

Белов мълчеше.

— Слушай, Саня — бързо заговори Космос, — сега такива неща стават на Рижката гара, само ако знаеш! Там се събират момчета от целия град, размитат тъпанарите, разчистват си сметките... Ние с Пчелата не сме кои да е там, кажи му, Пчела! С две думи, ела при нас! Ще станем най-важната бригада. Ето, и Фил също ще се включи...

— Ти не бързай да говориш от името на Фил! Още нищо не съм решил — последните му думи явно бяха отправени към Саша. Той съсредоточено гледаше приятеля си, сякаш очакваше нещо от него — може би съвет?

Пчелата измъкна от джоба си дебела пачка пари и протегна няколко банкноти към Белов.

— На, вземи на първо време. Няма нужда да ми ги връщаши, сега нямаш откъде...

Разговорът явно тръгна в неподходяща посока. Без да погледне към парите, Саша отмести ръката му и остави празната наполовина бутилка на парапета.

— Няма нужда, Пчела... Хайде, братлета, да вървим, трябва да отида при Елисеева...

Приятелите му бързо се спогледаха разтревожени и малко смутени и това не убягна на Белов. Не, тук нещо не беше наред!

— Хайде, да вървим! — Саша решително закрачи към колата.

— Чакай, чакай, старче! — Прегради му пътя Космос. — Къде си тръгнал? Такива мадами ни чакат, само ако знаеш! Наточени и красиви!

— Не, наточените утре — упорито завъртя глава Белов. — Сега трябва да отида при Ленка. Домъчняло ми е за нея, момчета...

Космос въздъхна и се намръщи.

— Добре, братле... Я ела да си поговорим...

Саша не помръдна от мястото си, затова Пчелата и Фил се отдръпнаха настрани. Космос седна на парапета и с явно нежелание започна:

— Саня, първо, те се преместиха...

— Наистина ли? Значи, ето защо никой не ми отвори... — кимна той. — А знаеш ли къде?

— Не знам. Пък и не това е важното... — Космос отмести очи и започна да хапе устните си. Саша още от училище си спомняше, че това е сигурен признак на крайно затруднение за приятеля му.

— А кое? Кое е важното, а? — вече губейки търпение, попита Белов.

— Ти само... такова... не се ядосвай... Ще ти кажа истината. — Мрачно погледна към приятеля си Космос. — С една дума, тя е курва.

„Тряс!“ — без да замахва, Саша моментално стовари един в челюстта на приятеля си. И тъй като изобщо не очакваше такъв развой на събитията, той се прекатури от другата страна на перилата. Заслепеният от ярост Белов излетя като куршум през парапета и с глуcho ръмжене се нахвърли върху шашардисания си приятел. Те се вкопчиха един в друг и като си нанасяха взаимни удари, се затъркаляха по склона.

Фил и Пчелата хукнаха към биещите се: първият се хвърли върху Саша, а вторият сграбчи Космос. След минута успяха да ги разтърват, като при това на Фил му се падна очевидно по-тежката задача — оказа се, че изобщо не беше лесно да се справи с вбесения Белов.

— Какво правиш, да не си откачил?! — крещеше той в ухото на Саша. — Какви ги вършиш, Саня, да не си мръднал?!

Космос седна и се ухили накриво с разкървените си устни:

— Ама, че си смахнат, Белов... Какво общо имам аз с това?

Задъхан, Саша плъзна разтревожен поглед по смръщените лица на приятелите си, бавно сведе глава и изведнъж рязко закри лицето си

с длани...

3.

Татяна Николаевна изстиска ризата на сина си, изтръска я и я обърна към светлината. От петната кръв не бяха останали никакви следи, но озелененото по ръкавите и гърба не беше излязло напълно.

„Сигурно, ще трябва да я изваря — помисли си с въздишка тя. — Дано не избелее... Турска е, кой знае с каква боя са я боядисали...“

Беше ѝ мъчно за новата риза, която бе купила само преди един месец на пазара в „Лужники“. Но изпитваше неизмеримо по-голяма и по-болезнена мъка за сина си.

Той се прибра вкъщи рано — изпоцапан, със синини по лицето и мрачен като тъмен облак. Майка му веднага се досети, че е научил за Лена. Явно приятелите му бяха съобщили на Саша онова, което самата тя искаше, но се боеше да му разкаже. И вероятно се бяха сбили заради тази...

След като простря ризата в банята, Татяна Николаевна се приближи на пръсти до стаята на сина си и внимателно отвори вратата.

Саша лежеше по гръб, очите му бяха затворени, а дишането му беше равномерно и ритмично.

„Спи — реши майката. — И слава Богу. Нищо, всичко ще мине, ще се оправи... Е, разбира се, ще се разстрои за известно време, но... Нищо...“

Стъпвайки безшумно, тя излезе от стаята.

Майка му едва успя да затвори вратата, когато Белов отвори очи и втренчи тежкия си неподвижен поглед в тавана.

Пред него стоеше и се усмихваше Ленка — слабичка, стройна като балерина и толкова красива, че тръпки да те побият. Такава, каквато беше, когато го изпращаха в казармата и каквато той си я спомняше през двете години, докато служеше.

Белов усещаше вкуса на нейните устни, уханието на косите ѝ, чуваше потрепвания ѝ от вълнение глас: „Не си мисли лоши неща, ще те чакам, Саша, непременно ще те дочакам! Та аз те обичам!“ И отново устните ѝ — меки, горещи и малко солени...

И същата тази Ленка да е станала курва?! Не, не беше в състояние да повярва на това, просто умът му не го побираше!

Но нима Космос би могъл да го изльже?! Че защо му е да го прави? Пък и момчетата — тяхното тягостно мълчание, което беше по-силно от каквите и да било думи, потвърждаваше чудовищните му обвинения.

А може би момчетата бяха объркали нещо? Та нали Ленка дори не живееше тук! Може някой от злоба е пуснал мръсната ключа и те са повярвали? Или пък бяха подочули нещо, но го бяха разбрали неправилно... Коса беше дрънкало и дърдорко, само му дай да си чеше езика...

Така ли?! А тогава защо тя престана да му пише?! За двайсет и девет седмици — нито едно писмо! Какво означава това?!

Белов сподави тежката си въздишка и вече за кой ли път съжални за своята невъздържаност. По дяволите! Не стига, че обиди приятеля си, ами на всичкото отгоре взе, че си и тръгна, без да разбере нищо докрай! Ами тогава, лежи си сега и се чуди!

Саша потъна в тревожен сън късно след полунощ, но слънцето едва се беше показало, когато той се събуди. Сънят не му помогна — вчерашните му мрачни мисли с нова сила нахлуха в главата му. Той тихичко стана, излезе на балкона, запали цигара и се замисли при кого от приятелите си да потърси обяснение. Може би бе най-добре да отиде при Пчелата.

— Кой е? — чу се зад вратата съненият глас на приятеля му.

— Сержант Белов! — мрачно избоботи в отговор Саша.

Бравата изщрака и на вратата се появи Пчелата, увит с чаршаф.

— Знаеш ли колко е часът? — недоволно попита той.

— Пчела, излез, трябва да си поговорим — врътна глава Саша.

— С мацка съм...

— Облечи се! — отсече Белов.

— Добре, де, ей сега — неохотно кимна Пчелата. — Почакай да си обуя панталоните...

— Хайде... — кимна Саша, обърна се и заслиза по стълбата.

Пчелата потърка сънената си физиономия и помоли:

— Дай една цигара...

Саша мълчаливо му подаде пакет „Родопи“.

— Ама че гадост пушиш... — измърмори Пчелата и всмукна цигарения дим.

— Разказвай — кратко подхвърли Саша.

Приятелят му въздъхна и сви острите си рамене.

— Ами, с две думи, тя се премести в квартал „Люберци“... Така... И ние нищо не знаехме за нея — Пчелата говореше с неохота.

— А пък нашите босове имат един обект в тамошния център и заради него възникна спор. Отидохме да си изясняваме отношенията — както си му е редът, с пет коли... Е, обсъдихме всичко, а после какво да видим — в кръчмата седи Ленка Елисеева. Седи на една маса с четири мутри, така... Космос отиде при нея, каза й нещо, а тя цялата се изчерви... После поразпитахме тук-там: май че станала такава... как им викаха... станала манекенка и туйто... С две думи, тръгнала от ръка на ръка...

Белов слушаше с наведена глава. И без да мърда, попита:

— Какъв е този обект?

— Стига, де, Саня, зарежи тая работа, чуваш ли... — Пчелата го докосна по рамото. — Тъпо е да се косиш чак толкова заради разни жени...

Саша отблъсна ръката му и веднага избухна:

— Пчела, не ме учи... Казвай, къде я видяхте?

Приятелят му погледна пламналите от ярост очи на Белов, въздъхна и поклати глава.

— Е, братле, прави каквото щеш... — Пчелата клекна, взе една клечка и започна да чертае по пръстта и да обяснява на Белов как да стигне до въпросния злополучен обект...

4.

В дискотеката беше многолюдно и шумно, гърмеше музика, проблясваха светлини, пред входа се тълпяха издокарани и възбудени младежи. В стария си пуловер и избелелите си дънки, тук Белов изглеждаше като бяла врана.

След като огледа внимателно малката градинка пред клуба, Саша се отправи към една пейка. Стара липа я закриваше от ярката светлина на уличната лампа. Мястото беше подходящо, защото оттук много добре се виждаше и входът на клуба, и почти цялата градинка, пък и двете съседни улички бяха като на длан. Белов се настани на пейката, запали цигара и се приготви да чака.

Независимо от всичко продължаваше да вярва в чудото: ето на, ще се срещне с Ленка, ще я погледне в очите, ще си поговорят, ще я разпита и всичко ще си дойде на мястото!

Пред входа на градинката спря поредното такси, от което слязоха две силно гримирани момичета. Подръпвайки късите си полички, които повече приличаха на широки пояси, те високо се кискаха и обсъждаха някой си Ашотик.

Гласът на едната от тях му се стори страшно познат. Белов стана от пейката и направи няколко крачки към момичетата. По-високото от двете плати на шофьора на таксито и се обърна. Светлината на уличната лампа освети лицето ѝ и Саша изстин — в тази наплескана пачавра разпозна своята Ленка!

„Така! Значи е истина, всичко е истина!“ — каза си той.

Всичко му се изясни. Би могъл да си тръгне. Но това не беше присъщо на Белов. Той нямаше навика да оставя нещата недовършени. Да, сега наистина всичко беше ясно, но, дявол да го вземе, той при всички случаи трябваше да си поговори с нея! В края на краишата искаше да я погледне в очите и щеше да го направи!

— Лена! — подвикна ѝ с внезапно пресипнал глас.

Едното от момичетата спря и застинава, вглеждайки се в тъмнината под дърветата. Саша направи още две крачки напред и излезе на

светло. Като се опитваше да се държи колкото се може по-спокойно, той сдържано кимна:

— Здравей, аз съм.

Лицето на момичето се изопна и или от изненада, или от уплаха, се вкамени. Приятелката й забеляза това и я побутна:

— Лена, кой е този?

— Върви, ей сега ще дойда — без да обръща глава отвърна Лена.

— Върви, върви...

— Само не се бави... — смутено помоли момичето, mestейки поглед от приятелката си към непознатото момче и обратно, и изведнъж забърза към дискотеката.

— Не ме очакваше, нали? — попита след кратка пауза Саша и внезапно осъзна, че този негов въпрос прозвуча двусмислено. Излизаше, че тя не го е очаквала не само сега и тук, но и изобщо да се върне от казармата.

Смутената Лена машинално поклати глава, като по този начин неволно даде крайно откровен отговор и на двата му въпроса. Но само след миг се овладя, и предизвикателно заяви:

— Саша, моля ти се, само без скандали!

— А как? — без капка вълнение попита той.

— Как ли? Ами да си поговорим спокойно...

— Тогава може би първо ще се целунем? — със същия равнодушен тон предложи Саша. — Все пак две години и половина не сме се виждали, какво ще кажеш?

— Не... Стига, глупаво е... — засмя се Лена. — И освен това две години са твърде дълго време... Ами, така се случи, извинявай... — с безгрижна и палава усмивка сви рамене тя.

— През цялото това време аз мислех единствено за теб, а ти само „така се случи“ ли ще ми кажеш? — самообладанието започна да изневерява на Белов и в гласа му зазвучаха опасни нотки.

Лена веднага гиолови. Усмивката изчезна от лицето й, тя се напрегна и бързо рече:

— Саша, Саша, Саша, за какво ти е сега всичко това, а?

— Как така „за какво“? Ленка, какво си направила?! — изгуби търпение той и я хвана за ръката. — Какво си направила, Ленка?!

Тя се отскубна и изкрештя с някакъв чужд, рязък и писклив глас:

— Не ме пипай! Ще ми направиш синини!

Ами, да, разбира се, как ще работи със синини! Саша искаше да й каже още нещо, но в този момент зад него се разнесе кратко изсвирване и властен вик:

— Ей, тъпанар, я се махай от нея!

Саша се обръна. Към него бавно се насочи як младеж, облечен в елегантен костюм и с вратовръзка. Съпровождаха го приятелката на Ленка и три мрачни дебеловрати мутри. Младежът спря до ниската, стигаща до коляното му ограда и надменно ухилен, повтори лениво:

— Е, какво не ти е ясно? Казах да дойдеш тук.

— Саша, недей — изплашено го хвана за ръкава Лена. — Не отивай, Саша...

Но Белов вече вървеше срещу съперника си. Този хубавец му беше паднал тъкмо навреме — той просто изпитваше необходимост да изпусне парата и да излезе обидата и злобата, които бяха изпълнили душата му.

Пъхнал ръце в джобовете си, той се опитваше незабелязано да си сложи стария, останал още от ученическите му години бокс, който днес едва успя да намери във високите шкафове вкъщи. Проклетото желязо по никакъв начин не позволяваше на пръстите му да влязат в дупките.

Хубавецът спокойно изчакваше Белов до оградата. Той дори не гледаше към него и без да вдига глава, въртеше массивния златен пръстен на дясната си ръка. На Саша му оставаха две-три крачки до оградата, когато съперникът му внезапно я прескочи и му нанесе два бързи и силни удара.

И не срещна съпротива, защото Белов дори не бе успял да извади ръцете си от джобовете. Той се сви на две и се отпусна на коляно, а красавецът го сграбчи за косите и презирително процеди:

— Какъв ти е проблемът, да не би да няма други жени? Изчезвай оттук, малоумнико!

Тази кратка пауза бе достатъчна на Белов, за да си сложи най-сетне бокса. В следващия миг той скочи и заби с всички сили юмрука си в челюстта на нахалника.

Облян в кръв, хубавецът се свлече на тревата. Момичетата запищяха. Дебеловратите мутри веднага се нахвърлиха върху Саша. Той успя да посрещне първия с мощн десен удар, но вторият го събори на земята с убийствено кроше. Той веднага се опита да стане,

но не успя, защото тримата приятелчета на хубавеца се заеха яростно да го обработват с крака.

Съзнанието му се замъгли и той почти престана да усеща болката от непрестанните ритници.

И, естествено, Саша не чу изскърцването на спирачките на стария линкълн пред входа на градинката.

Пръв от колата изскочи Фил и хукна към Саша. Останалите тичаха след него.

— Нали ти казах! — извика задъхан Пчелата на Космос.

Фил вече се бе добрал до дебеловратите мутри. Той събори първия с мощн десен удар в главата и завалията загуби свист веднага и задълго. На втория му провървя повече — той успя да направи блок и смекчи якото кроше на Фил. В този момент се приближиха Космос и Пчелата и противниците бяха принудени да отстъпят към входа на клуба, оставяйки неподвижния Белов на асфалта. Пчелата се хвърли към него, подхвана го под мишниците и го помъкна към линкълна.

— Да се махаме, по дяволите! — изрева той към приятелите си.

Космос му се притече на помощ, а Фил прикриваше изтеглянето им.

Но в този момент от разтворената от край до край врата на клуба се изсипа тълпа от вбесени младежи. Те с яростен вой се хвърлиха да помогат на своите. Някои вадеха в движение боксове, други трошаха бутилки и се въоръжаваха с тях, в ръцете на трети проблясваха остриета на ножове... Замириса на кръв.

— Размърдай се, Коце! — извика Пчелата.

Но той направи тъкмо обратното — пусна Белов и хукна към Фил. Най-чевръстите от помагачите вече бяха стигнали до него. Космос се насочи към най-близко стоящия и веднага получи мощна плесница. Той отхвърча настрами, но се задържа на крака. Нападателят му се спусна към него, за да го довърши. Най-неочеквано обаче Космос измъкна с рязко движение пистолета от колана си и го насочи право към челото му.

— Не мърдай! — изрева със страшен глас.

Но заради шума от сбиването почти никой не чу вика му и тогава той стреля два пъти право в краката на нападателите. Куршумите произведоха искри от асфалта.

— Не мърдай! — още по-силно изрева Космос.

Младежите от предната линия мигновено залитнаха назад, онези, които бяха зад тях, връхлетяха отгоре им и противникът се закова на място.

— Ако някой мръдне, ще му отнеса тиквата! — Космос стоеше и нервно местеше пистолета ту срещу един, ту срещу друг.

Пчелата успя да натика Белов в колата и седна зад волана.

— Коse, движение, хайде! — викна той.

Фил повлече Космос към линкълна, а той отстъпваше заднешком, като продължаваше да държи тълпата на прицел.

— Говедо! Ще те докопаме! На място ще те оставим! — носеха се оттам безсилните срещу оръжието заплахи.

От съседната улица се чу воят на приближаваща се милиционерска кола. Космос се хвърли към колата, стовари се на предната седалка и линкълнът се понесе с бясна скорост.

— През дворовете, Пчела! — подхвърли той на приятеля си.

— Знам — кимна му Пчелата и бързо завъртя волана, завивайки в някакъв безистен.

Фил се усмихна на полуизлегнатия Белов:

— Е, как си, Саня, жив ли си?

Саша кимна и едва успя да раздвижи разкървените си устни:

— Благодаря ви, момчета...

5.

Сблъсъкът пред дискотеката имаше последствия. Без особени усилия момчетата от люберецката бригада се досетиха на кого принадлежи набиващият се на очи линкълн и още на другия ден извикаха Космос да си изясняват отношенията. Той отиде на срещата със своите босове — съдейки по всичко, конфликтът предстоеше да се реши на „високо равнище“.

Приятелите чакаха Космос в беседката до незастроените площи.

— Е, къде е онази шестица? — безгрижно попита Фил, докато лениво се полюляваше на лоста.

— Нали чу, Теофило, говори с босовете — махна с ръка Пчелата и се обърна към Саша: — Ребрата ти цели ли са?

— Май, че са цели... Само челюстта ме боли. Те тепърва ще видят — мрачно обеща той.

— Още не е ясно как ще завърши вчерашната история... — замислено промърмори Пчелата.

Като че ли единствено той беше загрижен за възникналата ситуация.

— Нали ти казах, още не съм свършил с Ленка! — твърдо повтори Белов.

Той се измъчваше, защото краткият му разговор с Лена предишната вечер не внесе никаква яснота, разбира се, освен потвърждението, че казаното от Космос и Пчелата е истина. Значи, всичко беше свършило. Но въпреки това той трябваше да си изясни отношенията с Ленка докрай.

Към беседката се приближи линкълнът и приятелите станаха да посрещнат навъсения Космос.

— Къде се мотаеш, старче? — безгрижно го попита Фил.

Космос не му отговори, влезе в беседката, стисна протегнатите ръце и с въздышка се отпусна на пейката. Известно време мълча, хапейки устни. На всички им стана ясно, че носи лоши новини.

— Новина номер едно — проговори най-сетне Космос. — Саня, този каскет твой ли е?

— Мой е. — Белов взе протегнатия му каскет.

— Вчера си разбил мутрата на един от най-важните хора на земята. Казва се Мухата...

Пчелата и Фил се спогледаха с разбиране.

— Новина номер две — продължи Космос. — Преди два часа техните хора се срещнаха с нашите босове. Саня, те искат главата ти. Срокът е до вдругиден, до петък...

В беседката настъпи тягостна тишина. Белов плъзна поглед по приятелите си — какво беше това, шега ли? Присвил очи, Космос гледаше някъде настрани, Фил наведе ниско глава, а Пчелата замислено разтъркваше челото си. Не, май че това не приличаше на шега...

Космос шумно въздъхна и продължи:

— Аз отговарям за тази работа. Ако не получат главата ти, ще вземат моята... — Притеснено погледна Саша и поклати глава. — И аз не знам какво да правя... Убий ме, ако щеш... — Приятелят му се усмихна някак жално и безпомощно и сви рамене.

И едва тогава Белов повярва на думите му и разбра, че се е забъркал в някаква страшно гадна история. Нямаше много време, трябваше да се направи нещо. Той беше забъркал тази каша, той трябваше да си я сърба. Саша извади цигара, жадно всмукна от нея и шумно изпусна дима.

— Виж какво, Космик, я ми разкажи по-подробно за тези момчета — спокойно помоли той...

6.

Този септемврийски ден беше толкова топъл, сякаш бе лято. Върху напечения от слънцето пясък на люберецката кариера се бе настанила една задружна изцяло мъжка компания. По-младите играеха футбол, някои въртяха нунджако, други просто лежаха на земята и се печаха на последните слънчеви лъчи. Малко по-нататък, заобиколени от халби и буркани с наливна бира, трима по-големи младежи седяха върху празни щайги. Те отпиваха от бирата, похапваха чирози и спокойно разговаряха помежду си.

— Шведе, ти на кого ще заложиш? — попита най-якият от тях съседа си — мрачен тип с износен кожен каскет.

— На Котарака, че на кого другого? Видях онзи пич от Западния квартал — направо е мъртъв...

— За какво говорите? — полюбопитства набит, рус и доста плешив мъж.

— Стига, бе, Володя, не знаеш ли? В момента се бием, както си му е редът, също като в „Настьплението на Дракона“, гледал ли си го? — поясни онзи с каскета, чието име беше Шведа.

Той се постара в гласа му да не прозвучи старателно прикриваната омраза. Направо му се повдигаше от тоя, плешивия на име Володя Каверин. И не само защото той работеше в милицията, макар че на Шведа, който вече имаше зад гърба си две присъди, му ставаше зле дори само от този факт, но най-вече заради старата непреодолима антипатия, която изпитваше към него. Абе, прекалено хълзгаво, алчно и нагло беше това ченге.

Да включат Каверин в далаверите си предложи Мухата — братовчедът на Володя. Естествено, че им беше изгодно да имат свой човек в ченгесарницата и браточките приеха възторжено тази идея. Отначало всичко вървеше гладко — Вова им снасяше нужната информация, правеше им разни дребни услуги и получаваше своя малък пай за свършената работа.

Но с течение на времето Каверин започна да става все по-нахален — пъхаше си носа, където не трябва, навираше се навсякъде

със съветите си и дори започна да иска дял от неща, към които изобщо нямаше никакво отношение. Изглежда, изтъканата от наглост кука бе решила, че се е превърнала в централна фигура.

Те дълго време не събираха смелост да го сложат на мястото му — нали беше братовчед на Мухата. Когато обаче най-сетне осъзнаха накъде вървят нещата, вече беше късно. Копоят знаеше твърде много и оттук нататък имаше само два изхода от създалата се ситуация: или окончателно да го приемат за свой човек, или да светят маслото на милиционерчето Вовка, както вятерът загася свещичка. Мухата реши тази дилема в полза на първия вариант — така лейтенантът от милицията Каверин стана един от тарторите на люберецката бригада.

— Питам, гледал ли си този филм или не? — с едваоловимо раздразнение повтори Шведа въпроса си, отправен към съредоточено гризящия опашката на един чироз Володя. — Ако не си, иди в нашето кино и го виж.

— Вкъщи си има собствено кино — ухили се русият мъж. — Мухата се е смахнал на тема видео...

— Твоят братовчед е като Джо Безумния!

— Впрочем, той как е? — попита якият младеж. — Как се чувства?

— Добре е — изсумтя Володя. — Лежи си вкъщи с превързана глава и гледа „Рамбо — първа кръв“.

— Оттам ли се учи на разни номера? Жесток филм... Ей, Шведе, а кога ще ни предадат онзи мухльо?

— Ще чакаме до утре, а после ще идем да ги изтрепем — равнодушно отговори той и протегна халбата си към каяка. — Я ми налей още малко...

Но онзи сякаш не го чу. Изпънал шия, той се взираше някъде зад гърба на русия мъж.

— Ей, Фома, какво ти става, да не заспа? — подвикна седналият до него.

Здравенякът внезапно се изправи и с недоумение проточи:

— Това пък какво е?

Другите двама се обърнаха в същата посока. От върха на кариерата към тях бавно се спускаше Белов.

Шведа също скочи на крака, пронизително иззвири и махна с ръка. Русият мъж се учуди:

— Какво се стреснахте, юнаци?

— Това е онзи — обреченият, който разцепи главата на твоя братовчед — поясни каякът на Фома.

Футболистите вече подтичваха към тях и всички като един гледаха приближаващия се Саша. Той вървеше, без да вдига глава, мрачен и решителен. Свали часовника си в движение и го пъхна в джоба си.

Русият мъж прецени ситуацията и също стана.

— Знаеш ли какво — замислено каза той, — аз май ще тръгвам... Вие се оправяйте тук сами, а аз трябва да се отбия и в районното...

— Какво ти става, куко, страх те е да не си изцапаш ръцете ли? — ехидно примижа Шведа. — Остани, нали си ни аверче. Ще видиш какъв цирк ще стане, после ще разкажеш на Мухата...

Русият мъж се начумери, но замълча.

А Белов вече беше стигнал до компанията. Той спря само на някакви си две-три крачки от тях и те веднага го обкръжиха от всички страни. В ръцете на Фома се появи нунджако, той направи решителна крачка напред, но Шведа сложи ръка върху рамото му.

— Чакай малко. Нека да си каже приказката.

— Какво ти става, Шведе? — облещи се той. — Да му видим сметката на този кучи син и толкоз!

И в този момент Саша заговори. Гласът му звучеше равно, в него не се долавяше и сянка от страх — Белов беше спокоен, сдържан и пресметлив. Думите му като че ли бяха отправени към всички, но той гледаше най-вече към Шведа (Космос му беше разказал за него).

— Всички знаете как започна тази разправия. Вие смятате, че аз не съм прав. Няма да ви обяснявам нищо, тъй като това засяга само мен и Мухата. Имате две възможности: или да ме убиете още сега, или да mi позволите да се разберем с него насаме. Ако решите, можете да го направите сега, това е ваше право. Но хората в града ще знаят, че вие сте очистили човек, който е отишъл на гости при него. И е отишъл, за да реши въпроса справедливо.

След като помълча една-две секунди, Саша клекна и загреба пяскът в шепата си. На устните му плъзна едва забележима усмивка.

— Давам си сметка какво правя, като идвам сам на ваша територия. Защото животът ми не струва дори колкото този пяскът. —

Разтвори пръстите си и вятырът отнесе леките песъчинки от дланта му.
— Важно е какво ще кажат хората — продължи и се надигна. — Ако кажат за мен или за някого от вас — Саша погледна Шведа право в очите, — че той е лайнар, защо му е тогава да живее? Нали така?

Той замълча, очаквайки отговора на своя въпрос, но никой от люберецката компания не издаде нито звук. Саша пълзна поглед по обкръжилите го от всички страни младежи — браточките го гледаха без злоба, някои бяха свели глави, а други замислено се мръщеха. След като огледа всички един по един, Белов отново се обърна към Шведа. Той бързо размени по един поглед с плешивия Володя и с мутрестия каяк, после се почеса по врата, побутвайки каскета си над очите, и най-сетне неохотно отговори:

— Добре, пич, ще обсъдим тази работа с Мухата. А пък ти... ти засега можеш да си вървиш, по-нататък ние сами ще те намерим.

Шведа се обърна и се отдалечи с решителна крачка. Обяснявайки му нещо, след него поеха русият мъж и каякът, а след тях — и всички останали.

След миг Саша остана съвсем сам със забитите в пясъка буркани от бира.

Камък му падна от сърцето и той забърза обратно — нямаше търпение да зарадва своите хора с резултатите от срещата си с люберецката бригада. Но разказът му за неговото посещение на кариерата предизвика доста по-различна реакция от тази, която очакваше.

— Ти даваш ли си сметка къде си се наврял? Саня, какво ти става, да не си мръднал?! — възмутено крещеше Космос, който се мяташе из беседката като тигър в клетка. — За кого ни вземаш, а?

— Първо, не крещи — въсеще се Саша. — И второ, какво искаш, по-добре ли щеше да стане, ако ти вземат главата?! Не, ако обичаш, аз сам оплетох конците и сам ще ги оправя!

— Нищо няма да оправиш! — развика се Космос. — Мухата ще те направи на пържоли!

— Един срещу друг, не е като трима срещу един — упорито врътна глава Белов. — Всичко трябва да е честно!

— Ти трябва да си щастлив, че изобщо още дишаш!

— Знаеш ли какво, я се махай от главата ми! — ядоса се най-сетне и Белов. — Скъса ми нервите!

Космос махна с ръка и се отдалечи към колата. Пчелата неодобрително поклати глава.

— Саня, не си прав. Не биваше да ходиш сам, не познаваш тези хора — те са пълни боклуци.

— Не, Саня, браво на теб! — не се съгласи Фил. — Само че беше глупаво да ходиш сам. Ако те бяха емнали всичките, щяха да те потрошат...

— При всички случаи щях да си поема отговорността сам и толкова! — обобщи проточилия се спор Белов.

Ала това не беше краят — в беседката отново се втурна възбуденият Космос. Той се нахвърли върху Саша и като забиваше показалец в гърдите му, сърдито и назидателно занарежда:

— Запомни, Белов — ние сме заедно от първи клас! И за всичко, което вършим, също ще отговаряме заедно! Проумей най-сетне: ние сме бригада! Разбра ли?!

— Я, се махай оттук с твоята бригада! Не знам нищо за никаква бригада! — избухна Саша. Той изскочи от беседката и се отдалечи. След няколко крачки се обърна и извика: — Знам само, че имам приятели, и толкова! Ясно ли ти е? Бандит скапан!

Той раздразнено махна с ръка и продължи нататък, без да се обърне. Озадачени, приятелите му мълчаливо гледаха подире му.

7.

Вкъщи Белов не можеше да си намери място. Пушеше нервно на балкона, обикаляше от стая в стая, грабваше някоя книга, разлистваше албума със снимки, но тъй като не можеше да се задържи на едно място, отново отиде да пуши.

Да, съвсем другояче си представяше той завръщането си в Москва... Впрочем, Белов се досещаше, че цивилният му живот няма да бъде толкова прост и ясен, колкото беше в казармата, но не и чак дотам! Всичко му се стовари на главата изведнъж: и изневярата на Ленка, и тази история с Мухата...

Впрочем, сега поне нещата с Мухата бяха горе-долу ясни. Най-важното беше, че успя да се споразумее за честен бой един срещу друг. Когато ставаше дума за бой, Саша не се страхуваше от никого. Той вярваше в себе си и в своите сили, пък и съперникът му изобщо не приличаше на Майк Тайсън. Тъй че предстоящата схватка с Мухата не го тревожеше кой знае колко.

Но виж, Ленка... Направо умът му не побираше онова, което се бе случило с нея. Отново и отново си спомняше онази, предишната Лена. Как развлнувано рецитираше Есенин на училищното тържество, как се смееше, отмятайки глава назад, как затрогващо се смущаваше и се изчервяваше от неговите намеци и многозначителни шегички. И, естествено, той си спомняше за първата им близост и за това как, треперейки от притеснение и срам, тя разкопчаваше роклята си.

През двете дълги години в армията Саша беше сигурен в нея, както в самия себе си. Мислеше си: само да се върне вкъщи, веднага ще грабне Ленка и ще изтичат в гражданско. И на ти сега!

Какво ли беше накарало кротката замечтана девойка да се превърне в безсрамна курва и бандитска пачавра? И изобщо, какво ставаше в този живот? И защо Космос — професорският син, който всъщност беше един безобиден безделник и майтапчия — се бе свързал с престъпния свят?

Е, за Пчелата имаше обяснение, той още в училище въртеше разни дребни далавери и завързваше познанства със съмнителни хора... Но Космос! Най-страшното престъпление, на което той бе способен преди, беше да отмъкне от библиотеката някоя книжка, която му е харесала.

А сега се мъкнеше с пистолет, затъкнат в колана, и стреляше с него в центъра на града, като че ли това беше в реда на нещата! Какво, по дяволите, ставаше тук?! Защо всичко изведнъж се бе преобърнало и бе застанало? Нима две години наистина са чак толкова дълго време?

Гласът на майка му извади Белов от тежките мисли:

— Саня, ела да вечеряш!

Той отиде в кухнята, застана на вратата и най-неочеквано предложи:

— Майче, хайде да си купим куче.

— Защо ни е куче? — усмихна се тя. — Да пази пералнята ли?

— Ами... за да ни е другарче — сви рамене Саша. — Знаеш ли, второто ми куче в казармата беше страхотно, казваше се Пол и можеше да говори, представяш ли си, майче?

— Не може да бъде! — учуди се Татяна Николаевна, докато слагаше масата. — А с първото какво стана?

— То... се разболя от чума и умря — изльга Белов.

Не биваше да разказва на майка си, че Дик беше заклан в тръстиката на брега на река Пяндж от един нарушител на границата.

— Виждаш ли... Ами ако, не дай си боже, и това се разболее и умре, знаеш ли колко мъчно ще ни бъде!

— Е, ще трябва да се грижим за него: да му слагаме ваксини, това-онова... — Той замислено гледаше през прозореца. — И освен това знаеш ли, майче, кой е най-големият плюс на кучето?

— Кой?

Саша наведе глава.

— Кучето няма да ти се кълне в любов, а после да скача в чуждите легла.

Той ядосано удари с длан стената, рязко се обърна и тръгна към стаята си, подхвърляйки през рамо:

— Няма да вечерям, мамо...

Вратата на стаята му се затръшна. Татяна Николаевна се отпусна на стола.

— Ох, мъко моя, Господи... — тихо въздъхна тя.

Сърцето ѝ болезнено се свиваше. Майката виждаше как синът ѝ се измъчва, но с нищо не можеше да му помогне и от това ѝ ставаше още по-тежко.

Татяна Николаевна остана още дълго време в кухнята. Тя не раздигаше масата, защото се надяваше, че все пак Саша ще дойде да вечеря. Но в стаята на сина ѝ цареше пълна тишина и тогава майката надникна вътре. Този път, уморен от преживяванията и напрежението, Саша наистина спеше.

Внезапно телефонът иззвънтя. Татяна Николаевна вдигна слушалката и се затвори в кухнята. Беше сестра ѝ Катя, която се интересуваше как е племенникът ѝ.

— Не, Катя, знаеш ли, той изобщо не се е променил — тихичко разказваше Татяна Николаевна. — Е, естествено, физически е възмъжал, укрепнал е, но щом си отвори устата, разбиращ, че си е същото дете. Представяш ли си, иска да си вземем куче... Аха... Аха... Ох, да не говорим за това, Катя! Неговото момиче ги е свършило едни... Да... А ти откъде знаеш? А, да, вярно, че вече ти казах. Та така: откакто научи, ходи син-зелен, сбил се е някъде... Само моля Бога да не се забърка в нещо заради тази... дори не знам как да я нарека... Не, разбира се, животът си е живот, това е ясно, но каква е вината на моя Саша?

Щом приключи разговора, Татяна Николаевна се замисли:

„Въсъщност, защо да не си вземем куче? Пудел. Или болонка... Ще се занимава с кутрето, ще си ангажира вниманието с нещо друго...“

На сутринта Саша беше мрачен. Майка му не му досаждаше с въпроси, напротив, стараеше се да говори колкото се може повече. А после се обади Космос и синът ѝ започна да се пригответва за излизане.

— Къде отиваш? — разтревожи се майка му.

— В библиотеката — промърмори Саша.

— Ама, ти направо не си моят син, а Владимир Улянов Ленин! — засмя се Татяна Николаевна, оправяйки яката му. — Между другото, взех характеристика от домоуправителя. Наистина ли си решил да кандидатстваш вечерно?

— Ами, аз вече съм закъснял за редовното. Пък и освен това с теб нямаме частна собственост, трябва да печелим пари по някакъв

начин... Както и да е, майче, аз тръгвам!

— Само не се бави — помоли го майка му.

— Добре, ще се опитам — кимна Саша и вече на вратата добави:

— Ако мога...

8.

Белов бързаше, но не за библиотеката. Космос му се обади, за да му съобщи, че след един час Мухата ще го чака. Разполагаше с много малко време, защото преди това трябваше да стигне до Нагатинското корито, където му бяха определили среща. А след вчерашния сблъсък Саша не се реши да помоли Космос да го откара до мястото.

Той изскочи от входа и бързо закрачи към автобусната спирка. Изпитваше тревога, но не и страх — не. Както и преди, Саша не се страхуваше от срещата си с Мухата, но приятелската подкрепа преди боя нямаше да му е излишна. Чувстваше се неуютно сам.

Саша погледна часовника си и ускори крачка, но в този момент зад ъгъла на блока се показва линкълнът на Космос. Колата се изравни с Белов и от отворените й прозорци се показваха три юмрука с вдигнати нагоре палци.

Бавно и в синхрон юмруците се обърнаха с палците надолу в характерния гладиаторски жест — никаква пощада за противника, само смърт!

Белов се усмихна с облекчение: всичко беше наред, нямаше сърдити — те отново бяха заедно. Той отвори вратата и седна отзад при Фил.

Противно на навика им, по пътя всички мълчаха, сякаш по този начин подчертаваха важността и опасността на предстоящата схватка. От тази тишина на Саша отново му прилоша. Той се намръщи, помрачня и се обърна към прозореца.

Пчелата забеляза това, размени си по един бърз поглед с Космос и се обърна към Белов.

— Е, какво става, Саня — бъз-бъз? — намигна му той.

Саша поклати отрицателно глава.

— Я стига си лъгал! — подсмихна се Пчелата. — Аз целия треперя. Знаеш ли, че миналата година Мухата направо претрепа в дискотеката трима пича от центъра? Единият го свестяваха с „Бърза помощ“.

Космос загрижено поклати глава и потвърди:

— Точно така си беше. А на другия мозъкът му се размъти. И сега е пълен идиот — точки лиги до земята и непрекъснато си тананика „Мурка“...

— Да, Саня, Мухата е сериозен побойник — сдържано кимна в знак на съгласие с приятелите си Фил.

Белов огледа с презрително недоумение и тримата, наведе се напред и потупа по раменете Пчелата и Космос.

— Благодаря ви за подкрепата, момчета! Знаете как да насърчите човека! Благодаря ви, момчета, благодаря ви...

Изведнъж Пчелата прихна и тримата изведнъж се засмяха с цяло гърло!

— Стига, бе, Саша, той е с тесни раменца!

— Само прави стойки и чальми!

— Мухата си е муха! — развикаха се един през друг младежите.

— Виж, Саня, ей я на твоята Муха — Пчелата измъкна от джоба си една играчка — смешно скелетче на конец — и го окачи на предното стъкло. Той възнагради скелетчето с една маслонка и запя с мелодията на песента „Мурка“:

— Здрасте, моя Мухо, скъпа моя Мухо...

И четиримата приятели изреваха в един глас:

— Здрави, моя Мухо, и сбого-о-о-м!!!

9.

През целия ден след срещата си със Саша Лена Елисеева не беше на себе си — мисълта за вчерашното сбиване между него и Мухата нито за миг не ѝ даваше мира. Тя много добре познаваше харектара и на единия, и на другия и затова беше абсолютно сигурна, че работата няма да приключи само с това стълкновение.

Лена се притесняваше и за двамата, но, разбира се, много повече се боеше за Саша. Мухата беше побойник с богат опит и минаваше почти за непобедим сред своите. Тя бе имала възможност да го наблюдава по време на схватки — зрелището наистина беше ефектно. Нямаше съмнение, че за Саша щеше да бъде много, много трудно да устои на този ловък тип.

Но тя много повече се тревожеше за нещо друго. Краткият ѝ разговор със Саша не можеше да се смята за приключен — това беше ясно. Никакво сбиване нямаше да възпре Белов, а това означаваше, че истинската среща с него тепърва ѝ предстои. И щеше да има тежък и мъчителен разговор — нямаше как да го избегне, а той, естествено, отново щеше да поиска от нея обяснения за всичко, което бе извършила.

А какво щеше да му каже тя? И най-вече — как?! Как да намери думите, от които упоритият и „правилен“ Белов най-сетне да разбере, че животът е по-сilen от човека и че той много често отпраща хората съвсем не по онзи път, по който те искат да вървят...

Лена не успя да влезе в института и беше принудена да започне работа в приемния пункт на една перачница. Там по цели дни мъкнеше насам-натам чуждото мръсно бельо за дребни копейки. Баща ѝ пиеше до самозабрава, майка ѝ беше болна, парите не достигаха дори да се хранят що-годе прилично! А пък тя беше само на осемнайсет години и наоколо имаше толкова много съблазни!

След една година баща ѝ почина, двете с майка ѝ смениха апартамента си и се преместиха от престижния Югозападен район в забравения от Бога квартал „Люберци“. Това беше нейна идея — на Лена, защото с парите, които им доплатиха за размяната, можеха да си

купят никакви дрехи и да поживеят известно време нормално, без да броят всяка копейка.

В този район работа се намираше по-трудно. След като пообиколи доста места, най-после я взеха като гладачка в едно кооперативно ателие. И тамошният началник ѝ хвърли око. Не минаваше и ден без този похотлив шишко да не ѝ демонстрира никакъв твърде своеобразен знак на внимание. Ту я пощипваше по бузата, ту я потупваше малко под кръста, ту дори я натискаше в някое скрито къщенце. И Лена търпеше всичко това.

А после, след като явно бе преценил, че етапът на „ухажването“ е приключи, шефът я покани в кабинета си и направо ѝ предложи:

— Искаш ли да те преместя на гишето за поръчки? Работата е чиста и заплатата е два пъти по-голяма, а? Но, миличка, в такъв случай и ти бъди добра... — и той с мазна усмивка посочи с глава към кожения диван.

Да, разбира се, тя можеше гордо да се обърне и да се върне там — при нажежените ютии и кълбетата пари, но... Лена сведе глава и поискала да помисли.

— Помисли си, котенце! Мисли, ако щеш дори до... края на деня! — велиcodушно ѝ разреши босът. — Само че имай предвид: на глупава и инатлива работничка не бих доверил дори и ютията!

През останалите три часа Лена се мяташе в тресавището на еснафската мъдрост: „животът е само един“, „тъй и ще си пукна в мизерия“, „младостта си отива“, „все едно, никой нищо няма да научи“, „че какво ще ми стане, няма да се изтъркам я?!“ — тези и други подобни мисли се оказаха по-силни и от срама, и от честта, и от верността към дадената дума.

Вечерта Лена си тръгна от ателието заедно с началника, в колата му, а на сутринта вече седеше на гишето за поръчки.

Скоро след това миловидното момиче от гишето за поръчки бе забелязано от един приятел на боса — художник моделиер от Москва. За разлика от своя сподвижник той беше хубав, елегантен и любезен. Освен това предложи на Лена да се захване с моден бизнес и обеща да ѝ помогне с всичко, което е по силите му на това поприще. Естествено, гаднярът я изльга...

Но това вече не беше важно — парите, които ѝ даваше моделиерът, бяха напълно достатъчни за неразглезната от излишен

разкош Лена.

После се появи някакъв търговец, след него — един спекулант на валута, после — собственик на кръчма... Лена напълно осъзна верността на поговорката: „Стъпиши ли в калта, чисто място не остава.“

Точно по това време престана да пише на Саша. Просто осъзна, че онова, което се бе случило с нея, вече не можеше нито да бъде скрито, нито да бъде простено! Пък и тя не се нуждаеше от ничия прошка, защото в края на краищата сама си беше избрала такъв живот. И този живот беше далеч по-интересен, ярък и весел, отколкото мизерното вегетиране в перачницата!

А пък Саша... Че какво бъдеще би могла да има тя с Белов? Какво можеше да ѝ предложи това довчерашно войниче, освен армейските си пагони? Не, самонавиваше се Лена, тя изобщо нямаше за какво и защо да съжалява!

И въпреки всичко настроението ѝ се развали. През този ден дори не отиде на дискотека и прекара цялата вечер пред телевизора.

А на другия ден Лена случайно срещна на улицата една своя приятелка — същата онази, която стана свидетелка на сбиването между Саша и Мухата.

— Елисеева, направо ще полу值得一ш! — хвърли се тя към Лена. — Хвани се за мен, да не паднеш! Мухин и твоят бившият днес ще се бият!

— Къде? — закова се на място Лена.

— Че откъде да знам! — сви рамене приятелката ѝ. — Какво значение има? Даваш ли си сметка — момчетата ще си прегризат гърлата заради теб! Майчице, колко е хубаво! Де да бях на твоето място!

Лена се обърна и бързо-бързо се отдалечи.

— Какво ти става, Елисеева, не се ли радваш? — учудено подвикна след нея приятелката ѝ.

Каква ти радост, по дяволите! Вчерашните ѝ страхове веднага избуяха и връхлетяха Лена с нова сила. Трябваше спешно да намери Саша и да го разубеди! Да го разубеди на всяка цена, защото, беше ли разярен, Мухата като нищо можеше да го направи инвалид за цял живот, пък и да го...

Лена изтича на бегом до най-близкия уличен телефон и набра домашния номер на Белови. Слушалката обаче вдигна Татяна Николаевна и Лена не събра смелост да каже каквото и да е. След като

помълча известно време (може би майката щеше да се досети да извика сина си на телефона?), момичето натисна вилката и прекъсна връзката.

Беше късно. Явно вече беше късно!

Оставаше ѝ само една възможност — да причака Саша вечерта пред блока му.

10.

Еднотипни, напълно еднакви многоетажни блокове заобикаляха като широка дъга гробището на ръждясалите полуразрушени кораби. Тук, на брега на река Москва, недалеч от речната гара, доживяваха последните си дни разнокалибрени катери, шлепове и сухотоварни кораби. Между скелетите на два доста големи съда имаше малка равна площадка. Едва ли можеше да се избере по-подходящо място за двубой — тук освен хлапетата от околностите не се появяваше никой, а високите бордове на корабите скриваха площадката от далечните любопитни погледи.

На кърмата на един от тях нервно пушеше Мухата. Скулата му беше разкрасена от пресен белег — следа от бокса на Белов. Раната продължаваше да го наболява и да го смъди и от това желанието му да си разчисти сметките със своя оскърбител ставаше неописуемо силно. Мухата нямаше търпение да размаже самозабравилото се говедо по тези ръждясали корабни бордове, да го зарие в глиnestия бряг на реката, да умие мутрата му в собствената му кръв.

— Муха, идват! — разнесе се отдолу вик.

Той се обърна. Кандилкайки се по неравностите на терена, по пътя бавно се приближаваше старият кафяв линкълн. Мухата захвърли недопущената си цигара и скочи на земята.

Белов, Космос, Пчелата и Фил бавно се измъкнаха от колата.

— Здравейте, браточки! — весело подвикна Пчелата.

Никой от другата банда не отвърна на поздрава му.

Те се подготвяха за боя. Мухата смъкна от раменете си коженото яке и започна да сваля безбройните си дрънкулки — пръстени, гривни, синджирчета, часовник... Остави само массивния, дебел почти колкото половин пръст ланец на врата си. Зад него един му разтриваше раменете, а Шведа, който беше застанал до Мухата, му даваше последни наставления:

— Давай, Муха, не протакай... Раз, два — и да ходим да пием бира!

Космос се обърна към Белов:

— Саня, ти също си свали якето. Жал ми е за дрешката — якенцето е хубаво...

Белов кимна, продължавайки съсредоточено да дъвче дъвка, рязко смъкна якето си, а след това свали и часовника си.

На рамото му легна тежката ръка на Фил.

— Саня, най-важното е да не се паникьосващ, бъди спокоен. Нека той да се перчи, а ти недей да нервничиш! Настройвай се без напрежение и действай спокойно и уверено...

Без да сваля очи от противника си, Белов продължаваше да мълчи и съсредоточено да дъвче дъвка. Изобщо не беше ясно дали чува какво му говори Фил или не.

— Внимавай, хвани го за гърлото. И освен това не се навирай между шамарите, обикаляй около него, скъсай му нервите. А щом видиш, че почва да кляка, веднага го цапардосай! Разбра ли? Това е, върви, братле! — той леко побутна Саша напред.

— Хайде, Саша, убий тази бясна маймуна! Ние сме с теб, братко... — потупаха го по раменете Пчелата и Космос.

Мухата също вече беше готов. Той решително се насочи към Белов и извика:

— Е, клоуне, готов ли си да ръфаш пръст?

— Ей сега ти ще я заръфаш! — отговори вместо приятеля си Фил.

Побойниците започнаха да се приближават един към друг.

— Космосе, дръж пистолета зареден, чу ли? — тихичко предупреди Пчелата.

— От какъв зор, той няма патрони — мрачно избоботи той.

— Много важно, поне ще ги сплашиш, ако стане нещо...

Мухата зае бойна поза и вдигна свитите си в юмруци ръце. Същото направи и Белов. Между тях вече имаше само около три метра, когато изведнъж Белов с всичка сила изплю дъвката в гърдите на противника си.

— Ах, ти, пършивецо! — задави се от ярост Мухата и се хвърли напред.

Той се опита да го удари в движение с крак, но Саша направи блок, сграбчи крака му и с дясната си ръка фрасна един в челюстта на своя чевръст противник. Мухата отхвръкна назад, падна, но веднага скочи на крака и отново тръгна в атака. Ала тъй като пропусна първия

си удар, стана по-предпазлив. След като направи сложна комбинация от движения, той все пак успя да ритне Белов корема.

Един на един. Дебютът завърши с равен.

— Удрий!

— Убий го!

— Размажи го! — крещяха неистово секундантите и от едната, и от другата страна.

Страстите се нажежаваха, ударите се сипеха един след друг. По лицата на биещите се появиха първите капки кръв — Белов беше с разцепена вежда, а Мухата — с разцепена устна. Това правеше схватката все по-яростна и отчаяна.

Скоро стана ясно, че Мухата не само е по-висок с половин глава, но и по-добре действа с краката си. За сметка на това Саша беше по-подвижен и по-бърз. И успяваше да избегне повечето от мощните удари на противника си. Мухата трябваше непрекъснато да се движи, а пък той не бе трениран като Белов да тича всеки ден по чукарите с кучето.

В един момент те се вкопчиха един в друг в клинч, Саша се опита да приложи задушаваща хватка, но Мухата успя да се извърти. В ръката на Белов остана златният ланец на съперника му, чиято закопчалка се бе скъсала. Той го захвърли в лицето на Мухата, Мухата го хвана в движение и го намота на юмрука си.

Постепенно и двамата започнаха да губят сили. Схватката все по-малко напомняше за нелишен от изящество бой между професионалисти и все повече приличаше на пиянско сбиване край павилион за бира.

Те вече нямаха сили за ефектни нападения, нито за елегантни номера. Все по-често се налагаха един друг без всякаква мисъл, където им падне, забравили за самозащитата, с последни сили... И подчинявайки се само на едно-единствено чувство — на сляпата си омраза.

И въпреки всичко Белов се оказа по-издръжлив. Той събори Мухата на земята и успя да осъществи своята коронна задушаваща хватка. Вратът на противника му се оказа в клещите на железните му ръце. Мухата започна да хърка и се усука като смок в опита си да се освободи, но Саша го стискаше с неотслабваща сила. Оставаше му да направи нещо съвсем незначително — да доубие обездвижения си враг.

И в този миг може би от отчаяние Мухата намери изход. На юмрука му беше намотан дебелият и здрав златен ланец и тъкмо той му помогна да се измъкне от положението. С едно ловко движение метна синджира през шията на Белов и с всички сили го дръпна за двата му края!

В същата секунда Саша бе принуден да отпусне хватката си и да се хване за гърлото.

Ситуацията се обърна на сто и осемдесет градуса — сега вече Белов хъркаше безпомощно, забил нос в изпотъпканата трева. Синджирът здраво се впи в гърлото му и той не можеше нито да вдишва, нито да издишва.

Саша започна да се задушава. Щом видя отчаяното му положение, Пчелата се хвърли да му помогне, но Фил го възпря.

А Мухата дърпаши ли, дърпаши краищата на проклетия синджир. Трескавото му сумтене се чуваше над ухoto на Белов. И тогава той, без да вижда, ориентирайки се само по това отвратително сумтене, с всички сили заби лакът назад.

Ръката му от лакътя надолу веднага изтръпна и в същия миг синджирът около врата му се разхлаби. Саша разбра, че е улучил.

Той моментално отхвърли зашеметения Муха от гърба си и го възседна. Заслепен от ярост, Белов започна да удря омразната му мутра в глината със здравата си ръка.

— На ти! На ти! На ти! На! — истерично крещеше при всеки удар той.

Най-сетне Саша се източи и, като дишаше тежко, се свлече от поваления си враг.

Хвана го за косите и понадигна бездиханното окървавено тяло.

Край! Мухата бе изгубил съзнание. Боят свърши. Белов намери сили да блъсне с крак безжизненото тяло надолу, към водата, и с усилие се изправи. Залитайки, той тръгна към приятелите си, които тичаха към него.

Пръв се носеше Фил, той прелетя покрай Саша и се хвърли да възпре хукналите към Мухата момчета от люберецката бригада. Някои от тях бяха свърнали към Белов, но Фил им препреши пътя. Разперил широко ръце, той застана пред приятеля си и изкрещя:

— Кротко, пичове, кротко! Играхме чисто, дотук!

Пчелата подхвани Саша, а Космос за всеки случай измъкна пистолета си и докато го насочваше на всички страни, също страховито изрева:

— Пичове, никой да не мърда! Всичко беше честно!

А Белов, който вече бе стигнал до линкълна и чиято възбуда от боя все още не беше преминала, се обърна и извика към момчетата от люберецката бригада, които вдигаха Мухата:

— Ей! Следващия път ще ви избия всичките!

Фил го набута в колата, Космос скочи зад волана и автомобилът светковично се понесе.

11.

Вече бе започнало да се мръква, когато линкълнът бавно се приближи към беседката. Вратите му се отвориха едновременно и приятелите наизскачаха от колата с радостна гълчава. Въпреки подпухналото си око и сцепената си вежда, Белов приличаше на рожденник.

— Знаеш ли, Саша, той те души със синджира, а аз си викам — ей сега ще побелея, мамка му! — кикотеше се Космос. — Я виж, може наистина да съм побелял някъде?

— А пък аз седя и си мисля: така, ковчегът струва хиляда рубли, оркестърът — още петстотин... — подхвана и Пчелата.

Всички избухнаха в смях, а Фил приятелски плесна Пчелата по врата.

— Намерил се счетоводител...

Пчелата махна с ръка, те започнаха да се суетят, а в това време Космос отвори багажника и измъкна от бездънната вътрешност на линкълна тежък весело подрънкващ сак.

— Е, какво ще кажеш, Саня? Да му ударим ли по една биричка за отскок, а?

Белов не отговори.

— Защото може и... — Космос се обърна към приятеля си и се втрещи.

Лицето на Саша се бе вкаменило, а от радостната му усмивка не бе останала и следа. Той гледаше в една точка като омагьосан. Космос се обърна в същата посока и едва не изпсува от яд.

До входа на беседката стоеше неизвестно откъде взелата се... Ленка Елисеева! Тя също не откъсваше очи от Саша. Стоеше и го гледаше — виновно и изплашено.

— Не разбирам какво правиш тук? — решително тръгна към момичето Космос. — Ти пък какво правиш тук, тебе питам?! Я, хайде, омитай се!

Лена не помръдна от мястото си, дори не погледна към него. Той се приближи до нея и злобно й повтори:

— Чу ли какво ти казах?! Омитай се оттук!

— Космос, успокой се! — подвикна му Саша.

Приятелят му се извърна и сви рамене в знак на недоумение:

— Не, Саша, нещо не мога да те разбера! Да не би на всичкото отгоре да си решил да се ожениш за нея?

Белов мълчеше, а недоволният Космос още веднъж сви демонстративно рамене и се отдръпна настрами при Пчелата и Фил, които напрегнато мълчаха.

— Да вървим — подхвърли най-сетне Саша на момичето и без да се обръща, закрачи към близкия парк.

Лена успя да го догони едва между дърветата. Тя се изравни с него и тихо попита:

— Саша, Мухата ли го направи, а? — Опита се да докосне разцепената му вежда.

— Мухата досадница... — отдръпвайки глава от ръката ѝ, мрачно иззободи Белов.

— Саша...

— Какво?

— Саша, не разбираш ли, две години наистина са твърде много...

— с потрепващ от смущение глас измърмори Лена. — Аз не съм виновна...

— Така ли? А кой е виновен? Да не би папата да е виновен? Кой?

— Белов се обърна към момичето и го погледна в очите. — Кажи ми, може би ще те разбера...

Тя стоеше пред него със сведени очи — онемяла, сmuteна и жалка. Днес по лицето ѝ нямаше никакъв грим, а гладко сресаните коси бяха вързани на опашка. Точно такава, а не като онази намацотена фръцла, се появяваше тя в спомените на Саша в казармата. И на него изведнъж му се прииска да обясни тъкмо на тази — на предишната Лена, каква мъка му е причинила.

— Добре, де, ударила си го на живот — твоя си работа! Но поне ми пиши, кажи ми истината! — с болка в гласа продължи той, като непрекъснато свиваше рамене. — А пък аз като глупак... като някакъв дръвник... Нося се през глава през цялата държава, на крилата на... Не мога да спя, не мога да ям... Викам си: ще се върна, ще се оженя...

— Саша. — Лена внезапно го прекъсна и сложи ръка на рамото му. — Изчукай ме, ако искаш!

— Какво-о-о-о? — извика втрещият Белов.

— Такова! — истерично изкрешя тя, тъй като разбра, че е изтърсила нещо неподходящо. — Такова! Положително наше момче! Ама, бива ли такова нещо — той честно си отбива военната служба, а пък момичето му изневерило! Ами, изчукай ме тогава! Ей ме на — тук съм! Хайде! Нали това искаш?

Саша присви очи и едва сдържайки се, изрече с леден тон:

— Кога стана от леглото на Мухата?

— Ох, Саша, просто не се чувам какво говоря! — Лена започна отчаяно да върти глава, сграбчи го за ръкава и жално занарежда: — Прости ми, Сашенка! Миличък, скъпи мой, прости ми! Ето, виждаш ли? — Протегна дланта си, в която имаше едно съвсем обикновено пръстенче, подарено й навремето от Саша. — Аз те обичам, прости ми, прости ми, моля те!

— Бог ще ти прости — поклати глава Белов и в този миг избухна: грабна пръстенчето, захвърли го в храстите и яростно закрешя: — Край! Не се мяркай повече пред очите ми! Край!

Той се обърна и с всички сили се понесе напред между храстите, без да гледа откъде минава, презглава, слепешката...

— Саша! Саша! — викаше след него Лена, размазвайки по лицето си сълзите на вина и отчаяние.

Белов се спря едва когато престана да чува виковете ѝ. Той обхвана главата си с ръце и се свлече на земята. Тресе се от злоба, обида и отвращение. В ушите му звучаха думите на Лена: „Ако искаш, изчукай ме!“ С какво оскърбително безсрание му го предложи? Как можа да ѝ се обърне езикът? Как можа да го направи?!

И в този миг той най-сетне разбра — можеше. Можеше, защото тя никога не е била онази, за която той я бе смятал! Просто истинската Лена Елисеева беше друга. Онази Лена, която той обичаше, никога и при никакви обстоятелства не би станала курва. Тази беше станала.

Мъчително, с болка и разочарование, Саша осъзнаваше, че неговата любов се бе оказала една илюзия. Просто той е бил твърде наивен. Да, наивен, доверчив и глупав. Какво пък, сега щеше да стане по-умен. Както се казва — благодаря за урока!

И така, от днес нататък той нямаше свое момиче. За сметка на това имаше приятели, истински приятели и сега те го чакаха.

Белов въздъхна дълбоко и стана — трябаше да върви. Изведнъж почувства, че го тресе. Дръпна ципа на якето до брадичката си и вдигна глава.

В парка духаше студен вятър, той брулеше пожълтелите листа от клоните, завихряше ги в накъдрени ленти и ги гонеше между дърветата. Край, лятото свършваше.

„Есен е — помисли си Белов. — Ето, че вече е есен...“

12.

Вечерта, след края на работния ден, в районното на милицията на бърза ръка сервираха една маса. Поводът беше особено подходящ — поливаха звездичката на Володя Каверин.

Усмихвайки се смутено, виновникът за тържеството вдигна пълна с водка водна чаша, на чието дъно проблясваха три златени звездички.

— Явявам се по повод получаването на поредното звание старши лейтенант на милицията — доложи той по отдавна утвърдената традиция и поднесе пълната чаша към устата си.

— Давай, давай! — разшумяха се колегите му, насърчавайки го.
— Да пием за малкия полковник! За това, да не му е последна! И да стане генерал!

Каверин бавно изпи чашата до дъно и изтръска и трите звездички в устата си. Около масата се разнесе одобрителен шум — ритуалът беше изпълнен точно и чашите зазвъняха.

В този момент през открепнатата врата се показа една глава с кожен каскет. Каверин веднага забеляза Шведа, изплю звездичките в ръката си и му кимна — един вид, ей сега ще дойда, почакай малко. Грабна един от по-дебелите сандвичи на масата, отхапа почти половината от него и излезе в коридора.

— Честито — усмихна се Шведа.
— М-м-м-м... — измуча с пълна уста Володя.
— Може ли да поговорим?

Каверин продължи усърдно да дъвче и му посочи с глава към площадката на стълбището.

— Какво стана, носиш ли я? — попита Володя, след като най-сетне преглътна.

Шведа му протегна видеокасетата.

— Ето, записах ти го... „Рамбо — първа кръв“.

Милиционерът отвори кутията, а там вместо касета се мъдреха няколко стодоларови банкноти.

— Какво ти става, да не си откачил?! — изсъска Каверин, докато се оглеждаше крадешком и мушкаше парите в джоба си.

— Това е твоят дял — обясни му Шведа. — Аз трябва да изчезвам...

— Какво е станало?

— Всичко е наред...

Тръгнаха по стълбите и след кратко колебание Шведа рече:

— А бе, исках да ти кажа... Отдавна трябваше да поукротим Мухата, вече започна да изнервя всички. А пък сега ще се поуспокои малко, ще разбере, че не всичко, което хвърчи, се яде! А онзи пич мисля, че си го бива. Сам разреши конфликта...

— Не ща и да чуя! — гракна изведнъж Каверин. Блесналите му от водката очи се превърнаха в тесни и злобни цепки. — Мухата ми е роднина, ясно ли е?! И изобщо на мен тоя... как му беше името, Белов, така ли?! Та така, той на мен не ми ха-рес-ва! — произнесе думата на срички, натъртено и назидателно.

Шведа сви рамене — един вид, ти си знаеш, твоя работа... А Каверин сложи край на дебатите, казвайки не толкова на Шведа, колкото на себе си:

— Няма да позволя това. Ще намеря начин и ще ликвидирам този Белов. Давам ти дума, че ще го ликвидирам!

ЧАСТ II
БОЙ БЕЗ ПРАВИЛА

13.

Мина месец, но Каверин не беше забравил думата, която даде. Той рядко забравяше каквото и да било.

Новоизпеченият старши лейтенант седеше в миниатюрния си кабинет в районното, а на бюрото пред него бе разтворена една папка. В нея, в тази тъничка картонена папчица, събираще зрънце по зрънце, капчица по капчица, трохичка по трохичка всичко, което можеше да му помогне да изпълни обещанието си „да ликвидира“ Саша Белов.

Защо той толкова страстно и толкова горещо бленуваше това? Май че и самият Каверин нямаше отговор на този въпрос. Но още по време на първата им среща на кариерата в „Люберци“ разбра, че пред него стои враг.

Спокойствието и увереността на Белов криеха тайна заплаха. Винаги когато се намираше край него, Каверин усещаше някакво неспокойствие. Той не откриваше причината за такова беспокойство и тъкмо заради това още повече се изнервяше.

А сетне Володя видя полуживия Муха след сбиването му с Белов. Леля му — майката на Мухата, ревеше с цяло гърло и насьскваше всички земни и небесни зли сили срещу оскърбителя на сина си. Отнесе си го и Володя — един вид, къде гледа милицията, от бандити вече не можеш да се разминеш! И тогава той реши, че тази работа не може да бъде оставена току-така.

Естествено, Мухата щеше да се опита да си разчисти сметките сам, но не беше сигурно, че ще успее! Затова старши лейтенантът от милицията Каверин възнамеряваше да действа със своите методи.

Някой плахо почука на вратата на кабинета и на прага застана едър сержант.

— Другарю лейтенант, ето, както поискахте: оперативната справка за Белов и неговата компания.

Той оставил на бюрото на началника си няколко изписани на машина листа.

— Дай ги, дай ги! — оживи се Каверин и посочи стола на сержанта. — Седни.

И се съсредоточи в документа.

— Защо си я направил толкова официално? По-просто трява, сержант, по-просто... Разговаря ли с участъковия?

— Да — кимна сержантът. — Общо взето, излиза, че там действа една престъпна групировка...

— Чак такава ли била работата? — повдигна вежди Каверин, без да откъсва очи от книжата. — Интересно, интересно... А пък ние уж ги мачкаме и ги мачкаме, мачкаме ги и ги мачкаме... — тихично си мърмореше той.

Най-сетне Каверин прилежно събра листовете, сложи ги в заветната папчица и се усмихна на сержанта:

— Знаеш ли, има една такава песничка: „Това е много хубаво, това дори е много ху-ба-во!...“

— Знам, знам! — с готовност закима младежът и без да се смущава, запя:

*В студ, порой и пек
нека само бъда с теб.
Това е много, мно...*

Той внезапно мъркна, защото Каверин моментално престана да се усмихва и впери тежкия си мрачен поглед в своя подчинен.

— Ама ти май ще се окажеш певец! — навъсено процеди старши лейтенантът. — Направо си като някакъв Муслим Кобзон!

— Виноват! — изопна се сержантът.

— Стига толкова, върви да работиш! — студено заповяда Каверин.

Когато вратата зад сержанта се затвори, той отново отвори папката и още веднъж внимателно прочете оперативната справка. Естествено, тези факти не бяха достатъчни, за да ликвидира Белов, но...

„Нищо, кокошчицата зърнце по зърнце си кълве, а пък сита ходи! — утешаваше се Володя. — Все някога ще докопам тази гадина!“

14.

— Какво ще кажеш, майче? — попита Саша, настаниявайки се край масата на закуска.

Той задаваше този въпрос на майка си по няколко пъти на ден през цялата последна седмица — още от момента, в който най-сетне откри един кучкар, който продаваше кутре от породата мастиф.

Татяна Николаевна почти веднага се съгласи да си вземат кученце, но когато разбра колко пари искат точно за това пале, едва не й прилоша. Саша беше принуден наново да започне да я увещава.

Разбира се, той можеше да уреди нещата и по по-лесен начин — да вземе пари от Коса или от Пчелата. Но не му се искаше да го прави. И съвсем не заради това, че Белов осъждаше чак толкова техните методи да се сдобиват с пари. Просто не му се щеше...

Всеки ден той се обаждаше на продавача и молеше за още един ден отсрочка и всеки ден по сто пъти задаваше на майка си един и същи въпрос:

— Какво ще кажеш, майче?

Днес бе решаващият ден — кучкарят не искаше да чака повече и Белов утрои усилията си. Той не се съмняваше в успеха си, виждаше, че майка му вече се съпротивлява по-скоро по инерция, затова се бе уговорил с продавача, а и с Космос да го откара вкъщи с паленцето.

Времето го притискаше, защото освен всичко трябваше да успее да се стигне в уреченото време до дома на кучаря, и Саша крадешком поглеждаше часовника си.

— Не, не те разбирам, Саша. На тебе вече ти е време да мислиш за женитба, а пък ти... — мърмореше Татяна Николаевна, докато шеташе покрай печката.

— Че аз мисля, майче! Ако щеш вярвай, ама всяка сутрин ставам и започвам да мисля!

— Правилно, мисли! — Тя сложи пред сина си една чиния и сви рамене. — Пък и освен това защо е толкова скъпо? За такива пари човек може да си купи крава.

— Ама, мамо, нали ти казах — това е много стара порода, още келтите са се сражавали, като са впрягали такива кучета в колесници!

— За какви келти говориш? Поне с пухкава козинка ли е? — с надежда попита Татяна Николаевна.

Саша врътна глава и преглъщайки горещия кренвирш, изломоти:

— С къс косъм е...

— Как с къс, като на дакел ли? — разочаровано проточи майка му.

Явно куче на такава кошмарна цена по принцип не можеше да събуди ни най-малка симпатия в нея.

— Горе-долу! — засмя се той и вдигна ръка над пода. — Само че на бой е около седемдесет сантиметра — някъде толкова — и тежи колкото... ами, почти колкото мен!

Татяна Николаевна с ужас си представи подобно чудовище в дома им и направи последен опит да разубеди сина си:

— Не, Саша, по-добре да похарчим тези пари за рушвет в института! Ще станеш студент, ще изучаваш вулканите...

Синът ѝ я хвана за ръката и я погледна в очите:

— Ама, мамо... Мамче... Мамусенце...

— Какво е пък сега това „мамусенце“? — засмя се Татяна Николаевна.

— Майче, дай ми ги на заем, а... След месец ще ти ги върна!

— Как ли пък не! — Тя плесна сина си по врата. — Ама, че го измисли, да вземаш пари на заем от семейството си! Да не би ние с теб да сме си чужди хора? Добре де, мъко моя, кога ти трябват парите?

— Днес, майче! Веднага! — скочи от стола Саша.

— Я бързо сядай обратно и си дояж закуската — навъси се майка му и въздъхна: — Ей сега ще ти ги донеса...

15.

Слуховете за това, че някой здравата е наредил Мухата, се разнасяха из различните краища на Москва. Никой от браточките не знаеше нищо конкретно за самия герой, но това, че той е аверче на Пчелата и Космос, беше известно на много хора.

И много от тях често ги разпитваха за подробностите — кой е той, откъде е, с кого работи. Днес отново попитаха Космос за Белов.

Двамата с Пчелата обикаляха обектите и събираха парите, които хората им бяха изтръскали от търговците за една седмица. Малкото пазарче до метрото беше последният пункт от маршрута им. Пчелата взе твърдия пакет и влезе в линкълна да изброя „шумата“, а Космос спокойно пушеше с момчетата.

— Казват, че при вас се появил някакъв страхотен пич? Смачкал Мухата... — попита го един от каяците, облечен в анzug „Адиdas“. — Какво ще правите сега, ред ли ще въвеждате?

— Че какво има да го въвеждаме? — изсумтя Космос. — При нас и без това всичко си е наред. Виж, там при вас чехите нещо вдигат пара! Непрекъснато се чува, че ту са намушкали някого, ту са заклали друг...

— Абе, босовете нещо се туткат, все ги избива на разговори с тях... — махна с ръка събеседникът му. — Чувствам, че цялата тази простотия ще свърши с кръв! Ти по-добре ми кажи този вашият пич... Как му беше името?

— Саня Белия.

— Аха, Саня Белия! Той как смята да се развива? Може би трябва да се срещнем с него, да обсъдим положението, а?

— Не става — навъси се Космос. — И аз исках да го привлеча към нашите работи, ама ударих на камък! Той е особняк, има си свой живот...

— Внимавай, Космосе, да знаеш, че Мухата няма да остави тази работа така — поклати глава младежът. — Не ти трябва врачка да ти го каже.

— Нищо — наежи се Космос. — Който вади нож срещу нас, от нож ще умре!

В този момент рязко и силно пропища клаксонът на линкълна и Пчелата кимна от колата — един вид, всичко е наред, можем да вървим. Младежът, издокаран с анцут „Адидас“, протегна ръка.

— Както и да е, ще видим какво ще стане. Добре, Космосе, пази и себе си, и приятелите си! И успех в нашата трудна работа...

— Да си жив и здрав — стисна Космос протегнатата му ръка.

Колата бавно се изнiza от пазара и излезе на улицата. Космос управляваше линкълна и непрекъснато хвърляше неодобрителни погледи към приятеля си. Дума да няма, Пчелата, разбира се, беше страхотен пич, но страстта му към парите ужасно дразнеше Космос.

Той наблюдаваше изпод вежди как Пчелата старательно разглеждаше, сортираше и подреждаше смакканите, омазнени банкноти от по десет и двайсет и пет рубли и едва се сдържаше да не му каже какво мисли по този повод.

— Виждаш ли?! — радостният Пчела размаха дебелата пачка под носа на приятеля си. — Ex, де да можеше всичко това да е наше! Нали така, Космосило?

— Може би, някога и ти ще станеш бос на някоя бригада — разсеяно предположи той.

— Че защо не! — засмя се приятелят му, мушкайки парите в чантичката на кръста си. — Няма проблеми.

Космос изкриви презрително устни:

— Пчелата — Великият и Страшният!

— Я стига... Къде отиваме?

— Първо ще предадем мангизите и после ще отидем да вземем Белия — отвърна Космос, поглеждайки към часовника си.

— А той къде е?

— Някъде извън града, по посока на Каширското шосе, адресът е ей там, на цигарения пакет — посочи с глава към оставения между седалките пакет „Марлboro“. — Днес си купува мастиф.

— Какво?

— Куче.

— Ама, че чудак! — завъртя глава Пчелата и се засмя. — И от какъв зор му е това псе! Току-виж и слон си купил. Сам няма какво да яде, а мастиф ще си завържда. А ще се отбием ли да вземем и Фил?

— Не, днес той е на някакъв медицински преглед.

Космос наду любимата си Си Си Кеч и както винаги настроението му бързо се оправи. Не минаха и пет минути, и той вече с безгрижен смях разказваше на Пчелата за някакъв неотдавнашен инцидент:

— И аз веднага му викам: а ти за кого работиш? А пък тоя маймуняк ми се дуе: с Парамон. Разбиращ ли, Пчела? Какъв ти Парамон, по дяволите! Че аз вчера говорих с него — той изобщо не беше в час.

— Ама, че свиня! И ти — какво?

— Че какво да го правя? — самодоволно се ухили Космос. — Бух! — един в муцунаата му и толкова. Аз не си поплювам, нали знаеш!

Линкълнът плавно се олюя и спря на светофара, вдясно от тях гадно изскърца със спирачки и се закова една лада. Пчелата се обърна по посока на звука и подсвирна:

— Опа-а-а...

В съседния таралясник седяха младежите от люберецката бригада, а между тях беше и Мухата. Пчелата побутна приятеля си с лакът. Космос погледна надясно и загрижено промърмори:

— Срещата на Елба, мамка му...

— Направо картината на Репин „Нечакан гост“... — отвърна в същия дух Пчелата.

Естествено, младежите от люберецката бригада разпознаха набиващата се на очи кола. Тримата в ладата мълчаливо и мрачно разглеждаха съседите си. Страницните стъкла и на двете коли почти едновременно се плъзнаха надолу. Стана напечено.

И в този момент светофарът светна зелено. Линкълнът се понесе напред, засичайки веднага ладата. Нахално ухилен, Пчелата тутакси измъкна през прозореца недвусмислено сгънатата си в лакътя ръка:

— На!

— Йо-хо-о-о-о! — заврещя Космос.

В първия момент младежите в ладата изгубиха ума и дума. Но Мухата яростно изрева:

— Свини! Ама, че свини! Пичка ви майчина! Какво става тук? Фома, дай газ!

Седящият зад волана флегматичен на вид добитък послушно залепи педала на газта за пода. С измъчен вой ладата се понесе след

противника си. Но само след секунда-две стана ясно, че това занимание е безсмислено! Линкълнът спокойно се отдалечаваше все повече и повече, дори подигравателно се движеше на зигзаг.

— Дай газ, ти казах! — крещеше Мухата на шофьора. — Бързо!

Но шофьорът отчаяно поклати глава:

— Не, няма да ги настигнем. Гълтат по три литра на километър, най-малко...

Третият, който седеше отзад, се наведе към Мухата и загрижено избоботи:

— Много нагли станаха. Мисля, че е време да ги избием!

Мухата, който окончателно бе побеснял, се протегна и сграбчи съветника си за шията.

— Мислиш, значи?! — разярено изсъска той. — Ти мислиш? Твоята работа е да махаш гащи, а не да мислиш, ясно ли е?! Други ще мислят вместо теб!

Мухата отблъсна шашардисания си приятел, тежко засумтя и се вторачи в пътя пред себе си. Подутините по скулите му се размърдаха.

— Значи, така. Тези лайнари нека засега щъкат насам-натам, а с Белов аз сам ще се оправя — изрече най-сетне мрачно той. — Кажете на всички никой да не го закача...

16.

В поликлиниката на спортистите беше многолюдно и шумно — тук се провеждаше редовният медицински преглед. Коридорите на старото тясно здание бяха претъпкани с атлетични на вид младежи — борци, боксьори, щангисти и плувци.

Присъствието на толкова много направо пращащи от здраве момчета тук, между стените на здравното заведение, изглеждаше твърде странно и неуместно. Вероятно точно толкова неуместно би изглеждала тълпа бабички с бастуни и мрежички на старта на маратонски пробег.

Повечето спортсти се отнасяха към това мероприятие като към ненужна формалност и по тази причина се държаха несериозно — дърдореха, смееха се, задяваха минаващите по коридорите хубавички медицински служителки...

— Филатов! — извика, надничайки от кабинета, лекарят с обръсната до голо глава.

Фил влезе в стаята и затвори пътно вратата зад себе си. Тук беше прекалено тихо и дори сумрачно заради спуснатите щори.

— Здравейте — кимна той на лекаря и веднага се насочи към стола на енцефалографа.

Той отдавна беше свикнал с тази процедура, само че изобщо не познаваше лекаря с бръснатата глава. „Вероятно е нов“ — помисли си Фил.

— И ти да си здрав, юнако! — усмихна се докторът и златните му зъби проблеснаха. — Е, сядай...

Фил се настани в широкия стол и лекарят сложи на главата му гумения обръч със сноп жици, които стигаха до кутията на енцефалографа. После натисна копчето, уредът тихо забръмча и изплю една широка хартиена лента, покрита със змийчетата на енцефалограмата.

Лекарят си сложи очилата и започна да разглежда резултатите от изследването, като ставаше все по-мрачен и по-мрачен.

— Така-а-а... Точно от това се страхувах — загрижено измърмори той, докато сваляше от главата на пациента си обръча с датчиците.

На Фил му прилоша.

— Да не би нещо да не е наред? — разтревожено попита той.

— Зависи... — неопределенко сви рамена докторът, направи крачка към Фил и дръпна долния му клепач. — Често ли имате главоболие?

— Само когато препия — опита се да се пошегува той, но лекарят изобщо не се усмихна. Фил бе принуден да му обясни: — Това беше шега, аз изобщо не пия.

— Тия работи ги разправяй на треньора си... От колко години спортуваш?

— Отдавна, от десет — толкова станаха вече.

— Кандидат-майстор на спорта ли си? — лекарят задаваше въпроси, без да вдига поглед от книжката.

— Там данните са стари, през пролетта станах майстор на спорта

— Фил посочи с пръст значката на ревера на сакото си.

— Браво. — Лекарят оставил настрани медицинския му картон, свали очилата си и замислено разтърка челото си.

Фил мълчеше, очаквайки с беспокойство продължението на разговора.

— Ами, какво мога да ти кажа, Филатов... Ти не си първият, за толкова време при много хора стават изменения в кората на главния мозък. За съжаление не обратими.

— Какво означава това? — смутено се усмихна Фил.

— Това означава, момче, че ще ти се наложи да приключиш с бокса. В противен случай последствията могат да бъдат крайно печални... — Лекарят сложи ръка на рамото на шашардисания младеж и го погледна в очите. — Колко години са те налагали по главата, а? Тъй, тъй! А резултатът е многобройни микроскопични кръвоизливи и... Общо взето, ако продължиш да излизаш на ринга, ще станеш като Мохамед Али. Видя ли го как носеше олимпийския огън в Лос Анджелис? Болестта на Паркинсон, братле, не е шега работа, ясно ли ти е?

— Какво ме интересува Мохамед Али? — подскочи от стола Фил. — Докторе, я ме погледнете, че аз съм здрав като бик! Че аз мога

да разбивам стени с глава!

— Само недей да го правиш в кабинета ми. Както и да е, ама какво съм седнал да те увещавам, като че ли си малко дете? — намръщи се лекарят. — В крайна сметка ето какво ще стане: аз ще изпратя официалното си заключение в твоя спортен клуб, а те нека да решават какво да правят с теб!

— Изпращай каквото си щеш! — избухна изведнъж Фил.

Ругаейки наум, той изскочи от кабинета като куршум.

— Ама, че тъпанар! — поклати глава докторът, смачка енцефалограмата и ядосано я хвърли в кошчето за боклук.

В коридора Фил бързо охлади страстите си. Той беше наясно, че ако в клуба му пристигне документ от диспансера, с него щеше да е свършено, това щеше да е краят му. Щяха да го изключат като стой, та гледай и никакви молби нямаше да помогнат. Ако изобщо беше възможно да се направи нещо, това можеше да стане само тук, в диспансера. Единствено този лекар с бръсната глава можеше да реши съдбата му. Не, на всяка цена трябваше да се опита да се разбере с него!

Фил се обърна и отново отвори вратата на кабинета.

— Докторе, ама какво — никакви възможности ли няма? — примирено попита той. — Наистина ли нищо не може да се направи?

— Я влез... — кимна лекарят.

Той стана, приближи се до Фил и затвори вратата зад него.

— Виж какво, Филатов, ти не се отчайвай — ободрително се усмихна той. — Човек може да се бие не само на ринга, не мислиш ли?

— Ами, сигурно... — не разбра младежът.

— Виждам, че си добро момче, ще бъде жалко, ако се затриеш без време. Повярвай ми, познавам много спортисти... Някои от тях бяха шампиони, а сега се влачат по кръчмите — докторът с бръснатата глава говореше с мек тон, съпричастно и убедително. — Но на теб, Валера, мога да помогна, ако искаш. Но само при едно условие — всичко да си остане единствено между нас...

— Зависи за какво ще си говорим.

— Ще се разберем! — проблеснаха златните зъби на лекаря и той сърдечно потупа Фил по рамото. — Чувал ли си нещо за екстремните боеве?

Те дълго разговаряха зад затворената врата, чакащите в коридора вече започнаха да роптаят. Най-сетне Фил излезе от кабинета, стиснал в ръка листче, на което беше написан един адрес. През вратата веднага надникна нечия нетърпелива глава.

— Може ли?

— Момент. — Лекарят затвори вратата и вдигна слушалката на телефона.

— Гришаня ли е? Здрасти, старче — бодро каза той. — Ами, май че ти намерих още един. Забележи — боксьор, майстор на спорта, полутежка категория, не момче, а сънце! Да, изпратих го при теб, веднага. Запиши си: Валери Филатов. Какво? Не, не мисля. Според мен е много подходящ — пълен будала! Аз, вика, мога стена да разбия с глава! Тъй че, Гришаня, дължник си ми... Ами да, както винаги... А? Аха... Хайде, хайде, не кашляй!

Докторът сложи очилата си, оправи престилката си, отвори вратата и извика:

— Следващият!

17.

Кучкарят явно се отнасяше сериозно към работата си и я вършеше с размах. Малкият му двор беше запълнен с клетки, а в някои от тях имаше кучета, и то не само мастифи. Белов успя да зърне и два добермана, и един тъжен нюфаундленд.

Самият стопанин — пълен червенобузест мъж на около петдесет години, също правеше впечатление на сериозен и солиден човек. Той посрещна купувача до портичката, сдържано го поздрави и го покани в къщата, където беше кученцето.

— Ех, че красавец! — възхитено измърмори Саша.

— Красавец е — съгласи се стопанинът.

Белов клекна пред кутрето и взе в ръце симпатичната му муциунка.

— Ех, ти, добричкият ми, миличкият ми... Куче на боец... — радостно мачкаше ушите му Саша, галеше кученцето и дори се притисна до топлата му козинка. — Джим, подай ми лапа за късмет...

— А имаш ли апартамент? — неочеквано попита кучкарят.

— Двустаен — кимна Саша.

— Двустаен ли? — поклати със съмнение глава стопанинът. —

Хъ-м-м... Явно нямаш палат...

— Но вие не се беспокойте, аз по принцип знам какво означава да държиш такова животно вкъщи. Мастифите много ми харесват, това е моят тип куче, разбираете ли?

— Добре, де — въздъхна мъжът. — В началото аз ще идвам у вас. Да помогна, това-онова... Да ти кажа как се храни, с какво...

— Добре, разбрах.

— А за цената... Спомняш си я, нали?

— Ами, да, както се разбрахме — на части... Сега ще ти дам хиляда, а после ще ти донеса и всички останали...

— Да, разбира се, само че това второ плащане не ми е много...

— отново изрази съмнение кучкарят.

— Но нали вече се разбрахме, а? — Саша забеляза, че стопанинът се колебае, и се изплаши, че може да се откаже от

уговорката им.

— Аха... Разбираш ли, за мен най-важното е кученцето да попадне в добри ръце... Добре, де, това е! Виждам, че ти легна на сърцето!

— Има си хас! — с облекчение се засмя Белов.

— Чакай малко, чакай малко... — Стопанинът погледна през прозореца и изведнъж се засути. — Май че някой дойде.

— Ама нали се разбрахме? — отново се разтревожи Саша.

— Абе, чакай малко! — раздразнено махна с ръка кучкарят и бързо излезе от стаята.

След минута-две той се върна в компанията на някакъв дългокос мъж с атлетичен вид.

— Тъкмо навреме, ама съвсем навреме! — припряно нареджаше кучкарят. — Защото тук вече имам един купувач... Ето го какъв ми е той! — посочи кутрето на новия си гост домакинът.

Новодошлият протегна ръка на Белов.

— Александър.

— Саша — представи се и Белов.

Александър се наведе към паленцето и започна да го оглежда от всички страни. Цялата тази работа изобщо не се харесваше на Саша.

— Е, хайде, аз да си платя, нали така? — Белов протегна към домакина сгънатите банкноти.

— Абе, почакай малко... — Отблъсна ръката му кучкарят и се обърна към Александър: — Ама, обърнете внимание на ушите му, а? Истинските имат такива. И изобщо всичко му е истинско — и окраската, и козината на корема, виждате ли? Породист е.

Белов схвана, че измъкват кутрето под носа му.

— Не, разбирайте ли, аз искам да взема кучето още сега. — Той отново протегна парите.

— Чакай малко ти казах! Ей това момче също търси мастиф... — обясни ситуацията на дългокосия кучкарят.

— Чакайте малко, момчета, тук има някакво недоразумение — доброжелателно се усмихна Александър. — Я да седнем и да се разберем. Нали нямаете нищо против?

— Ама, ние вече се разбрахме, нали? Как така? — недоумяваше Белов.

— Е, какво значи „разбрахме се“? — сви рамене домакинът. — На ей този човек кучето му трябва за работа!

— А ти защо искаш да имаш мастиф? — спокойно попита Александър.

— Не зная, още не съм решил... За много неща... — не намери веднага какво да отговори Саша.

— Легнало му е на сърцето! Иска мастиф и толкоз! — отвърна вместо него кучкарят.

— Не е така! — сърдито му изръмжа Белов. — Просто много съм чел за келтите. Те са били истински войни и освен това много са обичали кучетата... И точно те са отглеждали за боевете си бордоски договоре, а също и... мастифи.

— А ти знаеш ли колко главоболия и грижи създават?

— Да, разбира се, представям си... Че аз съм служил в граничните войски, там имах куче — овчарка, тъй че зная...

Александър прекъсна препирнята:

— Чакай малко, не се горещи. В случая ти си напълно прав — обърна се той към Белов. — Само че не знам защо собственикът не те е предупредил, че и аз ще дойда днес. Виж какво, имам едно делово предложение — нека кучето само да си избере стопанин! Имаш ли нещо против?

— Ами, добре — неохотно кимна Саша. — Само че ще играем честно — никой няма да вика кучето!

Белов и Александър седнаха в различни краища на стаята, а собственикът сложи кутрето между тях. То седеше с подвита опашка и въртеше неориентирано едрочелата си глава насам-натам.

— Е, хайде, глупчо! Намери си стопанин — усмихна се кучкарят.

Кутрето сякаш го разбра, обърна се и тръгна към краката на Александър.

— Ето на — изяснихме се! Усеща дръгливецът! — радостно възклика собственикът.

— Той сам ме избра, момчета! — разпери ръце Александър.

Без да каже нито дума, Белов стана и излезе.

Вече нямаше никакъв смисъл да чака Космос — без кученцето, щеше да се прибере вкъщи и сам: Затова излезе на междуселския път и закрачи към шосето.

Беше бесен. След като изпуши една цигара до филтъра, веднага запали втора. Чу зад гърба си шум от приближаваща се кола и без да се обръща, вдигна ръка. Един нов-новеничък чуждестранен автомобил спря до младежа, а от него излезе Александър. Белов се наежи.

— Чакай малко, приятел, трябва да ти кажа нещо — Александър заобиколи широката предница на колата си и тръгна решително към него.

— Не разбрах — навъси се Саша и хвърли цигарата, подготвяйки се за всеки случай да даде отпор.

— Ей сега ще разбереш, ела. — Той лекичко го побутна към задната врата на автомобила си, отвори я и кимна към вътрешността ѝ.
— Вземи го!

На задната седалка на колата лежеше клепоухото кутренце мастиф — същото.

— Не мога — усмихна се неловко Белов. — Имам само хиляда рубли...

— Нищо, нищо, вземи го — потупа го по рамото Александър. — А останалите ще ми ги дадеш по-късно. Ето визитката ми, обади ми се, когато можеш.

— Благодаря! — Саша взе визитката, даде парите и сърдечно стисна ръката на своя странен благодетел. — Благодаря ви...

— Да те откарам ли до града? — усмихна се той.

— Няма нужда, моите момчета вече идват. — Зад завоя наистина се показва кафявият линкълн на Космос.

— Ами тогава, хайде, вземи го — още веднъж го потупа Александър и седна зад волана.

Саша измъкна кученцето от колата, затвори вратата и радостно извика след вече потеглилия чуждестранен автомобил:

— Благодаря!

Той не можа да направи и крачка, когато до него спря другата кола. От нея се изсипаха Пчелата и Космос.

— Олеле, зверюга! — Хвана за муциуната мастифа Космос.

— Ега си кученцето! — възклика Пчелата и потупа псето по вратата. — И какъв ли ще стане, когато порасне?

— Леко, леко, не го мачкайте, какво правите! — отдръпна се Саша. — Ще го удушите, дявол да ви вземе!

— Саша, ама, както виждам, ти май се издигаш — кимна по посока на отдалечаващия се чуждестранен автомобил Космос. — Я какви познанства имаш!

— Поне знаеш ли кой беше този? — ухили се Пчелата.

— Сигурно някой кинолог — сви рамене Белов.

Космос и Пчелата се спогледаха и прихнаха да се смеят.

— „Кинолог“ ли? Ами да, понеже се снима в киното! Това, Саня, е шампионът на Москва по карате, разбра ли? И освен това е каскадьор. Дано поне не си му изтърсил някоя глупост?

— Не, той само ми даде визитката си.

— Каква визитка, какви ги дрънкаш? — изсмя се Космос.

— Добре, де, стига толкова — да вървим!

Те се напъхаха в линкълна: Космос и Пчелата както винаги отпред, а Белов с кученцето — отзад.

В колата Саша беше принуден да разкаже подробно за запознанството си с Александър, за възникналия спор заради кученцето и за неочеквания подарък. Наложи му се дори да покаже визитката, за да убеди приятелите си, които се смееха. Едва тогава те го оставиха на мира и най-сетне му дадоха възможност да се порадва на своята симпатична придобивка.

18.

Така се случи, че Фил остана сам със своето нещастие. Момчетата се мотаеха някъде всеки по работата си и той нямаше с кого да се посъветва. Реши да не отлага дълго нещата и както го посъветва лекарят с бръснатата глава, направо от диспансера тръгна към адреса, който той му записа на парче хартия, откъснато от нечия енцефалограма.

Трябвала му почти два часа, за да се добере до стадия изоставен аероклуб, който се намираше след околовръстното шосе. Първо с мотрисата, а после — и с маршрутка, която се наложи да чака толкова дълго, че Фил дори започна да си мисли дали да не тегли една майна на цялото това начинание. Но тъкмо в този момент най-сетне се появи раздрънканият микробус и го откара точно до портала на аероклуба.

Оказа се, че там вече го очакват. Охранителят го попита за фамилията му и веднага го заведе при боса — представителен белокос мъж, който се казваше Григорий Алексеевич. Той посрещна Фил едва ли не с отворени обятия и веднага го поведе да му показва владенията си.

Мястото за боеве беше в огромния стар хангар. Между изкорубените останки от спортни самолети и вертолети се намираше рингът, ако така можеше да се нарече големият около десет метра по диагонал квадрат от кече, залепено по краищата с черна найлонова лепенка. Нямаше ги и обичайните заграждения от въжета, площадката беше заобиколена само с една нисичка, стигаща до коляното бариерка.

— Сто процента съм сигурен, Валера, че бъдещето принадлежи точно на този вид боеве! — разсъждаваше на глас Григорий Алексеевич. — Публиката жадува за силни усещания, на нея до гуша ѝ е дошло от академичното пристъпяне по ринга! Тя жадува да види истински двубой, в който съперниците не са скованы от никакви ограничения! Само това прави зрелището истинско! На Запад екстремните боеве събират огромен брой зрители и съответно носят много пари. У нас засега се правят едва първите крачки, но дори и в

този момент нашите състезатели вече печелят колосални суми! Пари има, проблемът е друг.

Белокосият сложи ръка на рамото на Фил и му се оплака:

— Знаеш ли с какви хора съм принуден да работя, Валера? В поголямата си част нашите състезатели са самодейци, които са се научили на някои номера в разни нелегални клубове по карате. Ентузиазъм имат колкото си щещ, но... Разбиращ ли, те нямат школовка! Целият им арсенал се състои от три-четири заучени удара, но съгласи се, че това не е достатъчно! Качеството на боя — ей това ме тревожи! И ето защо толкова се радвам на нашето запознанство. Разбери, че ти с твоята школовка и с твоето майсторство имаш голяма перспектива в нашето начинание! Ще бъдеш шампион! Представяш ли си — първи абсолютен шампион по екстремни боеве! Аз дори не говоря за това, че твоите печалби изобщо няма да могат да се мерят с днешната ти жалка стипендия!

Колкото повече Фил слушаше Григорий Алексеевич, който не мълкваше нито за миг, толкова по-често си повтаряш, че всяко зло е за добро!

Той си тръгна от аероклуба с твърдата увереност, че днес, общо взето, страшно му е провървяло и че се е натъкнал на златна жила.

Фил изчакваше приятелите си на обичайното място — в беседката, предвкусвайки какъв фурор ще предизвика новината. Когато линкълнът се показва на улицата, той се излегна на пейката и придоби важен вид.

— Теофило, защо си толкова загадъчен? — попита Пчелата, оглеждайки подозрително приятеля си.

— Пичове, какъв ден сме днес? — невъзмутимо отговори Фил.

— Според мен сме петък — сви рамене Пчелата.

— А каква дата сме?

— Май че цял ден сме шести. Какво е станало? — погледна с недоумение приятеля си Космос.

— Значи така, запомнете този ден, пичове... — многозначително изрече Фил, изведнъж скочи и закрещя: — Защото днес се роди новият шампион по екстремни боеве без правила!

Никой не се присъедини към радостния му вик. Пчелата озадачено подсвирна, а Космос се наведе към него и загрижено го попита:

— И това си ти, Теофилушко, така ли?

— Че кой друг? — ухили се той. — Да не мислиш, че си ти, космическо чудовище такова?!

Превземайки се, той зае бойна поза и като се поклаща на съннатам, заплашително се насочи към Космос. Но приятелят му не се включи в играта. Той само изсумтя и се отдръпна настрани, мърморейки:

— Леко, леко...

Фил плъзна озадачен поглед по тримата.

— Какво ви става, не се ли радвате? — попита той обидено.

— Чакай малко, Фил, успокой се — обади се Белов. — Тези твои боеве какво представляват, със залагания ли са? За пари ли ще се биеш?

— За много пари, Саня — натърти Фил. — За страшно много пари...

— И колко чак толкова много са ти обещали? — поинтересува се Пчелата.

— Е, това вече, пичове, е фирмена тайна, пък и не ми се ще да ви разстройвам.

Пчелата демонстративно разпери ръце:

— Да-а-а... Е, какво можеш да направиш, когато на един човек не му стига акълът...

Той излезе от беседката и започна да се задява с Космос, изобразявайки жестока схватка между каратисти.

— Кя! Йо! Банзай! — викаха един след друг те.

Фил недоумяващо се обърна към Белов:

— Саня, какво им става на тия, а?

Саша потупа приятеля си по рамото и се усмихна:

— Не им обръщай внимание, просто ти завиждат. Знаеш ли какво, Фил, я седни и ми разкажи всичко подред...

19.

Приятелите напразно разубеждаваха Фил близо час. Никакви доводи не му въздействаха — нито необходимостта оттук нататък да пази здравето си, нито пълната му липса на опит в такъв вид боеве, нито съмнителността на обещаните големи печалби. Фил си знаеше едно и също: това предложение било неговият шанс и той за нищо на света нямало да го пропусне.

На това отгоре се оказа, че първият бой му предстоеше още тази вечер. Фил смяташе, че ще е калташко да се откаже, пък и че е късно да го направи.

Решиха да отидат на боя заедно. Хем да подкрепят приятеля си, хем да се ориентират как точно стоят нещата. Пък и освен това на всички просто им беше любопитно да видят какво се криеше зад тази работа — нелегалните боеве без правила.

Докато пътуваха, те дърдореха и се майтапеха, опитвайки се да поободрят замисления и вгълбен в себе си Фил. И толкова много се стараеха да постигнат това, че неусетно започнаха да си вярват. От предишните им тревоги не остана и следа, защото вече всички бяха сигурни, че Фил няма да си остави магарето в калта, тъй като той все пак не беше боксова круша, а истински майстор на спорта!

Пристигашите в авиоклуба коли влизаха направо в хангара и паркираха между останките от авиотехниката. Линкълнът спря до някакво изкорубено вертолетче. Фил тръгна да търси Григорий Алексеевич, Белов се приближи до онова, което бе останало от гордата машина с перка и крила, а внезапно придобилият сериозен вид Космос се заоглежда на всички страни. Този хангар нещо не му харесваше...

— Какво, Косматко, напълни ли гащите? — попита го Пчелата.

— Няма значение, ще се оправим... Саша, къде се дяна?! — Космос потърси с поглед Саша и сръга Пчелата в ребрата. — Иди да го доведеш.

Той се приближи до Белов, те се спогледаха и се метнаха в кабината, затръшвайки вратичката точно под носа на Космос.

— Щурман, готов за излитане! — давейки се от смях, изкомандва Саша.

— Тъй вярно, капитане! — отвърна през смях Пчелата и започна да дърпа оцелелите ръчки и лостове.

— Излитаме!

Под свода на хангара гръмна музика и се разнесе воят на тълпата — боевете започваха.

Фил участваше във втората среща. В този момент приятелите му вече бяха стигнали до самия ринг и посрещнаха появата му с радостни викове:

— Давай, Фил!

— Свети му маслото!

Григорий Алексеевич беше изbral за съперник на Фил един от най-добрите си състезатели — Котарака. Когато той се появи на тениха, Космос и Пчелата се спогледаха: забелязали бяха този младеж днес с Мухата в ладата на светофара.

Боксьорите се срещнаха в средата на ринга и веднага, без традиционното ръкостискане, влязоха в схватка. Публиката, която бе наобиколила площадката, ревна.

До Пчелата бяха застанали двама леко подпийнали мъже на около четирийсет години, облечени в скъпи маркови костюми. Единият от тях — набит чичко с къса, щръкнала като на таралеж бяла коса, се обърна към приятеля си — червендалест шишко.

— Е, по стотачка ли ще заложим?

— Може за начало — съгласи се той. — Ти за кого си?

— За боксьора. Тия каратисти изобщо не ги харесвам — като скакалци са!

— Ама този не е каратист! Този е кикбоксьор! Кикбоксьор, разбиращ ли? Знаеш ли как действа с краката си? От твоя боксьор ей сега ще остане само мокро петно!

Пчелата хвърли пълен с омраза поглед към шишкото и се съсредоточи върху ринга, където боят вече ставаше интересен.

Котарака маневрираше по площадката, стараеше се да спазва дистанция и да не допуска съперника си до себе си. Фил се опитваше да го вика в бой от близко разстояние, но Котарака го пресрещаше с ритници в тялото и по бедрата. Въпреки всичките си старания на този етап Фил бе успял да уцели противника си само на два пъти, и то

съвсем леко. И с просто око се виждаше, че му е трудно да се нагоди към начина, по който се биеше Котарака.

— Давай, Валера! Действай, действай! — развика се Пчелата.

— Вашият новак ли е? — попита го беловласият мъж с щръкналата като на таралеж коса.

— Какъв ти новак? Той е майстор на спорта!

— Виждам, че ще стопи лагерите на Котарака — кимна в знак на одобрение мъжът. — Не ги възприемам аз тези скакалци.

— Ей сега ще видите как ще рухне вашият боксьор — намеси се шишкото в разговора и се разкрештя: — Убий боксьора!

Двамата противници се биеха все по-ожесточено. Тълпата около ринга крещеше, свиреше и дюдюкаше. Никой не забеляза как в хангара влезе още един автомобил — сива лада. От нея бавно излязоха Мухата, Шведа и шофьорът Фома. Последен, оглеждайки се предпазливо, се показа старши лейтенантът от милицията Каверин.

— Позна ли колата? — Мухата показа на Фома паркирания наблизо линкълн.

Той мрачно кимна, извади нож и направи дълга и широка бразда по вратите на омразния му автомобил.

Мухата започна да се провира напред, изпъна шия и започна да търси с поглед в тълпата пасажерите на линкълна, но Каверин го възпря:

— Чуй ме, Серьога, моля те, удръж се. Остави Белов на мен. — Той направи пауза, подбирайки думите: — Знаеш ли, откривам разни неща за него, тъй де — по ченгесарска линия... Разбра ли ме? С Шведа вече всичко сме решили...

— Не, не разбрах. Какво общо имате с тази работа ти и Шведа?

— Мухата вторачи в Каверин тежкия си гнусен поглед. Той помълча малко, усмихна се и прегърна братовчед си през раменете. — Добре, де, Вовка, всичко е наред, не си го слагай на сърцето...

Той се приближи към ринга, а Каверин остана на мястото си, почесвайки се замислено по врата. Докато минаваше покрай него, Шведа погледна многозначително старши лейтенанта, сякаш му казваше: „Аз какво ти казах?“

Боят наближаваше кулминацията си. Поизморените противници започнаха да пропускат сериозните удари, лицата и на двамата вече бяха в кръв. Изведенъж Фил се озова на земята — той не успя да

реагира на един от ниските удари, падна, но веднага се превъртя и се изправи на крака. Котарака не съумя да се възползва от грешката му. Но независимо от всичко, това беше сигнално звънче — и то биеше тревожно!

— Фил, стегни се! — изрева Космос и внезапно зърна Мухата на отсрешната страна на ринга.

Той обърна главата на Белов в същата посока.

— Виждам — каза Саша.

Мухата също забеляза Белов.

Врагът му го гледаше през ринга нагло, ехидно и злобно ухилен. На устните му играеше усмивка, но в погледа му имаше вледеняваща омраза.

Космос се наведе до ухото на Белов и го предупреди:

— Никъде не мърдай. Усещам, че тази нощ се очертава да бъде особено интересна...

— Не викай дявола! — озъби му се той.

И в този миг, сякаш за да потвърди думите на Космос и без да сваля очи от Саша, Мухата щракна с пръсти, а застаналият зад него Фома сложи в спуснатата му ръка нож.

Това стана съвсем открито, дори бе извършено демонстративно. Сякаш Мухата предупреждаваше Белов: времето на честните двубои един срещу друг свърши, сега ще започнат съвсем други игри!

Фил пропусна удара и шишкото, който стоеше до Пчелата, доволно се засмя:

— Убий боксьора!

Пчелата го изгледа с омраза — този шопар вече започваше да го нервира.

— Фил, не се мотай! Действай! — извика той.

Шишкото се обърна към белокосия:

— Още двеста срещу твоя! Ще залагаш ли?

Той неохотно отвърна:

— Спирам на сто.

— Пасуваш, значи? Така трябва.

— Майната ти — намръщи се белокосият.

В този момент Фил успя да направи коронния си номер — страничен удар в тялото от лявата страна и десен в главата. Котарака отхвръкна настани, облян в кръв.

— Видя ли?! — възторжено се развила подстриганият като таралеж чичко. — Видя ли, а? Ще видиш, че боксьорът си знае работата — на него дробовете му са по-здрави!

— Бий се, фръцъльо! — неясно на кого точно изрева шишкото.

Пчелата не се сдържа:

— Ей, чичка, престани да обиждаш, чу ли?!

Шишкото не му обърна никакво внимание и Пчелата се засегна от това. В този момент Котарака атакува, Фил отскочи назад и се натъкна на дебелака. Той го ръгна в гърба, Фил отхвърча напред и се надяна на мощнния насрещен удар на Котарака.

— Ах, ти, тлъста свинъо! — изврещя Пчелата и с всички сили заби юмрук в корема на дебелака.

Върху него тутакси се нахвърли един от приятелите на дебелака, в мелето се включиха Космос и Белов и след няколко секунди повече от половината екзалирана публика вече се биеше! Възбудената от хард зрелището тълпа се изсипа на ринга и започна да се маризи един другиго до самозабрава. Настана суматоха.

— Космос, изведи Фил! Фил! — изкрещя Саша, опитвайки се да се добере до Пчелата, върху когото се бяха нахвърлили трима души.

Белов отчаяно размахваше юмруци, проправяше си път, за да помогне на Пчелата, и не забелязваше как в същото време към него с нож в ръката се промъква Мухата.

Онова, което се случваше на ринга, беше същинско безумие. Разкривени от ярост лица. Страховити, зверски крясъци и ревове. Ожесточени ругатни, проклятия и псуви...

И изведенъж — Бум! Бум! — един след друг проехтяха два изстрела. Насред биещите се с вдигнат нагоре пистолет стоеше подстриганият като таралеж белокос съсед на Пчелата и крещеше нещо с прегракнал глас. Усилените от високите сводове на хангара звуци от изстрелите прозвучаха оглушително. Тълпата се разбяга на всички страни.

Белов сграбчи Пчелата, който се съпротивляваше, и изрева в ухото му:

— Изчезваме, мамка му!

Разблъсквайки щуращите се паникъсани хора, те се добраха до Фил, хванаха го под мишниците и хукнаха към автомобила. Космос ги настигна до вертолета:

— Бързо в колата!

Той дръпна с всички сила вратата, настани се зад волана и моторът на линкълна веднага изрева. Вратите се захлопнаха една след друга — всички бяха по местата си и след като изблъска застаналата напряко на пътя лада на Мухата, старата, издраскана лимузина се изниза от хангара.

Щом се отдалечи на безопасно разстояние от аероклуба, линкълнът спря под една улична лампа. Трябаше да видят в какво състояние е Фил.

— Май нещо не разбрах: кой стреля, Космосе? — попита Белов, излизайки от колата.

— Ами, според мен онзи набитият, който имаше гърди като автомобилна гума — с бялата коса... — не много уверено отвърна той.

— Онзи, дето беше подстриган като таралеж ли?

— Ами, да...

Саша клекна до Фил и огледа лицето му. Несъстоялият се шампион по боеве без правила беше със счупен нос, подуто ляво око, а подпухналите му устни бяха покернели от засъхнала кръв. И целият се тресеше.

— Как си, Фил, добре ли си? Я се облечи. — Той свали якето си и го подаде на останалия само по потник младеж.

— Аз съм добре... Ама си загубих маратонките... — смутено измърмори Фил.

— Голяма работа — маратонките. Аз си изръсих каскета... — въздъхна Пчелата. — Жалко, готин каскет беше...

Фил огледа всички с безпомощен поглед и нерешително попита:

— Пичове, а кой ден сме днес, а?

Космос, Пчелата и Белов изплашено се спогледаха.

— Втасахме я... — въздъхна Космос.

— Какво ти става, Фил? — с потрепващ глас попита Саша.

— Нищо не помня... — отпусна глава той.

Лицата на младежите се изопнаха. Последва тежка, тягостна и напрегната пауза. Какво можеха да кажат в този момент?

— Ама, аз и докато отивахме натам, нищо не помнех... — изведенъж замислено проговори Фил.

Той вдигна очи, в тях проблесна насмешлива искрица и всички веднага разбраха, че Фил просто се будалка! Приятелите изпитаха

облекчение и се засмяха.

— А аз как се казвам... — опита се да продължи Фил.

— Стига, де... — махна с ръка смеещият се Белов.

— Зоофил... — изсумтя Пчелата.

— Ама, спука го от бой тоя Котарак! — похвали приятеля си Космос.

— Има си хас! Направо като грейка го спука! — включи се Саша.

— Аха, само дето грейката ме оплиска... — мрачно се подсмихна с разкървените си устни Фил и покашляйки, влезе в колата.

20.

Когато мелето в хангара започна, Каверин взе да си проправя път към колата. „По дяволите, не трябваше да се мъкна тук! — мислеше си ядосаният старши лейтенант, разблъсквайки с лакти побойниците. — Мухата е виновен за всичко, бял ден да не види дано...“

В този момент проехтяха изстрелите, настъпи паника и Каверин се заизмъква още по-enerгично. Той много добре си представяше какво щеше да последва — щеше да се появи милиция, щяха да се захватат да изясняват случая... Не, срещата с колегите му изобщо не влизаше в неговите планове за тази вечер. Трябваше спешно да изчезне оттук!

Той се добра до вертолета и се огледа, опитвайки се да открие своите хора. Каверин не зърна нито Мухата, нито Шведа, нито когото и да било от останалите, затова пък видя как Белов и компанията му мъкнат към автомобила си своя полужив приятел. Старши лейтенантът се шмутна зад корпуса на вертолета, а те притичаха покрай него, без да го забележат. След минута линкълнът им се понесе навън.

— Володя! — дотича при него с облещени очи разчорленият Фома. — Там Мухата...

— Какво е станало? — недоволно попита милиционерът.

— Там убиха Мухата...

— Какво! — Каверин хукна обратно към ринга.

— Някакъв белокос идиот... с пистолет... Момчетата го гепиха... Там са... — подтичвайки след него, обясняваше Фома.

Мухата лежеше по гръб, разперил ръце, взрян с безжизнен поглед във високия сводест таван на хангара, и едва забележимо се усмихваше.

„Набесня ли се, нехранимайко...“ — с мимолетен гняв смутено си помисли Каверин.

Той приклекна до тялото на братовчед си и разгърна незакопчаното му яке. От лявата страна на гърдите му аленееше огромно кърваво петно. То изглеждаше ужасяващо. Каверин

моментално почувства едновременно отчаяние и ярост. Старши лейтенантът хвани главата си с две ръце и закри очи:

„Серьога... Защо така? Ама, че свини! Свини! Кой посмя да го направи? Кой?!“

И в този миг изведнъж като озарение му хрумна спасителното предположение — Белов! Като при това Каверин изобщо не се интересуваше дали Белов наистина би могъл да извърши убийството.

Но той беше напълно сигурен в едно: каквото и да се бе случило, причината за смъртта на братовчед му беше именно Белов! Точно той беше човекът, който щеше да понесе отговорността за тази смърт!

Старши лейтенантът се изправи и пълзна студен поглед по оклюманите браточки. Мозъкът му моментално анализира ситуацията. А след минута в главата му се изгради целият низ от всички крачки, които щеше да направи през следващите няколко дни. Планът беше готов — настъпи време за действие!

— Къде е пушкалото? — мрачно попита той.

— Ето го... — кимна Шведа към въргалящия се до краката му пистолет.

— Пипал ли го е някой?

— Не.

— Чудесно. — Каверин си сложи ръкавици, вдигна внимателно пистолета за цевта и го сложи в един найлонов плик. — Къде ешибаният стрелец?

Повлякоха към него съпротивляващия се белокос мъж с извити зад гърба ръце.

— Ваш'та мама, пичове, аз стрелях във въздуха! — взмутено крещеше той. — Не го убих аз, проклет да съм! Едно копеле беше, стоеше до мен!

— Мльквай! — изсъска му Каверин и тикна под носа му служебната си карта.

Щом я зърна, онзи моментално смени тона си. Пуснаха го и белокосият умолително сложи ръце на гърдите си.

— Не, ама, разберете ме, другарю... И през ум не ми е минавало такова нещо, просто исках да ги спра... И освен това аз стрелях нагоре, кълна ви се, можете да го проверите...

— Какво значение има — ядосано се свъси Каверин. — А за незаконно притежание на оръжие дават най-малко пет години, дори

ако не е стреляно с него.

Ненадейно върху белокосия се нахвърли Шведа.

— Ти ли утрепа Мухата! — яростно изрева той и хвана и без това разтреперания от страх мъж за реверите.

— Кротко! — викна Каверин и отблъсна Шведа от белокосия. — Кротко ти казах, кротко... — вече по-спокойно повтори той, пронизвайки с остьр поглед вбесения Швед.

— Виж какво, соколе мой... — повика с пръст настрани старшият лейтенант белокосия. — Значи, така — конфискувам ти пушкалото. А сега ти се прибираш вкъщи и казваш на жена си да не се тревожи. На сутринта се качваш на самолета и един месец кракът ти да не е стъпил в Москва, разбра ли? После аз сам ще те намеря, когато вече ще можеш да се върнеш...

— Разбира се, разбира се — енергично закима с глава белокосият. — Готов съм, честна дума... Ако искате, още сега можем да отидем и аз да си платя, колкото кажете...

— За това ще си поговорим по-късно. — Каверин изгледа строго усмихващия се жално мъж. — А сега се омитай! Най-важното е да не издрънкаш нещо пред някого. Това е, изчезвай оттук, пиленце!

Белокосият, който не можеше да повярва, че е извадил такъв късмет, се понесе в тръс към колата си, а Каверин се обърна към браточките и самоуверено изкомандва:

— Хайде, тръгваме!

Каверин се върна в хангара рано на другата сутрин, вече облечен в милиционерската униформа, и, разбира се, без люберецките браточки.

На местопрестъплението работеше следствена група. Експертите оглеждаха площадката, събраха и поставяха в найлонови пликчета всичко, което можеше да се окаже полезно за разкриването на убийството.

Групата се ръководеше от добре познатия на Каверин следовател от прокуратурата Сиротин — още съвсем млад, но вече неприлично дебел и отпуснат мъж. Той посрещна старши лейтенанта пред входа на хангара и със съчувствено кисела физиономия му стисна ръката. Каверин разбра: на Сиротин вече му беше известно, че убитият е негов роднин.

— Къде е той? — намръщено попита милиционерът.

— Да вървим... — посочи с глава следователят.

Те се приближиха към покритото със служебен чаршаф тяло. Сиротин с усилие се наведе и отметна края на покривалото. Сега очите на Мухата бяха затворени, а ръцете му — скръстени на гърдите и пристегнати с бинт. Беше изчезнала и едва забележимата усмивка — през нощта смъртта беше заличила от лицето му всички следи от миналите страсти и емоции.

Каверин мълчаливо се взираше в братовчед си и в сърцето му нямаше нито съжаление, нито злоба. Той просто чакаше. Чакаше удобния момент, за да действа.

— Моите съболезнования... — измърмори най-сетне следователят и съмъкна каскета от главата си.

— Така е пожелала съдбата... Знаеш ли, той като че ли сам си търсеще смъртта — замислено изрече Каверин. Помълча още малко и се обърна към Сиротин: — Намерихте ли оръжието?

— Не — унило поклати глава той. — Дори и гилзите не намерихме, като че ли са се изпарили...

— Значи са ги събрали злодейте престъпници... — неодобрително изсумтя милиционерът и докосна ръкава на Сиротин. — Знаеш ли, Лъша, аз вероятно ще мога да ти помогна в това дело. Я ела насам...

21.

На втория ден след сбиването в аероклуба Белов се накани да отиде до института. Днес трябваше да се реши дали ще приемат документите му за вечерния курс или не.

Той седеше на табуретката в антрето и се опитваше да завърже връзките си. Това не беше лесна работа — кутрето се въртеше около краката му и захапваше стопанина си ту за връзките, ту за крачола, ту за пръстите. Саша се разсмя хвана мастифа за ушите и се наведе близо до муциуната му.

— Какво, Веня, ще дойдеш ли с мен в института, а? Ще изплашиш комисията! А, Венка? — Белов вдигна глава и извика на майка си: — Не, мамо, „Венка“ не ми харесва! Че какъв Венка е той? Той е Вулкан! Вулканище! Нали така, Вулкан? — Поглади кучето по главата и стана. — Готов съм, тръгвам!

— Саня, вземи си чадър, ще вали! — обади се от кухнята Татяна Николаевна.

— Как ли пък не! Не съм от захар, няма да се стопя! — Саша взе папката с документите и пристъпи към вратата.

— Почакай, аз ще ти го донеса...

— Недей, мамо, тръгнах вече!

След секунда тя се появи в антрето с чадъра в ръце, но видя затварящата се врата. Жената въздъхна и се наведе към кученцето.

— И ти си ми един Вулкан! Е, какво, Вулкан, ще станем ли приятели с теб?

Внезапно телефонът иззвъня. Майката леко потупа кучето по вратата и вдигна слушалката.

— Здравей, Валера. Не, той отиде в института. Ами, май обещаха да го приемат вечерно... Щели да направят изключение — като воин-интернационалист или нещо такова... Кога ще се върне ли? Сигурно след около час и половина... Ела, разбира се! Дочуване.

Тъкмо затвори телефона и на вратата се разнесе звън.

— Ето, че твоят стопанин се върна за чадъра... — намигна тя на кученцето, взе чадъра и отново отиде в антрето.

Татяна Николаевна отвори вратата и се вцепени. На прага стояха двама милиционери в униформи, а зад тях — още двама цивилни.

— Кого търсите? — смутено попита тя.

— Здравейте — студено кимна първият милиционер. — Татяна Николаевна Белова?

— Да...

— Капитан Касянов, може ли да влезем? — Без да дочека отговор, капитанът пристъпи право срещу жената и тя бе принудена да се отдръпне.

— Какво е станало? — попита тя зад гърба му.

— Синът ви вкъщи ли е?

— Не, какво се е случило? — Тя разтревожено се взираше в очите ту на единия, ту на другия. — Кажете, какво се е случило?

— Татяна Николаевна, вашият син е обвинен в убийство по член втори — с официален тон съобщи младият мъж в цивилен костюм.

— Какво говорите?! — възклика тя.

— Покажи ѝ заповедта — кимна той на другия цивилен.

Вторият цивилен отвори папката, извади заповедта и я подаде на Татяна Николаевна. Тя стисна чадъра под мишницата си и с треперещи ръце взе документите.

— Прощавайте, ама ще ни се наложи да създадем известен хаос в дома ви... — извини се онзи, който ѝ подаде заповедта. — Какво да се прави — службата ни е такава.

А в това време капитанът вече бе успял да влезе в кухнята, да надникне в тоалетната и в банята и след като отново се появи в антрето, кратко заповядва:

— Ти действай тук, а Василев — в онази стая. Лейтенант, иди да намериш поемни лица.

Татяна Николаевна, която продължаваше да държи заповедта и чадъра в ръце, спря цивилния:

— Нещо сте се объркали! Какво убийство?! Той току-що се върна от армията, кани се да кандидатства в института...

— Ама, успокойте се, моля ви — състрадателно кимна мъжът. — Влезте в стаята, поседнете... Дайте чадъра на мен. Съчувствам ви, честна дума.

— Това е недоразумение, момчета, това е недоразумение... — повтаряше като развален грамофон Татяна Николаевна. — Това е

просто никакво недоразумение...

А в това време във входа на Саша влезе Космос. Асансьорът вече го бе качил на етажа, към който бе тръгнал, той направи крачка, за да излезе на стълбищната площадка, и видя един милиционер, който звънеше на нечия врата. Щом чу шума на спирация асансьор, лейтенантът се огледа и възклика:

— О! Я ела тук!

Космос не помръдна от мястото си:

— Какво има?

Милиционерът се приближи и строго попита:

— Тукашен ли си? Имаш ли документи?

— Нося само шофьорската си книжка.

— Дай я — протегна ръка лейтенантът.

Космос му подаде шофьорската си книжка. Милиционерът разтвори документа и развеселено го погледна:

— Това пък що за име е — Космос?

— Гръцко — избоботи той.

Лейтенантът сложи книжката в джоба си и изкомандва:

— Да вървим, Марс, ще бъдеш поемно лице.

— Ъ-ъ — поклати глава Космос, — бързам, извинете...

— Хайде, без приказки, няма да те забавя много. Да вървим, да вървим... — Лейтенантът решително се отправи към апартамента на Белови.

Когато Космос прекрачи прага, таращът в апартамента вървеше с пълна сила. Той надникна и в едната, и в другата стая — чевръстите цивилни момчета тършуваха навсякъде. В антрето се появи второто поемно лице — един разтревожен старец, съсед на Белови.

— Какво се е случило при вас, Танечка? Сашка ли е забъркал никаква каша?

От кухнята надникна разплаканата Татяна Николаевна, видя Космос и се хвърли към него:

— Космос, какво означава това?

— Спокойно, лельо Таня, спокойно... — Той прегърна изплашената жена, заведе я в кухнята и я настани на табуретката. — Всичко ще се оправи, ще видите...

— Ама, вие с него винаги сте заедно, нали така, Космос? А тия казват, че той е убил някого... Ти видял ли си нещо?

— Абе, това е грешка! Пълни глупости! — Младежът приседна срещу нея и ѝ подаде чаша вода. — А той къде е?

— Отиде в института. Тъкмо излезе и тия дойдоха и казаха, че е убил някого. — Татяна Николаевна отново се разплака.

Лейтенантът надникна в кухнята.

— Поемното лице, къде си? Я ела в стаята. Вие също, ако обичате.

— Лельо Таня, само се успокойте, всичко ще бъде наред. — Космос стана и тръгна след лейтенанта.

В стаята на Саша цареше пълна бъркотия. Полиците по стената бяха празни — книгите бяха струпани на камара върху бюрото и се търкаляха по пода. В аквариума плуваше един макет на самолет. Матракът беше затрупан с разхвърлени дрехи. В гардероба беше останала само парадната униформа на сержанта от границните войски. Капитанът тържествено я извади и с два пръста внимателно измъкна с носна кърпа от вътрешния джоб на китела пистолет.

— Така-а-а... — доволно проточи той. — Поемните лица виждат ли? Отбелязваме. — Започна делово да диктува на настанилия се на крайчеца на бюрото цивилен. — Пистолет ТТ, калибр — девет милиметра, едно празно гнездо, осем патрона... Яснооловима миризма на барут. Спешно да се провери цвята по нашата картотека...

Татяна Николаевна гледаше пистолета с разширени от страх очи.

— Космос... — безпомощно промърмори тя. — Какво е това, Космос...

— Спокойно, лельо Таня, само не се притеснявайте — тихо отвърна той и я хвана за ръката.

Космос вече бе решил какво и как трябва да действа. Щеше да откаже да подпише протокола — без неговият подпис тази хартийка нямаше да има никаква стойност. А пък не беше сигурно дали ченгетата щяха да успеят да го подменят! Изземването на пистолета вече бе извършено и новото поемно лице нямаше начин да види как е станало това! Подобно обстоятелство можеше да се превърне в прекрасна сламка, за която да се хване и Сашка.

Цивилният край бюрото завърши с оформянето на документите и подаде химикалката на съседа на Белови:

— Подпишете протокола за изземането, ако обичате. Е, не се притеснявайте, това е чиста формалност. Ето тук...

Старецът погледна виновно вцепенената Татяна Николаевна и с разтреперана ръка постави подписа си. Оперативният работник подаде химикалката на Космос.

— А сега — ти.

— Аз няма да подпиша — завъртя глава Космос. — Тепърва трябва да се докаже, че този пистолет е негов.

Милиционерите се спогледаха. Капитанът се намръщи страховито и направи крачка към младежа.

— Какво значение има това дали пистолетът е негов или не? Ти свидетел ли си на изземането? Тогава отрази това, което си видял.

— Не съм го видял — сведе очи и мрачно изрече Космос, след което се отдалечи към прозореца.

— Как така не си го видял?! Какво ти става, да не си сляп?! — извика капитанът.

Космос мълчеше и гледаше през прозореца.

— Какво искаш да кажеш, а? — заплашително се надигна зад бюрото цивилният. — Как е фамилията му? — подхвърли той на лейтенанта.

Онзи се засути, бръкна в джоба си да извади книжката му, а Космос видя как от спрелия автобус на отсрецната страна на улицата слиза Белов. Бяха му достатъчни само няколко секунди, за да прецени какво ще последва по-нататък. Щяха да окошарят Сашка още сега и тогава щеше да е много по-сложно да го измъкнат от панделата. Налагаше се на всяка цена да го пресрещне!

Космос се обърна към ченгетата и с виновна усмивка изрече:

— Дайте го, ще подпиша.

— Така е по-добре... — изсумтя капитанът.

Космос грабна химикалката и драсна един подпис в протокола.

— Това ли е? Мога ли да си вървя? — Той тръгна заднешком към вратата.

— Върви! — Хвърли му един последен неодобрителен поглед цивилният и кимна.

Космос изскочи в антрето и чу зад себе си насмешливото подвикване на лейтенанта:

— Ей, Юпитер! Забрави си книжката...

Ругаейки наум, той се върна в стаята и взе от ухиления лейтенант документите си.

— Благодаря. Довиждане — изстреля Космос и след като кимна на Татяна Николаевна, се отправи към антрето.

Той много бързаше, но щом зърна там жално скимтящото кутренце и милиционерската фуражка на ниското шкафче, все пак се спря. Мигновено взе решение. Внимателно се огледа, след това бързо грабна фуражката на капитана от ниското шкафче, сложи я на пода и настани в нея кученцето.

След като затвори вратата зад себе си, Космос не дочака асансьора и се втурна надолу по стълбите. Щом стигна до партера, излетя навън и рязко спря — точно срещу входа на блока беше паркиран милиционерският „луноход“, а до него скучаеха двама сержанти. Космос обърна глава наляво и видя Белов, който вървеше към входа си направо през детската площадка.

— Ей, младеж, имаш ли огънче? — подвикна едно от ченгетата на Космос.

Той се насочи към сержанта и извади запалката си. В този момент Белов го забеляза и радостно започна да му маха с ръка. Милиционерът извади цигара и се наведе над ръката на Космос, който в това време се опитваше да спре Саша над главата на милиционера. Той беззвучно крещеше на приятеля си: „Спри! Назад!!! Изчезвай!“

Белов не можеше да разбере нищо, но странното поведение на Космос и присъствието на милиционерите го обезпокоиха — той забави ход, а след това се спря.

— Благодаря — изправи се сержантът, пухнейки доволно с цигарата.

— Няма защо — изцеди една крива усмивка Космос и като се стараеше да не бърза, тръгна срещу Саша.

Щом се изравни с приятеля си, той тихо, но ясно изрече:

— Върви след мен, после ще ти обясня... — и без да се спира, продължи нататък.

Белов се забави за миг и тръгна след него. Той догони приятеля си зад ъгъла.

— Какво е станало, Коце?

— Саня, домът ти е пълен с ченгета! — обърна се към него мрачният Космос.

— Че каква работа имат ченгетата там?

— Намериха у вас пистолет!

— Какво?! — застина като вкаменен шашнатият Саша.

— Да се махаме оттук! — Космос сграбчи приятеля си за ръкава и го повлече по-далеч от дома му.

А в това време капитан Касянов търсеше фуражката си в антрето. Той я намери на пода под табуретката. В неговата униформена шапка имаше една спретната купчинка кучешки екскременти, а до нея клечеше мъничко кутре, което наивно и открито гледаше шашардисания милиционер.

— А как се назва кучето ви? — извика капитанът на Татяна Николаевна.

— Веня... — с безизразен глас отвърна тя.

Скърцайки със зъби, милиционерът изтърси съдържанието на фуражката си в тоалетната чиния и злобно каза на кучето:

— Не, ти не си куче, Веня. Ти си кучка!

22.

Онова, което Саша чу от Космос, първо го шокира. Нелепостта на обвинението в убийство беше толкова очевидна и крещяща, че той не искаше да повярва на слушащото се. Разбира се, повярва на разказа на приятеля си, още повече, че сам видя пред входа си „лунохода“ и милиционерите. Но че някой там, в милицията, можеше наистина да предположи, че той — Саша Белов, е способен да убие човек, му се струваше невероятно.

Линкълнът безцелно се движеше из града. Приятелите търсеха изход от създалата се ситуация.

— Ама, щом аз не съм виновен, какво могат да ми направят, Коце? — питаше обърканият Саша. — Ще отида и ще им кажа: престанете да се занимавате с глупости, по пистолета дори няма мои отпечатъци... Ами, че така си е, в края на краишата!

— Не, старче, късно е либе за китка — поклати глава смръщеният Космос. — Нали намериха патлака при теб. А останалото е въпрос на техника.

Белов потиснато мълчеше — какво можеше да възрази срещу този аргумент?

— Не се разкисвай, Саша, ще се опитам да изясня за какво става дума чрез босовете.

— Видях, че онзи белокосият стреля във въздуха — замислено каза Саша. — Тогава кой е убил Мухата?

— Ами, може той да го е убил! — сви рамо Космос. — Гръмнал е два пъти във въздуха, а след това — в него. И са решили да лепнат това на теб... Наведи се!

Пред тях се показа едно спряло до светофара милиционерско жигули. Саша подви крака и се шмугна отдолу, под таблото. Космос веднага намали скоростта, като гледаше напрегнато към застанилия до колата си служител на пътната милиция.

— А защо на мен, а? — извръщайки с усилие глава, попита Саша, гледайки отдолу нагоре приятеля си.

— Дявол знае, другарю майор... Ето какво си мисля аз по този повод: ти трябва да се окопаеш! Разполагам с една празна вила, познатите на моите старци — Цареви, сега са извън Москва, отиваме ли там?

— Изпитите ми наближават... — несигурно измърмори Белов.

— Какви ти изпити?! — изсумтя Космос. — Забрави, твойт университет ще е панделата. Минимум осем години строг тъмничен затвор.

Зеленото на светофара най-сетне светна и линкълнът плавно потегли.

— И какво да правя сега, цял живот ли да се крия? Ами, майка ми? Какво ще стане с нея? — отново се обади Саша отдолу.

Космос потупа приятеля си по рамото:

— Излизай. Знаеш ли, Саня, винаги можеш да се оправиш с всичко това. Сега е важно е да се ориентираш за какво изобщо става дума. Трябва да се изчака. Така че отиваме там!

Вилата се оказа истинска извънградска къща — двуетажна, просторна, с гараж и веранда. Ала беше доста стара и някак запусната — явно стопаните ѝ от доста време не се бяха отбивали тук. Впрочем, Белов не обърна никакво внимание на това, защото мислите му бяха заети със съвсем други неща.

Допотопният катинар на вратата беше покрит с ръжда и на Космос му се наложи да се поизпоти, докато го отвори. Най-сетне ключът се превъртя и приятелите влязоха вътре.

— Влизай, Саня! Така... — огледа се Космос. — Е, искаш ли да започнем от кухнята? Да вървим...

В кухнята той първо надникна в хладилника и загрижено избоботи:

— Мамка му, празен е... Ще ти се наложи да погладуваш, Саньок. Утре ще ти донеса кльопачка. Хайде да идем горе.

Те се качиха по глуcho скърцащото стълбище на втория етаж.

— Слушай, а кой живее тук? — попита Белов.

— Нали ти казах — Цареви...

— Кои са те?

— Ами, кои... Той е някакъв академик... — равнодушно свирмене Космос. — Откъде да знам?

— Коse, а те няма ли да дойдат тук? Какво ще им кажа?

— Няма да дойдат. Далече са, не се тревожи. — Потупа го по рамото приятелят му. — Е, как е, може ли да се живее тук?

— Може... — без особен ентузиазъм се съгласи Белов.

В спалнята Космос най-напред издърпа контакта на телефона от розетката и обясни:

— Така ще ти е по-спокойно.

— А това какво е, Коце? — Саша посочи една странна тръба до прозореца.

— Къде? А, телескоп...

Космос отвори вратите на гардероба, извади възглавница и одеяло и ги хвърли на дивана.

— Ако искаш, спи тук, ако искаш — долу. Тук е по-добре: от прозореца се вижда пътят и, общо взето, тук е спокойно.

Той се настани на дивана, но изведенъж си спомни нещо и се изсмя:

— Знаеш ли, Саня, докато ти беше в казармата, ние такива купони вдигахме тук! Веднъж, докато Пчелата чукаше Надка Ланге, тя получи ужасен епилептичен припадък. Той се изплаши, ама, какво можеше да направи — имаше си оправдание момчето, нали? Представи си: изведенъж посред нощ се разнасят викове: „Пичове-е! Пичове-е-е! Тя прави мост!“

— А ти с кого искаш да говориш? — прекъсна го Саша. Сега не му беше до смях.

— Някои хора имат връзки на „Петровка“ — многозначително кимна Космос, скокна от дивана и се приближи към мрачния Саша. — Саня, за теб най-важното е да не нервничиш. Обещавам ти, че ще направя всичко, което е необходимо! Ако трябва да се съберат мангизи, ще ги съберем! От раз можем до петдесет bona да струпаме, а пък момчетата ще ги бутнат на когото трябва. Да не мислиш, че само ти си на този хал?! Хората от какви по-страшни присъди са се отървали, само ако знаеш!

— Космосе, не забравяй да се отбиеш при майка ми или по-добре да й се обадиш по телефона. Кажи й, че никого не съм убивал и че всичко това е нагласено.

— Добре — отново с готовност кимна той и се намръщи. — Тя много се разстрои! Мъчно ми стана да я гледам. Това не беше обиск, ами същински цирк направиха...

— Говеда... Така, и още нещо. — Саша извади от портфейла си една визитка и я подаде на приятеля си. — Вземи кученцето и го занеси на онзи човек — Александър, спомняш ли си го? Един господ знае какво ще се случи, не бива да затривам животинчето.

— Аха... Саня, а дали да не се посъветвам с него?

— Не, нищо няма да споделяш с него. Просто му кажи, че засега не мога да се грижа за кутрето и толкова.

Космос въздъхна и протегна ръка на Белов.

— Е, хайде, братле, не се отчайвай. Ще се оправим... — Той задържа ръката на Саша в своята, сякаш се канеше да добави още нещо, поколеба се и изведнъж поривисто го прегърна.

След миг Космос изскочи от стаята и изтрополи надолу по стълбището.

Белов остана сам. Той обикаляше в кръг по скърцащия под на старата къща и не можеше да си намери място. Приближи се до библиотеката, но се оказа, че тя е пълна само със справочници по астрофизика, с дебели атласи със звездни карти и друга строго научна литература. Всичко, което успя да открие извън нея, бяха няколко стари броя на „Огоньок“ и една грамадна „История на Рим“.

Саша се излегна на дивана с находките си. Но или четивото се оказа доста скучно, или мислите му бяха твърде далеч, защото нито книгата, нито списанията успяха да го отвлекат от стоварилата се на главата му беда. Нещо повече — прочетеното изобщо не стигаше до съзнанието му.

Като капак на всички тези мрачни мисли някъде наоколо тягостно и monotонно скрибуеща цигулка, повтарящи с маниакална упоритост един и същ музикален пасаж. Постепенно звуците станаха просто непоносими и Саша се приближи до прозореца, опитвайки се да съзре през стъклата на съседните къщи цигуларя садист. Звуците определено долитаха от отсрещната къща, но Саша така и не успя да види кой точно терзаеше толкова безмилостно благородния инструмент, а заедно с това — и нервите му.

Извръщайки се раздразнено, Белов закрепи огромната тръба до прозореца. Телескопът се наклони на една страна и Саша едва успя да го подхване. Хрумна му да погледне през прозореца на отсрещната къща с помощта на въпросната машинария. Естествено, беше съмнително дали телескопът можеше да се използва за такива явно

неастрономически дистанции, но тъй като Белов и без това нямаше какво друго да прави, реши да опита.

След като примъкна статива близо до прозореца, Саша натъкми тръбата върху него и насочи телескопа към съседната къща. Наложи му се доста дълго да върти обръчите на окуляра, но в крайна сметка видя ясно, сякаш на разстояние от една протегната ръка, част от стената с излющена боя. Движейки внимателно тръбата, той започна да наднича в прозорците един подир друг.

Откри омразния цигулар през прозореца на мецанина. За огромно учудване на Саша (кой знае защо той очакваше да зърне някакъв дългунест юноша с гъста, къдрава коса) това се оказа едно слабичко момиче в сив домашен халат. То стоеше в дъното на стаята, обърнато с гръб към прозореца, поглеждаше от време на време към нотните листове и съсредоточено повтаряше една и съща сложна музикална фраза.

Затаил дъх, Белов я наблюдаваше. В това безкрайно повтаряне на едно и също упражнение имаше нещо омагьосващо и хипнотизиращо. Най-сетне момичето остави инструмента, уморено прокара длан по челото си и се отпусна в поставения до прозореца люлеещ се стол.

Сега Саша можеше да види лицето на момичето. То седеше напълно неподвижно, отметнало назад глава и със затворени очи. Уморените ръце свободно висяха от облегалките на стола, раменете бяха отпуснати, а брадичката му — повдигната. Момичето трудно можеше да бъде наречено красавица, пък и сянката от умора на лицето му беше твърде забележима, но Саша изведнъж се улови, че се любува на непознатата.

В този момент някой я повика, цигуларката стана и излезе от стаята. Белов започна бързо да обхожда прозорците на къщата и видя как на първия етаж възрастна жена (баба й — реши той) слага масата. Момичето влезе в кухнята, седна край масата и бабата постави пред нея димяща чиния със супа.

Саша веднага си спомни, че не е ял от сутринта, устата му се напълни със слюнка, а празният му stomах закъркори жално и неприлично високо. Не, нямаше сили да гледа как съседите се хранят!

Откъсна се от телескопа, слезе по стълбите и влезе в кухнята. Претършува всички шкафове и шкафчета, но не откри нищо. Само в една стара захарница намери втвърдена захар на дъното. Захарта обаче

не можеше да бъде отчоплена и на Белов му се наложи да налее вода в захарницата и старателно да разтвори съдържанието ѝ. Едва след това той успя да „вечеря“.

Гладен и ядосан, Саша се върна в стаята и легна на дивана с книга в ръка. Цигуларката не поднови заниманията си и той скоро заспа. Върху равномерно повдигащите му се гърди лежеше непрочетената „История на Рим“.

23.

Следователят Сиротин седеше в своя тесен и дълъг като кутия за моливи кабинет. На бюрото пред него беше поставена стара колкото света пишеща машина. Съоръжението, призвано да подпомага работата на правозащитните органи, отново го беше подвело. Сиротин хвърли тъжен поглед към хаотично преплетените стволчета с букви, които по никакъв начин не искаха да застанат на определените им места, и като въздъхна, бръкна в чекмеджетата на бюрото за отвертка и клещи.

Някой тихо почука на вратата. Сиротин погледна часовника си — това вероятно беше свидетелят по делото за убийството в квартал „Раменски“, същият онзи младеж със странното име Космос, който на това отгоре бе извадил идиотския късмет да стане поемно лице при обиска. Предстоеше му да направи протокол, а пишещата машина, май беше сдала багажа!

Отново се разнесе чукане по вратата — този път по-силно и по-настойчиво. Сиротин пъхна инструментите в чекмеджето и ядосано извика:

— Да!

— Може ли? — На прага се появи един младеж с месести устни и призовка в ръце.

— Влизай — не много любезно покани госта си стопанинът на кабинета.

Космос се приближи към бюрото и сложи призовката пред следователя.

— Ето, явих се...

— Виждам — избоботи Сиротин и изведенъж се усмихна радушно на посетителя си: — Виж какво, Космос... а-а-а... Юриевич, случайно да разбираш от пишещи машини?

— Ъ-ъ... — С широка усмивка поклати глава Космос и кимна към стола: — Може ли да седна?

— Засега седни. А пък после и ще лежиш — разочаровано му отвърна следователят с дежурната си шегичка.

Космос спокойно пристъпи към бюрото. Той вдигна очи — над главата на следователя висеше портретът на Горбачов. Изведнъж за част от секундата на Космос му се стори, че младият генерален секретар ободрително му се усмихва. Той почувства, че всичко ще се нареди и разговорът ще мине добре.

Сиротин разписа засъхналата химикалка на къс хартия и започна разпита:

— Познаваш ли Сергей Дмитриевич Мухин?

— Мухин ли? Сергей Дмитриевич? — привидно замислен повтори Космос и поклати глава. — Не, не го познавам.

— По прякор „Мухата“ — подсказа му Сиротин.

— А-а-а... Мухата го познавам — с готовност кимна той. — Поточно — просто знам кой е.

— Той имаше ли конфликт с Белов? Между тях имаше ли сбиване?

— Може и да е имало, Мухата се бие с много хора.

— Имало е, имало е. Май че в квартал „Люберци“...

— Ъ-ъ, аз, наистина, не знам.

Разговорът едва беше започнал, а Сиротин вече бе наясно, че младежът няма да каже нищо. Щеше да върти и да суче, да се прави на луд, да се инати, но нямаше да издаде приятеля си. Оставаше му само да се надява, че тъй като беше млад и неопитен, все накъде щеше да се издъни.

— Хайде, хайде — изсумтя следователят. — Тогава ми кажи, младежо, къде беше тази събота? Само не ми обяснявай, че си изпращал едно момиче на „Ждановска“, че си закъснял за метрото, че си тръгнал пеша и че след това е станало земетресение.

— А вие откъде знаете, че е имало такова нещо? — учудено повдигна вежди Космос. — Точно в събота се разхождахме с едни момичета. Но не на „Ждановска“, а на „Университетска“.

— Как се казват момичетата?

— Лена, Наташа, Оля, Света — без да се замисля, изстреля Космос.

— А кой още беше с теб?

— Аз, Саша Белов и Витя Пчюлкин.

— Трима ли бяхте? А пък приятелките ви, значи, са били четири?

— недоверчиво присви очи Сиротин.

— Ами, аз обикновено съм с две... — гордо изправи рамене и се ухили младежът.

— Можеш ли да посочиш адресите им?

— Нали ви казах, запознахме се с тях в парка „Горки“ — безпомощно разпери ръце той, — тъй че не сме си разменяли адресите.

— Аха. Значи... Таня, Марина... — записваше си следователят.

— Кой още?

Космос се замисли за миг и бавно повтори, свивайки пръсти под бюрото.

— Ъ-ъ... Лена, Наташа, Оля и Света...

Разговорът продължи още около половин час, но резултатът се оказа нулев. Този път предчувствието не изльга Сиротин — младежът наистина не се издъни по нито една точка.

24.

Космос, Пчелата и Фил се домъкнаха на вилата чак следобед. По това време Белов вече не можеше да мисли за нищо друго освен за ядене.

— Донесохте ли кльопачка? — нетърпеливо попита той приятелите си, вместо да ги поздрави.

— Ето! — потупа раницата на рамото си усмихнатият Фил.

— Какво, гладен ли си, нещастнико? — ехидно се изкиска Пчелата.

Те се качиха на втория етаж. Фил свали раницата на пода и започна да вади продуктите, а Саша тутакси хищно се нахвърли на храната. Пчелата се излегна на дивана и се зае лениво да прелиства „Историята на Рим“. Всички бяха в лошо настроение. Космос се разхождаше из стаята като навит с пружина. От открепнатия прозорец се разнасяха все същите звуци на цигулка.

— Пак ли скрибуца? — кимна към прозореца Космос.

— Ушите ми вече хванаха мазоли... — движейки енергично челюстта си, махна раздразнено с ръка Саша. — Какво става?

— Засега нищо. Цяла сутрин висях в прокуратурата.

Саша престана да дъвче.

— И?

— Разпитваха ме за Мухата, следователят знае, че си се бил с него — загрижено съобщи Космос.

— Пичове, ако знаех, че ще стане така — навъси се Фил, — за нищо на света нямаше да ви помъкна там.

— Я стига! — махна Космос към Фил и се обърна към Белов, хапейки нервно устни. — Саня, много те моля, стой тук тихо и мирно като мишле. Освен ченгетата и люберецката бригада сигурно също се е разшавала. Като нищо ще ти откъснат главата заради Мухата.

— Въпросът е кой го уби — замислено изрече Пчелата. — Аз нали видях, че онзи мъж стреля във въздуха.

Космос надзърна през телескопа.

— Космосе, а ти не видя ли? Ей, какво ти става, да не си оглушал?!

— По-добре ме чуйте какво трябва да говорим пред следователя — изправи се той. — Били сме с мацките на „Университетска“ и сме се прибрали сутринта. А мацките сме ги забърсали в парка „Горки“. Ясно ли е? Те се казват — запомняй, Пчела: Лена, Наташа, Оля и Света. Откъде са и какви са — не знаем.

— Аха, по мене най-много личи, че съм бил с мацки! — мрачно се подсмихна Фил и докосна насиненото си лице.

Всички едновременно избухнаха в безгрижен смях. Наистина, как ли пък няма да тръгнеш по мацки с такава физиономия!

— Така си е, мязаш на Виктор Хара след мъченията на стадиона в Сантяго! — клъвна през смях приятеля си Космос.

— Стига сте се кискали, естети такива! — усмихна се Фил.

Космос престана да се смее и сериозно заяви:

— А сега, що се отнася до теб, Фил... Значи тъй... Тебе и без това всички те видяха в онзи хангар, пък и мутрата ти е една, като на Шарапов... С две думи, ти не си бил с нас. Затова, ако те притиснат за боевете, ти не отричай. Да, кажи, бих се, но само от спортен интерес. Кажи, че си искал да премериш сили с каратиста. Кой кого и тъй нататък... Пчела, как се казваха мацките?

— Кои? А-а-а, онези... Лена, Наташа, Оля и Света.

— Железен си! — кимна Космос и потупа по рамото Фил. — Това е, пичове, да вървим. Ставайте, ставайте... Налага се да ида при едни хора. Нали трябва да измъкнем оттук този... каторжник на съвестта!

25.

Привечер цигулката от отсрећната къща престана да се чува. Цигуларката също никаква не се виждаше. Саша огледа всички прозорци и не откри в съседната къща никого освен бабата, която шеташе в кухнята. Тази дребничка старица с детинско лице натрапчиво му напомняше за някого. Той напрегна паметта си и си спомни един прастар филм, който се казваше „Приказка за изгубеното време“. В него възрастни актьори изобразяваха внезапно остарели деца. Та и бабата на цигуларката невероятно приличаше на една от онези остарели пионерки.

Белов още веднъж плъзна поглед по прозорците на съседната къща — не, момичето никакво го нямаше. А му се искаше да го види. Саша отиде до бюрото и започна безцелно да размества книжата по него. Изведнъж зърна телефонен указател на вилното селище. Втурна се към телескопа и го насочи към стената на съседната къща. „Ул. «Лесная», № 4“, прочете той разкривения надпис върху шперплатовата табелка.

Без да се замисля, Саша включи телефона и набра посочения в указателя номер.

За съжаление слушалката вдигна бабата.

— Ало!

Той мълчеше. Бабата каза „Ало“ още няколко пъти и затвори. Саша изчака, докато тя излезе от стаята, и отново набра същия номер. Но и този път първа до телефона стигна чевръстата бабка.

— Ало! Кого търсите?! — като че ли вече бе започнала да се ядосва.

Саша мълчеше и с усмивка наблюдаваше смешната старица.

— Е, щом ви се мълчи, мълчете си... — Тя раздразнено сви рамене и тресна слушалката.

Щом чу сигналите на прекъснатия разговор, той също затвори. По някакъв начин трябваше да отвлече вниманието на бабката и Белов веднага измисли как да направи това.

Той тичешком слезе долу и изскочи на улицата. Вдигна едно потежичко камъче от земята, метна го по вратата на съседите и хукна обратно към телефона. Саша излетя като куршум на втория етаж и набра номера. Щом се разнесе сигналът, той се залепи за окуляра на телескопа. Този път успя да постигне целта си — слушалката вдигна момичето.

— Да?

— Здравейте. Извинете, че се обаждам толкова късно — леко запъхтян заговори Саша. — Само не се плашете, моля ви! Вие не ме познавате. Отдавна ви слушам как свирите и много ми харесва.

— А вие кой сте?

— Аз съм... вашият съсед.

— Кой съсед — отляво или отляво.

— Нито отляво, нито отляво, но това не е важно. Вие наистина свирите чудесно, буквально ви се наслаждавам! Само че от този откъс изобщо не мога да си спомня какво е това?

— Благодаря, това е „Каприз“ на Паганини. Да не би само заради това да ми се обаждате?

— Ами да, усещам, че това е нещо много капризно — не особено сполучливо се пошегува Саша и си призна: — Пък и защото много ми се искаше да чуя гласа ви.

— Много мило — разсеяно се усмихна момичето. — Чухте ли го? А сега — довиждане.

— Момент! Почакайте! Исках още да ви кажа, че... — Саша се поколеба, тъй като изобщо не знаеше какво да каже. Най-неочеквано дори за самия себе си задърдори забързано като скоропоговорка: — Абе, общо взето, казано с две думи: аз помня онзи миг чудесен, когато ти пред мен застана, като видение небесно... И... абе, чиста като красота от гения призвана. Това е.

Най-сетне момичето се засмя и попита с известно лукавство:

— Да не би случайно да се казвате Александър?

— А вие да не сте Ана?

— Не, не съм Ана — отново се разсмя цигуларката. — Кажете ми, а ако случайно се срещнем, как ще ви позная?

— Ами-и-и... Да предположим, че в лявата си ръка ще държа списание „Огоньок“.

— Добре, разбрахме се — кимна с усмивка момичето. — А сега ме извинете, имам работа. Дочуване.

— Дочуване.

В телефонната слушалка се разнесоха късите сигнали на прекъснатия разговор. Саша отново се лепна за окуляра на телескопа и видя как в стаята влезе бабата и каза нещо. В отговор момичето кимна и се приближи до прозореца.

То хвани пердетата, но не ги дръпна веднага, а замря за миг, оглеждайки с весело недоумение съседните къщи. Саша ясно виждаше, че момичето се опитва да отгатне в коя от тях пребивава събеседникът. И заради това, че в този момент милото девойче отсреща мислеше за него, на Белов му стана едновременно и радостно, и някак необично самотно...

След минута-две то все пак дръпна завесите и през синята им тъкан Саша видя полюляващия се силует на събличащото се момиче. Кръвта веднага нахлу в главата му, ушите му забучаха и той едва се сдържа, за да не скочи и да не закреши от раздиращото го желание!

През тази нощ Белов не можа да заспи. Той ту лягаше, ту ставаше, пушеше на прозореца, излизаше навън и жадно вдъхваше прохладния и чист есенен въздух... А след това седна зад телескопа и го насочи към непоносимо яркия диск на Луната. И дълго, много дълго се вглежда в сложните орнаменти на лунните морета и океани, опитвайки се да различи в тях познатите черти...

**ЧАСТ III
БЕГЛЕЦ**

26.

В тесния като кутия за моливи кабинет под портрета на Горбачов разговаряха двама души: следователят от прокуратурата Сиротин и старши лейтенантът от милицията Каверин.

— Скъсаха ми нервите тези келеши, хвърлят ми прах в очите... Наговорили са се и повтарят едно и също — оплакващо се собственикът на кабинета, докато вадеше от шкафа бутилка коняк. — Впрочем, Филатов си призна, че е участвал в боя, но въпреки това той няма как да бъде забъркан в тая работа. На него дори и хулиганство не можем да му лепнем... Затвори ли вратата?

— Затворих я, затворих я... Лъша, ти недей да се суетиш и да нервничиш. Обиск имаше ли? Имаше. Намериха ли пушкалото? Намериха го. Всичко е наред — опитващо се да го успокои Каверин, бършайки с носна кърпа изцапаните чашки. — Ето какво ще те посъветвам: обяви Белов за издирване. Вдигни всички районни отделения на крак и нека те да следят пътищата, гарите и всичко. Той е само един хлапак, все отнякъде ще си покаже носа. Все ще иде я при майка си, я при приятелката си...

Те седнаха край масата и Сиротин наля коняка. Мъжете взеха чашите и следователят погледна въпросително оперативния работник:

— Е, Володя, за какво ще пием?

— Как за какво? — подсмихна се милиционерът. — За успеха на нашето безнадеждно начинание! Ще видиш, да не се казвам Каверин, ако не приберем завинаги на топло този Белов!

Каверин вдигна чашата, хвърли бегъл поглед към портрета и изведнъж му се стори, че Михаил Сергеевич се намръщи някак много неодобрително.

27.

Щом се събуди сутринта, първото нещо, което Саша направи, беше да отиде до телескопа. През прозорците на съседната къща не се забелязваше никого, но в този момент той видя как се отвори входната врата и на площадката пред нея излезе цигуларката заедно с баба си.

Бабката каза нещо със загрижен вид и прекръсти в гръб внучката си, която крачеше към портичката. Момичето се обърна, видя това, безгрижно се засмя и й махна с ръка. Излезе на улицата и се отправи към гарата, хвърляйки любопитни погледи към вилата на Белов.

Саша скочи като попарен и светкавично започна да се облича. Навлече ризата, дънките и ботите си и докато се закопчаваше в движение, изскочи от къщи.

Догони момичето чак извън селището, в горичката. То бързо вървеше по пътечката, размахвайки калъфа с цигулката, а Саша се прокрадваше след него, крийки се като млад партизанин сред редките дръвчета.

Естествено, момичето го забеляза, пък и той отдавана вече бе разбрал, че то го вижда. Но въпреки това и двамата продължаваха да се правят, че нищо не се случва. На устните на момичето непрекъснато играеше лукава усмивка — явно тази по детски наивна и шеговита игра го забавляваше. Саша също се подсмихваше на забавната ситуация, на себе си и на своето нелепо момчешко поведение.

Горичката свърши, момичето се качи на перона, а, продължавайки играта, Саша се притая долу до стълбичката. След няколко минути мотрисата дойде, цигуларката се огледа и прекрачи през отворената врата. Белов скокна и хукна нагоре по стъпалата. Той се шмугна във вагона в последния момент, задържайки с ръце вратата, която вече се затваряше.

Шмугна се и се вцепени. На платформата между вагоните бе застанал милиционерски патрул, състоящ се от две навъсени ченгета с куче. Песът страховито заръмжа срещу раздърпания Саша, пък и двамата милиционери го гледаха така, сякаш всеки момент щяха да го залаят.

Белов пусна една безгрижна усмивчица и направи крачка към патрула.

— Мотрисата за Москва ли е? — небрежно попита.

— За Пекин... — мрачно се пошегува онзи, който държеше кучето. — Имаш ли документи?

— Другарю сержант, извинявайте много, ама си забравих документите вкъщи... Само преди един месец се уволних — като продължи да се усмихва, Белов разкопча ризата си и показва татуировката с емблемата на граничните войски на гърдите си.

Милиционерите недоверчиво се спогледаха. Тогава Саша клекна и кимна към кучето.

— В заставата имах точно такава овчарка. Казваше се Пол... Ex, че хубавец... хубавец... — ласкателно занарежда той на кучето, което бе престанало да ръмжи. — Ex, че хубавец... умничкият ми... добричкият ми... — Протегна ръка към кучето и то най-неочаквано я близна.

— Я виж ти... — измърмори изненадано редникът. — Да не би да си факир?

Саша се изправи и се потупа по джобовете.

— По дяволите, не успях да си купя цигари... Ще ме почерпите ли?

Редникът с кучето понечи да бръкне в джоба си, но сержантът го спря:

— Тук не се пуши.

— Жалко — намигна Саша на редника. — Значи, ще трябва да устискам до Пекин!

Редникът се разсмя. Навъсеният сержант също се изхили:

— Ама, ти май си шегаджия... Добре, смешнико, да си жив и здрав! Да вървим, Мелников...

Патрулът пое към следващия вагон, а Саша едва успя да сдържи въздишката си на облекчение и тръгна след цигуларката. Той влезе във вагона и веднага видя момичето вдясно от прозореца. Белов бавно се придвижи по коридорчето и седна така, че да го държи под око. Те бяха много близо един до друг — по диагонал през коридорчето.

Разбира се, момичето забеляза Белов, но не реагира. Калъфът с цигулката лежеше на коленете му, а върху него беше разтворена една нотна тетрадка. Цигуларката се преструваше, че се е задълбочила в

нотите. Саша не сваляше очи от нея, но от това нямаше никаква полза, тъй като тя упорито не искаше да вдигне глава. По някакъв начин трябваше да привлече вниманието ѝ.

След като се повъртя на мястото си, Белов обърна глава към съседа си — брадат чичко с кошница ябълки. Той решаваше кръстословица (между другото, в „Огоньок“, отбеляза наум Саша).

— Да ви помогна ли? — посочвайки с глава списанието, се обърна към него Белов.

— Опитайте... — погледна го със съмнение мъжът. — Така-а-а... Ето! Дванайсет хоризонтално — вулкан в Южна Америка. С осем букви, втората и четвъртата са „о“.

— Котопахи! — изстреля Саша.

— Хм, така ли? — усмихна се чичкото. — Сигурен ли си?

— Иска ли питане? — Белов умишлено възклика малко по-високо, отколкото трябваше. — Котопахи е най-високият вулкан в света, пет хиляди осемстотин и деветдесет метра над морското равнище!

Чичкото се зае да вписва буквите в квадратчетата, а Саша, ликувайки, забеляза как цигуларката предпазливо и бързо погледна към него и не сдържа мимолетната си усмивка.

— Какво друго име? — уверено попита съседа си Белов.

— Това е, пристигнахме! — отвърна той и стана, хващайки кошницата си. — На, вземи си — протегна една ябълка към Саша чичкото.

— Благодаря — кимна Белов и бръкна в джоба си да извади дребни. — А ще ми продадете ли списанието?

— Няма нужда, вземи го, ерудите... — изсумтя чичкото, пъхна го в ръцете му и пое към изхода.

Мотрисата потегли. Момичето прелисти страницата и отново се съсредоточи в тетрадката.

Тогава Саша шумно въздъхна:

— Ама, че е задушно! — Започна демонстративно да си вее със списанието.

Момичето вдигна към него блестящите си очи и тихо се засмя.

Те продължиха да пътуват така — като се споглеждаха и се усмихваха. Пред нея лежеше разтворената нотна тетрадка, пред него

— разтвореният „Огоньок“. Но и двамата не прочетоха нито ред до Москва.

Белов вървя след цигуларката до консерваторията — ту почти до нея, ту по петите ѝ, ту малко по-отдалеч. Тази игра вече доста беше омръзнала на момичето и сега то изобщо нямаше нищо против да се запознае със забавния младеж. Но той кой знае защо не се решаваше да я заговори.

Пред вратата на консерваторията тя спря и се огледа. Палаво настроеният Белов веднага се шмугна зад гърба на някаква девойка с контрабас. От прикритието си видя как цигуларката направи крачка към висящия до входа афиш, бързо прокара длан по него и още веднъж се огледа. След секунда се скри зад тежката дъбова врата.

Саша се усмихна — беше разbral намека. Веднага се доближи до афиша и прочете:

ДНЕС В РАХМАНИНОВАТА ЗАЛА
АКАДЕМИЧЕН КОНЦЕРТ
Начало: 12.00

Белов погледна часовника си — до началото на концерта оставаше малко повече от половин час.

„Цветя! — смутено си помисли Саша. — Трябва веднага да купя отнякъде цветя!“

Той хукна към метрото, но в същия миг се спря и започна да пребърква джобовете си. След като натъжено погледна шепата дребни монети, които успя да събере, разбра, че няма да му стигнат за цветя.

Значи, трябваше да се сдобие с тях по друг начин. Той се огледа, търсейки цветна леха, но наоколо не се виждаха никакви цветя. За сметка на това на десетина крачки от него седеше един бронзов Чайковски, а в краката му Белов зърна онова, което търсеше — три бели рози в целофан, които вече бяха започнали да вехнат.

Нямаше как. Саша пъргаво скокна върху решетката, която заобикаляше паметника, и с мълниеносна бързина грабна букета.

„Извинявай, братле! — обърна се той наум към великия композитор. — Трябват ми на живот и смърт! Някой ден непременно ще ти ги върна!“

Той победоносно разтръска цветята и решително се насочи към вратата на консерваторията. Сега вече беше готов, оставаше му да свърши още една нищо и никаква работа — да открие въпросната „Рахманинова зала“.

28.

На вратата се позвъни. Татяна Николаевна веднага се втурна да отвори. — Помисли си дали не е Саня. Вече бе хванала дръжката на вратата, когато си спомни, че всъщност Саша има ключ, пък и не би дошъл вкъщи, защото навсякъде го търсеха...

— Кой е? — напрегнато попита тя.

— Таня, аз съм. Катя! — чу гласа на по-малката си сестра.

Татяна Николаевна отвори вратата. Веднага щом прекрачи прага, Катя прегърна сестра си.

— Катя, защо ме наказва така Господ, а? Боже мой... — едва сдържайки сълзите си, се оплака Татяна Николаевна.

— Хайде, хайде, успокой се, сестрице... Успокой се, Таня, чуваш ли, успокой се...

— Да... Ей сега, ей сега...

Двете жени влязоха прегърнати в голямата стая. Точно преди да дойде сестра й, Татяна Николаевна бе приключила с разтребването ѝ след обиска.

— Сестрице, какъв ред цари при теб! — възхитено ахна Катя. — Прекрасно е! И там ли е същото? — Тя се насочи към стаята на Саша.

— Там е още по-хубаво — махна с ръка Татяна Николаевна.

Тя още не бе успяла да подреди при Саша. Катя отвори вратата и се втрещи.

— Какъв кошмар! Ужас! Както и да е, Таня, я седни. — Тя бързо освободи два стола и единния край на бюрото от струпани по тях дрехи на Саша. — Нямаш ли вести от Саша?

— Нямам — поклати глава сестра ѝ. — Катя, направо ще полудея, къде е той, какво става с него, нищо не знам...

Татяна Николаевна беше принудена да лъже. Космос вече ѝ бе съобщил, че Саша е в безопасност и че е на сигурно място, но категорично и строго ѝ забрани да споменава за това на когото и да било.

— Та тъй, седни и ме чуй.

Татяна Николаевна се отпусна на стола. Катя свали шлифера си и седна срещу нея.

— Така, слушай ме внимателно! Танюшечка, знам, че ще трябват повече, но това е всичко, което имам. — Тя започна да вади от чантата си и да слага върху бюрото пари — три здраво пристегнати с банкови бандероли пачки. — Това, разбира се, е малко, но, честна дума, нямам повече...

— Какво е това? Защо? — смръщи се Татяна Николаевна.

— Танечка, ти трябва да наемеш добър адвокат. — Катя хвани ръката ѝ и строго я погледна в очите. — Много добър, разбиращ ли? Още по-добре ще е, ако бутнеш нещо на следствието. А с адвоката да минеш по-тънко.

— Какъв адвокат? Защо ни е адвокат? Синът ми никого не е убивал, сигурна съм! — избухна майката и стана от стола.

— Таня, да ме мислиш, че аз пък вярвам на всичко това?! — възмутено плесна с ръце Катя. — Какви глупости говориш?! Ти си много странен човек!

— Но той не би могъл да извърши такова нещо!

— И аз твърдя, че не би могъл! Разбира се, че не би могъл! Но те не мислят така! — Сестра ѝ също стана и се приближи до нея. — Танечка, гледай реалистично на нещата... Чакай малко, чакай малко, не ме прекъсвай! Изобщо не вярвам, че моят любим племенник е убил някого, но в момента това изобщо няма никакво значение! Трябва да спасим Санка... Посъветвах се с разни хора и те ми обещаха да те свържат с един известен адвокат...

Татяна Николаевна взе парите от стола, преброи ги и вдигна изплашените си очи към сестра си:

— Но това са страшно много пари, Катя... Ужас!

— Това за теб са страшно много пари! — усмихна се тя. — И за теб това е ужас! А за адвоката са нищо! За такава сума той дори задника си от стола няма да надигне.

— Че колко трябват?

— Ами, пет пъти повече — отсече Катя.

— Какво говориш, шегуваш ли се?! — изуми се Татяна Николаевна. — Че откъде ще взема толкова пари?!

— Трябва да поискаш назаем, Танюша — решително заяви сестра ѝ. — Можеш ли да вземеш от някого назаем?

— От кого?!

— Помисли си, не бързай.

— Че аз нямам нито един богат познат! — поклати глава тя. —

Не, Катя, толкова пари никой никога не би могъл да ми даде...

— Таня, не казвай „не“. Първо си помисли добре... Е, хайде, хайде, напъни се...

Татяна Николаевна объркано мълчеше.

— Е? Ще те наведа на една мисъл: Саша има ли приятели? Е? Те имат ли родители? Е? На онзи, как му беше името, на Космос баща му, впрочем, е голяма клечка. Член-кореспондент!

— Ама аз почти не се познавам с него. Преди време, много отдавна, сме се срещали няколко пъти на родителските срещи... Но знаеш ли колко години са минали оттогава? Дори името му не помня... Ростислав...

— Юрий Ростиславович... — подсказа ѝ Катя и премести към нея телефонния апарат. — Слушай, сестрице, сядай, вземай телефона и звъни!

— Нямам телефонните им номера!

Катя театрално въздъхна, извади с жест на фокусник едно тефтерче от джоба си и го подаде на смутената си, непрактична сестра.

— Моля!

Татяна Николаевна учудено погледна Катя — очевидно тя беше обмислила, преценила и подготвила всичко още преди да дойде.

— Откъде имаш телефонния им номер?

— Откъдето трябва! — отсече сестра ѝ и вдигна слушалката от апарата. — Хайде, обади се, ти казвам!

Докато все още обзетата от съмнения Татяна Николаевна доближаваше слушалката до ухото си, сестра ѝ вече бе успяла да набере нужния номер.

— Ало, здравейте, домът на Холмогорови ли е? — с потрепващ от вълнение глас изрече майката на Саша. — Мога ли да говоря с Юрий Ростиславович?

— Юрий Ростиславович го няма — отговориха ѝ. — Да, тук е, в Москва, просто в момента не е вкъщи. Потърсете го след около два часа.

Естествено, Татяна Николаевна не можеше да види как от другата страна на жицата красивата млада жена постави слушалката

върху вилката и подвикна на своя учен съпруг, който работеше в кабинета си:

— Юра, да ти направя ли кафе?

— Благодаря, довиждане — измърмори Татяна Николаевна и подаде слушалката на сестра си.

Тя бързо я сложи до ухото си и след като чу късите сигнали на прекъснатия разговор, я постави върху апарата.

— Е?

Татяна Николаевна въздъхна на пресекулки и ѝ отговори със същия потрепващ глас:

— Казаха, че ще си бъде вкъщи след два часа...

— Знаеш ли, Таня, толкова съм гладна! — оплака се изведнъж Катя. — Сигурно е на нервна почва... Я да вървим да ме на храниш! — Тя стана и се отправи към кухнята. — А кой ти каза това?

— Жена му навярно... — замислено отвърна Татяна Николаевна, сподирвайки покорно сестра си към кухнята. — Но тя не е родна майка на Космос, мащеха му е.

— Млада ли е?

— Аха...

— Е-е, работата е ясна! — повдигна вежди Катя. — Вероятно лъже! Като нищо лъже! Знаеш ли какво ще ти кажа, майчице! Повече не им се обаждай, ами се облечи и иди у тях! Аз имам адреса им.

Тя внимателно побутна настрани замислената си сестра и отвори вратата на хладилника.

— Не, Катя, не е удобно — поклати глава Татяна Николаевна.

— Какво значи „не е удобно“? — възмути се сестра ѝ и лапна парченце салам. — Напротив, много е удобно дори! Ще им се изтърсиш най-неочаквано на главите и тогава те няма да могат да се измъкнат. А пък, ако искаш, аз мога да те при дружа?

За миг майката на Саша си представи какво би могла да наприказва у Холмогорови нейната устата сестричка и решително отказа:

— Не, Катя, ще ида сама.

— Точно така — веднага се съгласи сестра си, докато отваряше кутия с айран. — Още повече, че и на мен не ми се идва. По-добре ще е аз да разтребя стаята на Сашка.

29.

За Белов „Академичният концерт“ се превърна в тежко изпитание за издръжливостта му и изобщо в истинско мъчение! Студентите от консерваторията излизаха един след друг на сцената и — просто да не повярва човек! — всички до един свиреха на цигулка!

Саша изтърпя сравнително леко първите трима музиканти, но след това постепенно започна да дава фира. Клепачите му се наляха с оловна тежест, мозъкът му сякаш се изпълни с лепкав петmez, а от прозевките, които потискаше, по скулите му пробягваха тръпки... С две думи, направо умираше за сън!

Да, силите бяха твърде неравни и накрая Саша не издържа, предаде се и капитулира: сведе неудържимо глава на гърдите си и задряма.

Когато неговата съседка по вила излезе на сцената в официална тъмносиня рокля, Белов спокойно и дълбоко спеше. Тя веднага го забеляза в полупразната зала и след като огледа позата, в която е застинал, едва доловимо се усмихна.

Момичето притисна цигулката до брадичката си и докосна струните с лъка.

Саша спеше дълбоко, но веднага щом чу през дрямката първите звуци на познатата му мелодия, в него подобно на многострадалното кученце на академик Павлов сработи условният рефлекс. Той потръпна, отвори очи и на лицето му се разля радостна усмивка.

— Това е „Каприз“ на Паганини... — без да сваля очи от сцената, прошепна Саша на своя съсед — надменен, плешив старец.

Младежът скочи заедно с последния акорд и забърза към сцената, понесъл цветята.

— Извинете... — Той стъпи на стълбичката, отмествайки настрани поредния цигулар, който се бе наканил да се качи на сцената, като по този начин му прегради пътя.

— Това е за вас! — Саша протегна цветята към момичето.

— Е, как е, наспахте ли се? — присмехулно попита тя.

— Минете... — подхвърли Белов на пристъпящия покрай тясната стълбичка цигулар. — Виноват, по цели нощи не спя, готовя се за изпити... — отвърна той на момичето със смутена усмивка, отново се обърна към недоумяващия студент и добродушно го побутна с лакът. — Мини, бе, приятел, защо се притесняваш?

— Оленка, моля, освободете сцената — чу се отзад един малко раздразнен глас.

— За сметка на това имах пророчески сън. — Саша подаде ръка на момичето и му помогна да слезе от сцената. — Искате ли да ви го разкажа?

— Ами, разкажете ми го... — усмихна се момичето, но изведнъж се опомни и бързо прошепна, преминавайки веднага на „ти“. — Само че не тук... Изчакай ме пред входа, ей сега ще дойда, съгласен ли си?

Тя наистина се появи много бързо. Саша направи крачка към нея и разпери ръце:

— Излиза, че вчера съм сгрешил... Ти не си Ана, ти си Оля, така ли?

— Оля съм — кимна момичето, — а ти?

— Може и да се смееш, но аз наистина съм Александър, тоест Саша...

Оля наистина се засмя:

— Изобщо Александър — това е... Дай да ти нося цигулката — предложи Белов.

— Не, няма нужда — поклати глава Оля. — Ако беше контрабас, щях да ти го дам.

— Няма проблеми! — изсумтя той. — Та така, Александър означава победител. А, ако се обърнем към историята, ще видим, че... Саша Пушкин, Саша Невски, Саша Македонски — всички те са били победители! Пък има и трима руски царе, които са се казвали Саша...

— А каква зодия си?

— Стрелец съм.

— Значи — огън?

— Пожар! — възклика Саша. — Аз съм пожар!

Олга сведе очи и се засмя.

— А ти каква зодия си? — попита Белов.

— Аз ли?

— Ей сега, чакай малко, чакай малко, сам ще отгатна... Ти си Козирог!

— Само че не съм — подсмихна се Оля. — Аз съм Скорпион.

— Те ти сега, започва се! — превзето забели очи той. — Чакай малко... Значи, при теб е стихията — водата, тъй да се каже?

— Водата — кимна в знак на съгласие Оля.

— Е! — махна с ръка Белов. — Всичките тези Козирози и Скорпиони отдавна са в Червената книга. Докато бях в казармата, от нямане какво да правя прелиствах разни списания и четях хороскопите... Общо взето, аз не вярвам на хороскопи!

— А пък аз вярвам...

— А ти какво си по източните зодии?

— Няма да ти кажа — сведе глава тя.

— Кажи, де, кажи... Какво си? — настояваше Саша.

Олга най-неочеквано се обърна към него, облещи страховито очи и изстреля:

— Плъх!

— Наистина ли? Оле-ле-е-е... — разочаровано проточи Белов, извръщайки се.

— Какво ти стана? — побутна го тя, смеейки се.

— Шегувам се, шегувам се... — вдигна ръце Саша.

— Ама, че шегички... — подсмихна се момичето. — А ти отдавна ли познаваш Цареви?

— Кои Цареви?

— Цареви са собствениците на същата онази вила, в която живееш.

— А-а-а... Абе, виж какво, те са приятели на едни мои приятели и са се разбрали нещо помежду си — неопределено сви рамене Саша.

— А пък аз дори не съм ги виждал. Просто имах нужда от тихо местенце, за да се подгответя за кандидатстването в института...

— В кой институт?

— В минно-геоложкия.

— Че защо пък в него?

— Защото по-красиви от планините, Оля, могат да бъдат само вулканите. Представяш ли си, човечеството и до ден-днешен не може да се съвземе от изригването на вулкана Кракатау! А това е интересно, нали?

И така, говорейки си общо взето глупости, те стигнаха до метрото. Подземното влакче ги откара до Рижката гара, откъдето тръгваха мотрисите за вилното селище. В метрото Оля и Саша също непрекъснато си бърбореха и на гарата вече се чувстваха така, сякаш се познават от години. Неизбежната скованост на първата среща изчезна без следа и те вече дори и не се опитваха да крият взаимната си симпатия.

В сградата на гарата те не бързаха особено — Саша увлечено ѝ разказваше нещо, а Оля го слушаше с мила усмивка. От платформата се разнесе острото и силно изсвирване на влака. Тя се сепна, погледна часовника си и изплашено извика:

— Саша, мотрисата!

— Ще тичаме ли, или ще я изпуснем? — попита той и се намръщи: — Хайде да я изпуснем, а?

— Как ли пък не! Ще тичаме, бързо! — Оля го хвани под ръка и го помъкна към изхода.

Те изхвърчаха навън и стремглаво се понесоха по перона. Вратите на мотрисата изсъскаха.

— По-бързо! — викна Белов.

И в този момент Оля стъпи накриво и спря.

— Ох! — извика тя.

Саша се закова, обрна се и без да се замисля, я грабна на ръце.

— Какво стана?!

— Счупи ми се токчето! — засмя се Оля.

— Какво ти токче! — засмя се и Саша, притискайки към себе си лекото като перце момиче. — Изпуснахме мотрисата!

— Следващата е след четирийсет минути — през смях му съобщи Оля.

— Леле майко! — отметна глава Саша. — И какво ще правим сега? Да те занеса ли до пейката?

— Ами, добре — съгласи се Оля, не се сдържа и сведе глава на рамото му.

— Да не си си изкълчила крака? — попита той, отправяйки се към пейката.

— Не...

— Седни... — Внимателно отпусна момичето на пейката и погледна часовника си. — Кога, казваш, че е следващата мотриса?

— Май след около четирийсет минути. — Оля свали от крака си повредената обувка и поклати глава. — Ама че свинщина, а?

— Дай да видя — протегна ръка Саша.

Токчето се беше отлепило напълно до основата. С такава обувка беше невъзможно да се върви и Белов си даваше сметка за това.

— Да, станала е авария... — загрижено измърмори той. — Виж какво, Оля, можеш ли да останеш за малко сама?

— Странен въпрос — усмихна се тя.

— Тук наблизо има пазар, там сигурно е пълно с частници. Много бързо ще стане — отивам дотам и веднага се връщам, съгласна ли си?

— Ей сега ще ти дам пари — бръкна в чантата си Оля.

— Стига, де, няма нужда! — поклати глава Саша и покри ръката й със своята. — Аз ще се оправя!

Всъщност той нямаше никаква представа как ще се оправи. Дребните монети, които подрънкваха в джоба му, очевидно не стигаха за поправка на обувката.

— Няма да те е страх, нали?

Оля поклати глава през смях.

— Е, отивам и веднага се връщам — бързо ще стане!

Размахвайки обувката, Саша хукна към изхода на платформата.

Той се шмугна през вратата, Оля се замисли за миг, а после извади нотите си и се съсредоточи в изучаването им.

30.

— Колко ти дължа? — попита Белов обущаря.

— Три рубли! — отвърна старият арменец и за по-сигурно показва с пръсти: — Три!

— Три рубли ли? Че защо е толкова скъпо? — попита пак Саша и за кой ли път се зае отново да пребърква джобовете на сакото си — току-виж, открил още някоя монета.

Изведнъж една ръка легна на рамото му и до самото му ухо се разнесе страховитото:

— Не мърдай! Арестуван си!

Саша потръпна и рязко се обърна — пред него стоеше Пчелата и доволно се усмихваше.

— Здрави, Пчела! — зарадва се Белов.

В този момент към тях се приближи и вбесеният Космос:

— Какво правиш тук?! Какво ти става, Саня, да не би съвсем да си откачил?!

— Добре, де, не ми викай! — махна с ръка Саша. — Така се случи, ей сега ще ви обясня... Пчела, дай ми три рубли.

Той плати на обущаря и взе обувката.

— А какъв е този чепик?! — изстреля Космос и учудено облещи очи срещу приятеля си. — Не разбирам, Саня, какво става тук, да не би да си с мадама?!

— Косматко, не ми вади душата — подкупващо се усмихна Белов. — Нали ти казах, че всичко ще ти обясня!

— Какво ще ми обясниш? — продължаваше да се възмущава приятелят му. — Аз тука си пържа мозъка и не знам как да го отърва! А той поправя обувките на мадамите на Рижката гара!

— Е, стига, де, стига, Коце! Ами, направих грешка, всички правим грешки, нали така?

— Грешка ли си направил? Ами, че на тебе мутрата ти виси на всеки стълб! — едва сдържайки се, тихо изръмжа Космос.

— Какво говориш, наистина ли? — неуверено се усмихна Белов.

— Не се радвай толкова, Саня — потвърди Пчелата. — Обявен си за издирване.

Той направи крачка встрани и след като изсъска на продавача, взе от сергията му едни черни очила с кръгли стъклца. А щом се върна при Белов, ги надяна на носа му.

— Така е по-добре... Само че заприлича на котарака Базилио.

— Е, това е, пичове, аз се омитам — кимна загриженият Саша.

— Чакай малко, ние ще те изпратим, че тук не можеш да се разминеш от ченгета...

Те поеха към изхода покрай сергиите на търговците.

— А коя е тази мацка, Саня? — попита Пчелата.

— Абе, една... Съседката ми на вилата.

— Да не би да е цигуларката? — подсмихна се Космос.

— Познаваш ли я? — рязко се обърна Белов.

— Не отблизо, успокой се.

Изведнъж Пчелата забави ход, посочи с глава някъде встрани и се обърна към Космос.

— Коse, я виж, тия боклуци пак тарашат.

Вдясно пред тях трима младежи с бръснати глави бяха обградили сергията на някаква търговка. Ясно се чуваше как лелката жално се оправдава:

— Момчета, ама имайте съвест, ами, че аз вече си платих... Не мога да спечеля толкова, наистина...

— Дреме ми! — гракна срещу нея най-върлинейстият. — Плащай, кучко!

Космос погледна Саша, а после се огледа. В този момент пред тях се разнесе истеричен женски крясък:

— Господи, на какво прилича това?! Пусни го! Миша! Сине!

Единият от младежите теглеше за яката напреко през сергията хилаво момченце, което явно беше синът на търговката, а други двама трошаха самата сергия.

Космос подхвърли през рамо:

— Саня, ти стой настрана! — и заедно с Пчелата се хвърлиха към безчинстващите младежи.

Космос в движение цапна върлинейстия, а Пчелата отпра един шут на другия. Третият заряза момченцето и с десен удар фрасна Космос в ухото. Саша не успя да се опомни, когато се озова сред

биещите се. Заби юмрук във физиономията на единия, избегна удара на другия и с всичка сила го изрита в слабините.

В далечината завиха милиционерски сирени.

— Пичове, изчезваме! — викна Космос и те хукнаха покрай сергиите в обратната посока.

Изскочиха в задния двор на пазара и след като подминаха на бегом наредените един до друг контейнери, веднага смениха темпото и закрачиаха по-спокойно.

— Ти за какъв дявол се навираш между шамарите, а? — Космос сръга Саша.

— А какво трябваше да правя — да ви гледам ли?

— Ама, чешибани боклуци... — поклати глава Коса.

— Трябва да поговорим с Парамон да оставят лелката на мира — предложи Пчелата.

— Ще поговорим... — съгласи се Космос и се обърна към Белов.

— Добре, Саня, ти си отивай, че ще вземеш да налетиш тука на някого.

Саша облиза натъртените кокалчета на ръцете си и се подсмихна:

— Да, братлета, интересна работа си имате!

— Ами, да, динамична е, с хора работим — изсумтя Пчелата.

— Стига, престанете да дрънкате. Хайде, Саня, омитай се оттук, наоколо е пълно с ченгета.

— А вие къде отивате?

— Чукнал съм си среща с един човек от службите. Впрочем, във връзка с теб.

— Е, добре, до скоро! — Той вдигна ръка и хукна към гарата.

— Бъди нащрек — внимавай! Вдигни си яката! Сложи очилата, Ленън такъв! — чу зад гърба си той.

В този момент към перона на Рижката гара се приближи мотрисата. Оля стана от пейката и, накуцвайки, пое към влакчето. Тя въртеше глава, търсеше Саша, и при това смутено се усмихваше на нелепото си куцукане.

Саша никакъв не се виждаше, ала мотрисата щеше да потегли след няколко минути. „Какво пък — не много огорчено си помисли Оля, — явно ще се наложи да изпусна и тази.“

И в същия миг погледът ѝ случайно попадна на едно познато лице.

На стенда с обяви „Милицията издирва“ Оля зърна една току-що залепена листовка. На нея беше отпечатан текст със следното съдържание:

ВНИМАНИЕ, ИЗДИРВА СЕ!!!

Градското управление на вътрешните работи на
гр. Москва издирва заподозрения в убийство
Александър Николаевич Белов, роден през 1969
година.

Очи — сини, коса — тъмноруса, ръст —
среден, телосложение — атлетично.

Особени белези: белег на лявата вежда.

Над текста имаше снимка на младеж. И този младеж без съмнение беше нейният познат Саша.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Тя се наведе, свали от крака си другата обувка и я закачи на стенда — точно над обявата. И след като се огледа за последен път на всички страни, както си беше боса, Оля хукна с всички сили към готовата да тръгне мотриса...

Когато задъханият Белов се озова на перона, пейката беше празна, а мотрисата току-що беше потеглила. Саша се понесе след набиращите скорост вагони, крещейки в движение неизвестно на кого:

— Аварийната спирачка! Дръпни аварийната спирачка!

Къде ти! Мотрисата бързо набра скорост и се скри зад завоя. Белов спря, изплю се ядосано и пое обратно, пъхнал обувката на Оля в джоба на сакото си. Той се върна до тяхната пейка и, разбира се, веднага забеляза увисналата на стенда втора обувка.

Приближи се към стенда със свито сърце, тъй като вече със сигурност знаеше какво ще види зад стъклото му. Точно така си беше!

— Мамка му! — прошепна.

Намръщен, Белов прочете от началото до края обявата за собственото си издирване, след това свали обувката, сложи си очилата

и се отправи към изхода на гарата.

31.

Белов се канеше да дочака следваща мотриса на някое тихо местенце. Но му провървя — на срещуположната страна на улицата видя набиващия се на очи линкълн на Космос, а там се оказаха и неговите приятели. Той отиде до колата и седна отзад, при Пчелата.

— Закъснях, мамка му... — избоботи той.
— Ами мацката ти? — попита Пчелата.
— Замина.

Пчелата хвърли един поглед към обувките, които стърчаха от джобовете на сакото на Белов, и се подсмихна:

— Ама, как така — боса ли е заминала?
— Абе, загубена работа, хич не му е времето за такива неща — смръщи се разстроеният Белов. — Видяла е мутрата ми на „почетната дъска“ и, естествено, се е изплашила... Изобщо, момичето е страхотно...
— Стига, де, Саня, не се коси! — Потупа го по рамото Пчелата.
— После ще й обясниш, ще се оправите!

— Като ви слуша човек, може да откачи — обади се Космос, който мрачно мълчеше. — На него десет години не му мърдат, а той... Тра-ла-ла, ей ме на, концерти, цигуларки, Шопен-мопен...

— Опа, опа, Космос! — избухна Саша. — Аз, разбира се, оплетох конците, ама и ти недей да минаваш границата. Че ей сега ще си го получиш!

— Ама, че ме уплаши... — отвърна Космос.

Покрай линкълна бавно премина една милиционерска кола.

— Ще си докараме някоя беля, мамка му... — изпрати я с напрегнат поглед Космос. — Ще ни пипнат. Леле, как ще ни пипнат...

Пчелата се премести плътно до Саша и му прошепна в ухoto:

— Саня, не се дръж така с Косматия... Той цяла Москва е изправил на нокти заради тебе...

Белов помисли малко, сложи ръка на рамото на Космос и помирително рече:

— Добре, де, Коце, извинявай. Не съм прав, изобщо...

Космос го слушаше с половин ухо, цялото му внимание беше насочено към пътя и, без да се разсейва нито за миг, той се вглеждаше в него, за да открие някого.

— Всичко е наред, Саня, всичко е наред... — безучастно кимна, но изведенъж подскочи, отвори вратата и подхвърли на приятелите си:

— Ето го, идва. Ей сега ще се върна, момчета!

Забавяйки ход, към тях се приближаваше една черна волга с държавни номера. Космос махна с ръка и тръгна към нея. Волгата спря, а затъмненото й стъкло се плъзна надолу.

— Е, какво става, как са нещата? — загрижено се наведе към прозореца Космос.

Солидният мъж в колата поклати отрицателно глава, без да произнесе нито дума. Стъклото веднага започна да се вдига, колата плавно набра скорост и се понесе по посока на Останкинската кула.

— Ей, къде отиваш, спри! — отчаян, Космос замръз, гледайки объркано след нея, после се изплю от ярост и, хапейки устни, се отправи към линкълна.

— Нищо не разбирам! — ядосано измърмори той и се пльосна на шофьорската седалка. — Сякаш целият свят е срещу теб, Саня...

— Да-а... — замислено подхвани Пчелата. — И онзи, белокосият, който стреля — спомняш ли си го? — също никъде не могат да го намерят... Като че ли е потънал в земята...

— А кой беше този във волгата? — полюбопитства Саша.

— Все едно, не го познаваш... — смиръщи се Космос и се обърна към него. — Виж какво, Саня, ти си върви с мотрисата, а ние ще дойдем привечер. Само че, много те моля, не излизай на светло без причина... Останаха ли ти мангизи?

— За билет ще ми стигнат.

— Тогава върви... — Космос му протегна ръка.

Белов се сбогува с приятелите си, сгуши се в сакото си и бързо закрачи към Рижката гара.

През целия път обратно той беше по-тих от водата и по-нисък от тревата. Седеше в един ъгъл, скрит зад вестник, и напрегнато, без да повдига глава, оглеждаше през тъмните очила вагона. Да, съвсем другояче се чувстваше, когато само преди три часа пътуваше към Москва.

Щом стигна до вилното селище, първото нещо, което направи Саша, беше да отиде до къщата на Оля. Той почука на портичката и извади обувките от джобовете си. Зад оградата, лаейки прегракнало срещу непознатия, едно яко рижаво псе дърпаше синджира си.

Саша почака малко и почука още веднъж. На площадката пред входната врата се появи разтревожената старица.

— Кого търсите?! — надвикувайки кучешкия лай, изкрещя тя с треперещ глас.

— Здравейте! — викна също Саша. — Може ли да се видя с Оля?

— Ами, Оля... — Бабата се поколеба. — Тя още не се е върнала от Москва!

Саша мрачно кимна. Той разбра, че го лъжат. И освен това го лъжеха с нейно съгласие — със съгласието на Оля. Явно след онова, което беше видяла на „почетната дъска“, Оля не искаше да има нищо общо с него. Решението на момичето беше напълно разбираемо и лесно обяснимо, но на него не му стана по-леко от това.

Бабата се скри зад вратата. Саша постоя още малко край портичката, после въздъхна, окачи обувките на Оля на оградата и си тръгна към къщи.

32.

Член-кореспондентът на Академията на науките на СССР Юрий Ростиславович Холмогоров живееше в стар блок от сталинските времена на „Ленински проспект“. В сравнение с нейното тясно панелно жилище с големината на къщичка за птички това солидно, монументално здание изглеждаше на Татяна Николаевна като дворец. Просторни междустълбищни площадки, широки стъпала, високи тавани и коридори, по които спокойно можеше да се кара колело — всичко това я потискаше и неволно я караше да се чувства беззащитна, слаба и съвършено чужда тук.

Разтреперана от притеснение, тя се приближи към високата облицована с черна кожа врата, на която мъждиво проблясващ месингова табелка с лаконичния надпис — „Ю. Р. Холмогоров“. Татяна Николаевна спря пред вратата, кой знае защо старательно изтри краката си, въздъхна, събра сили и най-сетне предпазливо натисна бутона на звънеца.

— Кой е? — чу се зад вратата женски глас.

— Аз съм майката на Саня Белов — отвърна тя с потрепващ от вълнение глас. — Търся Юрий Ростиславович.

След кратка пауза бравата изщрака, вратата се отвори и Татяна Николаевна видя стройна млада жена на около трийсет години с красиви и никак капризни черти на лицето. Тя очевидно беше недоволна и не се опитваше кой знае колко да прикрие това.

— Нали ви казах да се обадите по-късно. Телефоните са за това!

— Здравейте... Извинете... — избърбори притеснено Татяна Николаевна. — А Юрий Ростиславович вкъщи ли е?

— Не, още не се е върнал.

— Мога ли да го почакам?

— Как да ви кажа, той ще си дойде късно... — поклати глава домакинята. — Ако имате нещо спешно, аз мога да му предам...

Татяна Николаевна кимна и започна бързо и несвързано да разказва на младата съпруга на член-кореспондента за нещастието,

което бе сполетяло сина ѝ, за предявените му обвинения и за сумата, която трябваше да се даде на адвоката...

Младата мащеха на Космос я слушаше разсеяно, повтаряйки не на място „да, да“ и нетърпеливо почуквайки с дългите си, добре поддържани нокти по рамката на вратата.

— Добре, добре, разбрах всичко — прекъсна тя най-сетне досадната посетителка. — Разбира се, аз ще поговоря с мъжа си, но имайте предвид, че в момента не разполагаме с толкова пари.

— Много ви моля... — каза с ръка на гърдите си Татяна Николаевна. — И му предайте, че Саша няма никаква вина! За нищо...

— Да, да... Непременно ще му предам... — закима жената и рязко дръпна към себе си вратата. — Довиждане!

— Благодаря — каза майката на Саша на вече затворената врата.

В кабинета си Юрий Ростиславович Холмогоров вдигна глава от затрупаното с книжа бюро и продължително се протегна.

— Надя, кой беше?! — подвикна той на жена си.

— Никой... съседката се отби — отвърна тя, докато минаваше покрай вратата му.

33.

Фил непрекъснато поглеждаше към часовника си и се обръщаше на всички страни. Той нервничеше — бяха се уговорили за пет часа, ала вече беше пет и половина, но Пчелата и Космос не се появяваха.

Днешното „разтоварващо“ мероприятие бе изцяло по негова инициатива и при това той се бе заел с него изключително и само заради Саша Белов. Фил изпитваше вина пред приятеля си — та нали, ако не беше неговата идиотска идея за боевете без правила, със Саша всичко щеше да е наред. А сега при него всичко се бе обърнало с главата надолу.

Не стига, че мечтаният му лесотехнически институт отиде по дяволите, ами на това отгоре му бяха лепнали и издирване! И сега седеше в онази вила като че ли е някакъв си... С телескопа! Пък и тази история с Ленка Елисеева, и сбиването с Мухата... — абе, за каквото и да се хванеш, весело уво го споходи Саша!

Ето защо Фил предложи на Космос и Пчелата да си направят поредния купон. Той се зае да намери мадамите — сред спортистките имаше много „ момичета без комплекси“, които винаги бяха готови да станат част от компанията на такова мероприятие. На Фил много му се искаше поне за една вечер Саша да забрави за проблемите си...

Най-сетне линкълнът спря пред спортния комплекс.

— Здрасти! Къде се дянахте, бе, пичове? Колко време може да ви чака човек? — нахвърли се върху приятелите си Фил.

— Абе, замотахме се покрай проблемите на Саша — измъквайки се от колата, заобяснява Пчелата.

— И какво стана?

— Кофти... Май, че Саша ще трябва да мине в нелегалност...

— Като Ленин в Разлив! — изсумтя Космос.

— Какво става, Фил, къде са кадрите? — нетърпеливо попита Пчелата.

— Днес стана засечка, пичове — виновно наведе глава Фил. — С гимнастичките нищо не излезе, останаха тежкоатлетките... Става ли?

Шашардисаните приятели мълчаливо се спогледаха.

— Какво ти става, бе, да не си се чалнал? — облещи очи Пчелата.

— Шегичка, шегичка! — изсмя се Фил. — Пловкини са...

Пчелата и Космос се засмяха с облекчение, а Фил се обърна към спортния комплекс и махна с ръка:

— Ей! Момичета!

От вратата излязоха четири едри девойки и със закачливи усмивки се отправиха към тях.

— Готини мадами! — възхитено ахна Пчелата, след като веднага направи стойка на момичетата като стар сетер пред патица. — Пу за мене оная рижата с балконите!

— Рижата с балконите е моя! — бълсна го Космос.

— Ей, по-какко, по-какко, пичове... — успокои ги Фил. — Какво сте се развикали? Ще ги уплашите...

— Казват, че плувкините имат силни крака... — замечтано промърмори Пчелата.

— Фил, а защо всичките са с очила? За мен са важни очите, разбиращ ли?

— Коце, какво ти става, да не си извратен? — изсумтя Фил. — Не се тревожи, избрали съм най-хубавите!

— Няма да се съберем всичките, трябва да хванем такси — подхвърли Пчелата на приятелите си и като се ухили, закрачи да посрещне плувкините. — Здравейте, момичета!

Докато Фил спираше такси, всички успяха да се запознаят и като че ли останаха напълно доволни един от други. След като се разпределиха в колите, се отправиха към развлеченията.

Те стигнаха до вилата, когато вече притъмняваше. Шумната банда се изсипа от колата сред гълчава и смях.

— Ей, има ли някой вкъщи?!

— Саня, ехо!

— Бели, посрещай гости! — крещяха един през друг приятелите.

Привлечена от шума от съседната къща, Оля надникна и саркастично се усмихна.

Купонът набираше скорост. Сложиха набързо масата в хола на първия етаж, надуха музиката с пълна сила и веселбата започна.

Както винаги инициатор на свалката стана Пчелата. Той бързо се ориентира коя ще бъде дамата на сърцето му и настъпително пое към

набелязаната цел. Под грохота на музиката той се впусна в един не особено естетичен, но твърде еротичен бавен танц с най-високото момиче. Забил нос в гърдите на едрата плувкиня, с две ръце сграбчи изпъкналия й задник. Ако се съдеше по кикотенето на момичето, всичко това страшно му харесваше.

Възбуденият Фил се колебаеше между останалите три момичета, които също не скучаяха.

— Какво става, кашавари? — нахлу той в кухнята, където Белов и Космос приготвяха мезетата. — Пчелата ей сега ще помъкне неговата да я чука... Коse, ти коя ще оправиш?

Космос припряно наряза на дебели парчета салама и отвърна, без да се обръща:

— Първо, онази, която е седнала във фтьойла, а после всички поред!

— Ясно... А ти, Саня?

— Виж какво, Фил, днес нещо не съм в настроение... — смутено се усмихна той.

— Я стига... — повдигна вежди Фил.

Космос допря салама до рамото си, сякаш беше цигулка, обърна се към приятелите си и започна да прокарва по нея ножа:

— Сега на Александър обикновените момичета вече не са му интересни. На него му дай цигуларки!

— Майната ти... — махна с ръка Белов и пресуши чаша водка.

— Тогава аз ще оправя Ритка — реши Фил.

— Давай... — равнодушно кимна Саша.

— Между другото, тя е шампион на спортната академия на двеста метра плуване по гръб!

— Оправяй която си искаш, Фил... — Белов посегна към бутилката и си наля още една чаша.

— Ама, ти няма да се сърдиш, нали, Саня? — Взе чинията със салама Фил и тръгна заднешком към изхода.

— Чакай малко! А коя е майстор на свободен стил, има ли такава? — загрижено намръщи чело Космос.

— Всички са майсторки на свободен стил! — засмя се Фил и заговорнически прошепна: — И дори на плуване по тройки...

Фил сложи на двете си длани по една чиния с наряzanото мезе и плавно се изнесе от кухнята.

— Дами и господа — саламът! — разнесе се от стаята тържественият му вик.

Белов се усмихна и се приближи до тъмния прозорец. В отсрецната къща беше тъмно. Той въздъхна и гаврътна поредната чаша водка.

Космос хвърли неодобрителен поглед към приятеля си и го побутна по рамото:

— Саша, защо се правиш на целомъдрен? Я се отпусни...

— Ами, нали това правя? — Той му показва празната чаша и отново посегна към бутилката.

А в отсрецната къща Оля се готвеше да си легне и от време на време раздразнено поглеждаше към вилата на Цареви. За сън се готвеше и баба й. Тя се приближи до прозореца и видя как на терасата на къщата, откъдето се разнасяше музиката, Пчелата се радваше на успеха си пред едрата плувкиня. Хванал с две ръце врата на момичето, той страстно я целуваше. Втората ръка на младежа беше повдигната късата му рокличка и целеустремено се движеше някъде навътре под нея.

— Безобразие! — гневно изфуча бабата...

Саша бързо се напи. Кипящата веселба във вилата го зарази. Изведнъж всичките му проблеми се изпариха нанякъде. Той вече с интерес разглеждаше безгрижните плувкини, смееше се високо, говореше гадости и продължаваше да налива.

Внезапно музиката спря — магнетофонът беше сдъвкал лентата. Пчелата се захвани да рови из техниката, която им погаждаше номера, а Космос грабна китарата и я подаде на Саша.

— Саня, я изпей някоя от нашите! Например тази: „Гъльби летят над наш’та...“ Ей сега всичко ще има, девойки — танци-шманци и други работи!

На Белов вече му беше все едно, той взе китарата и започна да реве с цяло гърло:

*Синигер пърха горе в синевата
и на решетките белее нежен скреж.
Но не ще видя вече аз зората,
за сетен път съм бръснат и съм свеж!*

Пчелата заряза магнитофона и повика с пръст в коридора една от плувкините — релефна блондинка с пухкави устни. След минута те се върнаха в стаята със запалениベンгалски огньове и съпроводени от одобрителните викове на останалите, двамата се качиха на масата.

— Девойко, девойко със сини очи! — започна да врещи Пчелата.

— Обичам те много, девойко, мълчи! — изрева цялата компания.

— Говоря ти тези неща, но прощавай, за нощ една с тебе живота си давам — крещеше заедно с всички и Белов.

Пчелата измъкна тениската си през главата, а зрителите с удвоена мощ запяха песента за девойката. Вземайки пример от него, танцуващото на масата момиче също съблече блузката си и демонстрира пред очите на всички плоския си корем и малките си остри гърди. Ревът на компанията се засили още повече — всички крещяха така, че чак ушите им загълхваха. А най-високо от всички викаше Белов, като не сваляше очи от полуголата плувкиня, която енергично въртеше бедра...

Оля, която не беше в състояние да застпи заради тези дивашки крясъци, се въртеше в леглото си. В нестройния хор, който се носеше от съседната къща, ясно се долавяше пиянският глас на днешния ѝ придружител. Кой знае защо точно този факт я ядосваше най-много. Тя стана от леглото и се приближи до прозореца.

През осветения прозорец на отсрешната къща видя как върху масата унесено танцува голо до кръста момиче. А зад него, облещил безумни очи и със зинала в пиянски крясък уста, яростно удряше по струните на китарата бъдещият вулканолог и предполагаем убиец Александър Победоносец.

Оля тръсна възмутено глава и слезе в кухнята да утоли жаждата си. Там светеше. Баба ѝ, която също бодърстваше, се обаждаше по телефона на някого:

— Ало! Виктор Тихонович ли е? Извинявайте, че ви събудих...

— Бабче, на кого се обаждаш? — отпивайки от студения чай, сънено попита Оля.

— Олюшка, върви да спиш... — обърна се към нея баба ѝ и като понижи глас, заговори в слушалката: — Виктор Тихонович, тук при нас стават такива неща...

34.

Юрий Ростиславович Холмогоров изключи настолната лампа и стана от бюрото. Той с удовлетворение погледна дебелата купчина изписани страници — днес работата му бе вървяла изключително добре — и се протегна. Уморено разтърка слепоочията си и отиде в хола, където младата му жена се бе разположила на кушетката с модно списание в ръка.

— Космос не се ли е обаждал?

— Щях да те извикам — прелиствайки бавно страниците, отвърна тя.

— Къде ли се мотае пак? — въздъхна Юрий Николаевич и се настани до жена си.

Надя едва забележимо се усмихна с крайчеца на чувствените си устни.

— След една седмица Цареви ще се върнат. — Членкореспондентът положи длан върху красивия й разголен крак и с удоволствие го погали. — Трябва да идем до вилата и да видим какво става там... Не искаш ли да се разходиш с мен дотам в събота?

— Ъ-ъ... — Врътна глава Надя. — Мързи ме...

Юрий Ростиславович сведе глава, сдържайки обзеляя го гняв. За съжаление напоследък той все по-рядко успяваше да постигне това. Невероятният, направо патологичен мързел и апатичността на младата му жена все по-често го изкарваша от кожата. Надя не се интересуваше от нищо друго освен от модните парцалки, новости в козметиката и прочее глупости. Да я измъкне човек от къщи беше точно толкова трудно, колкото, да речем, да накараши Космос да измие чиниите. Надя още не бе навършила трийсет години, но понякога на Юрий Ростиславович му се струваше, че не той, а тя всеки момент ще чукне петдесетака.

Той въздъхна, стана от кушетката и се върна в кабинета си. Отключи чекмеджето на бюрото си и започна да рови из него, търсейки ключовете от вилата. Не ги намираше.

— Надя, вземала ли си ключовете от вилата на Щареви? — подвикна той на жена си.

— Не — отвърна тя от спалнята.

Юрий Ростиславович отиде при нея. Надя се подготвяше за сън пред огледалото, мажейки лицето си с нощен крем.

— Сигурна ли си?

— В какво? — равнодушно попита жена му.

— За стотен път ти повтарям: виждала ли си ключовете от вилата на Щареви? — едва се сдържаше той.

— Защо ме гледаш така? — сви рамене тя. — Много добре знаеш кой би могъл да ги вземе.

— Те бяха в бюрото ми, заключени.

— „Заключени“! — ехидно се изсмя Надя. — Синът ти тези дни сигурно ще ограби Централната банка, а ти — „заключени“...

Член-кореспондентът изгледа с неприязън жена си, отиде до телефона и набра номера във вилата. След като чу десетина сигнала, той затвори слушалката и се обърна към жена си.

— Няма никого.

— Просто са изключили телефона — махна с ръка тя.

— Кого имаш предвид?

— Аз ли? Никого... Просто така, приятелите на твоя ненагледен син!

Юрий Ростиславович се напрегна и внимателно я изгледа.

— Така, и какво искаш да кажеш?

— Моля те, само не се прави, че нищо не разбираш! Спомни си какво каза преди половин година? „Ще се върне Саша Белов от казармата и няма начин да не накара нашия хаймана да се вземе в ръце!“ — поклащайки глава, саркастично го имитира Надя. — Какво? Каза ли го?!

— Млъкни — хапейки устни, глухо изрече Юрий Ростиславович.

Но вече нищо не можеше да спре Надя — тя, както се казва, беше набрала скорост.

— А пък Белов се върна и веднага уби човек. И сега се укрива... И къде се укрива? Къде се укрива един толкова опасен престъпник? — злорадо питаше жена му. — А? Не знаеш ли? Тогава аз ще ти кажа къде! И нещо повече ще ти кажа! Няма да се учудя, ако твойт син се окаже съучастник в убийството. Само не ми затваряй устата! —

започна да крещи тя. — Ти си сляп! Всички са увиснали на врата ти! Приятелите ти, приятелите на техните приятели, приятелите на приятелите на техните приятели... Само леко да настъпят някого по мазола и той веднага тича тук! Ах, Юрий Ростиславович, помогнете да намерим адвокат на Сашка...

Тя замъркна, тъй като с ужас разбра, че се е издала.

— Майката на Саша Белов ли е идвала? Идвала ли е?! — вече без да се сдържа, страховито изрева член-кореспондентът и заплашително се приближи към жена си.

— Ами, идва, идва... — изплашено закима Надя, отстъпвайки към спалнята. Тя много добре знаеше колко ужасяващ може да бъде гневът на мъжа ѝ. — Юра, аз просто не исках да те беспокоя... Юра!

Стисната пудриерата в ръце, Надя се отпусна на леглото и се сви. Разяреният Юрий Ростиславович се надвеси над нея като брадва над дръвник. Той вече беше вдигнал ръка, ала най-неочекано грабна пудриерата от ръцете ѝ и с един замах изсипа съдържанието ѝ върху сведената глава на жена си. Захвърли празната кутия на пода, отиде до масата, наля си половин водна чаша конjak и го изпи на един дъх.

— Веднага ми намери телефона на Белови. Бързо! — нареди член-кореспондентът, удряйки с дъното на чашата по масата.

— Разбрах, разбрах — кихайки и кашляйки, поръсената с дебел слой пудра жена скочи да изпълни заповедта.

35.

— Да, да... Разбрах ви... Да, незабавно ще вземем мерки. Благодаря ви за сигнала — онзи, когото бабата на Оля нарече Виктор Тихонович, затвори слушалката и тъжно въздъхна.

Виктор Тихонович беше само на двайсет и една години, той току-що бе завършил милиционерското училище и още дори не бе свикнал с лейтенантските пагони на раменете си. Възприемаше назначението си тук, в малкото вилно селище, като подигравка на съдбата. Вместо да разследва големите престъпления, да участва в преследвания и престрелки (за които той тайно си мечтаеше още от детинство), лейтенант Никитин се бе превърнал в обикновен пазач — вярно, с милиционерски пагони и пистолет.

Обитателите на вилите в селището не бяха обикновени хора, а големи учени, писатели, музиканти, затова тук винаги имаше милиционерски пост. Само че преди в миниатюрната колибка на входа на селището се подвизаваше един вечно одреман сержант в предпенсионна възраст. Но след като там станаха серия кражби, беше решено всички вили да бъдат снабдени с нова и модерна сигнализация. И тогава бе взето решение тук да бъде поставен офицер, който малко от малко да разбира от техниката! А длъжността му имаше някакво много засукано название — нещо от сорта на „оперативен дежурен по охраната на комплекса“. Впрочем, повечето обитатели на вилите продължаваха да наричат Никитин и колегите му от другата смяна постарому — участъкови.

Лейтенантът затвори телефона и се прозя. Старият будилник показваше един без петнайсет. „И защо ли тези старици будуват? — с известно раздразнение си помисли Никитин. — Купонясват си нечии дечица на вилата, докато ги няма родителите им, голяма работа...“

Естествено, изобщо не му се искаше да излиза от топлата къщичка на охраната във влажната есенна нощ, но службата си беше служба. Лейтенантът сложи очилата, извади от чекмеджето на бюрото служебния „Макаров“ и се надигна от стола.

Вилата, която му предстоеше да провери, се намираше в отдалечения край на селището — до самата гора, затова той реши да се възползва и от служебния транспорт. До стената, под „иконостаса“ с бандитите, които бяха обявени за издирване, стоеше верният му кон — дамски велосипед, собственоръчно боядисан от Никитин в синьо и жълто — цветовете на милицията.

Лейтенантът потръпна от нощния хлад, измъкна железния си кон навън, яхна седлото и се понесе към вилата на академик Царев, където, както твърдеше неговата бдителна съседка, някаква подозрителна компания бе организирала дива оргия...

А по това време във вилата на Цареви вече беше тихо. Пчелата, Фил и Космос си бяха избрали по една плувкиня и след като се разпръснаха кой където намери, се бяха отдали на обикновените радости на „синхронното плуване“. Белов остана сам. По-точно, не сам, а заедно с четвърта плувкиня — същата онази блондинка, която танцуваше гола на масата.

Саша малко бе поизтрезнял и тъгата отново го налегна. Той седеше на дивана и поддрънкваше на китарата нещо меланхолично. Около него, като котка около сметана, се въртеше и сучеше останалата без момче девойка.

Нескритата, откровена, натрапчива похотливост на блондинката по някакъв необясним начин му напомняше за Ленка Елисеева и тази прилика му беше крайно неприятна. Имаше и още едно неприятно обстоятелство — близкото, само на две крачки през улицата, съседство на Оля.

Странно — той едва я познаваше и освен това, след като Оля бе видяла физиономията му на „почетната дъска“, надали би могъл да разчита на някаква по-нататъшно развитие на отношенията си с това момиче. Но въпреки всичко Саша се чувстваше неловко — така, сякаш сега изневеряваше на Олга с плувкинята.

Блондинката приседна до него на дивана и мълчешком прокара ръка по косите му.

— Ти... искаш ли да пиеш още нещо? — преодолявайки неудобството си, попита Саша.

— После... — многообещаващо допирали гърди до него, страстно прошепна тя в ухото му.

Ръката ѝ се спусна надолу, легна върху бедрото му и веднага чевръсто запълзя нагоре, към набъбналите му слабини... Саша започна да се задушава, главата му забучка, а устата пресъхна. Усети, че му трябва още съвсем малко и ще изгуби контрол върху себе си.

Саша се отдръпна от нетърпеливата плувкиня и се пресегна към бутилката с вино.

— Ей, да не би да ти е за пръв път? — изненада се блондинката.

— Защо да ми е за пръв път? — прикривайки смущението си, се усмихна накриво Белов. — За втори ми е.

— А, значи, за втори! — кимна с разбиране момичето.

То стана от дивана, изправи се пред Саша на прага на спалнята и започна бавно да се съблича. Изхлузи тениската през главата си и той отново видя малките му твърди гърди, след това разтвори ципа на панталоните си и полюлявайки бедра, бавно ги свали надолу. Момичето остана само по едни ефирни и леки като паяжина гащички.

— Хайде, ела, ела при мен... — сластно прошепна то и направи крачка към леглото.

Втренчил замаян поглед в блондинката, Саша поднесе бутилката до устата си и я пресуши. Без да осъзнава особено какво върши, той стана от дивана и се отправи към спалнята като сомнамбул.

Момичето беше в леглото. Щом зърна Саша, то започна да се извива като змия, съмъкна гащичките си и предизвикателно се надигна срещу него:

— Хайде, сладурчето ми...

И той не издържа, с един замах свали ризата си и се хвърли върху девойката...

До вилата на Цареви беше спряна непозната кола с чуждестранна марка, но от музика, пиянски викове и дивашки шум нямаше и помен. Тук-там в къщата светеше, едва-едва се чуха нечии приглушени гласове и толкова. Това се стори подозрително на лейтенант Никитин. „Ами, ако това са крадци? — помисли си той. — Изключили са сигнализацията и...“ Милиционерът слезе от велосипеда, извади пистолета си от кобура и внимателно се прехвърли през ниската оградка.

Приведен, той се промъкна до прозорците. Първият светеше и през него лейтенантът видя една отрупана маса, нахвърлени на камара

покрай нея бутилки, преобрънат стол и китара на дивана... В стаята нямаше хора и Никитин продължи нататък.

Следващият прозорец беше тъмен, а оттам се разнасяха някакви странни звуци — нещо, което напомняше тих женски плач... Или пък стон? Лейтенантът намести очилата си, стисна по-здраво пистолета ибавно повдигна глава над перваза.

Точно срещу прозореца една двойка правеше секс. Момчето лежеше по гръб, а съвършено голото момиче, което го бе яхнало, го яздеше с неподправен ентузиазъм. Именно то издаваше онези странни звуци, които не особено запознатия с любовните наслади Никитин взе за плач.

Червенина заля лицето на младия милиционер. Той бързо приклекна, но тъй като не беше в състояние да се овладее, само след няколко секунди отново се надигна и погледна през прозореца. Впрочем, не му се удаде да наблюдава дълго вълнуващото зрелище. Момичето се стовари върху приятеля си и хлипайки, започна конвулсивно да се гърчи. След миг и двамата любовници притихнаха уморени. Лейтенантът също се свлече надолу.

Никитин трябваше веднага да изпълзи оттам, но се забави, опитвайки се да пъхне своя „Макаров“ в кобура. И в този момент прозорецът над главата му се отвори с тръсък и на него се появи запъхтяното момиче. Лейтенантът престана да диша.

„Мама му стара! Ама, че срам! — пърхаше под милиционерската му фуражка безпомощна мисъл. — Ами, че те могат да си помислят, че нарочно го правя...“

— Е, това ли беше? — обърна се момичето към приятеля си.
— Ъ-ъ... — разнесе се от стаята млад мъжки глас. — Искам още!
— Ти си полуудял? — радостно се разсмя девойката.
— Просто, скоро излязох от казармата — обясни младежът.

Момичето се върна в стаята, Никитин се отдръпна, за да изпълзи от скривалището си, но в този миг на прозореца се появи младежът. Лейтенантът отново се лепна за стената.

— Какво става? — дочу се капризния глас на момичето.
— Ей сега, чакай малко, само да си дръпна... — младежът пъхна цигара в устата си, драсна клечка кибрит и Никитин ясно видя доволно усмихнатото му лице.

Но момчето успя да си дръпне само три-четири пъти, защото момичето се приближи до прозореца, хвана приятелчето си за раменете и през смях го помъкна обратно:

— Да вървим, да вървим, сладурче, пущенето е вредно...

— Ами ти защо си толкова ненаситна? Да не би също да си излязла от казармата? — изсмя се младежът, захвърли недопушената цигара и затвори прозореца.

Лейтенантът сконфузено се усмихна, изтегли се бързо към оградата, безшумно я прескочи, яхна служебния си транспорт и бързо завъртя педалите.

„Ех, мама му стара, без малко да ме спипат! — смутено си мислеше той. — Ама, че срам щях да бера! Служител на органите зanича да види как... Ужас! Всичко е заради тази бабичка, бял ден да не види дано! Какво толкова, повеселили се момчетата, вдигнали малко шум... Ама, и мене си ме бива, промъкнах се там, оръжието пригответих... Ама, че глупост! Че откъде могат да се вземат тук престъпници?!“

Никитин се върна в къщичката на охраната, вкара велосипеда в дежурната стая и го оставил на мястото, където винаги го държеше — под „иконостаса“ със снимките на бандитите. И изведнъж погледът му попадна на една от тези физиономии. Тя му напомняше нещо, но какво ли?

Замисленият лейтенант извади цигара и драсна клечка кибрит. Фосфорът избухна като малка факличка и освети в паметта му онова, което той беше видял само преди някакви си десет минути. Точно по същия начин беше драснал клечка кибрит голият младеж на прозореца — и без капка съмнение този младеж беше той! Никитин съмъкна листовката от стената и впи очи в нея.

Да, това безусловно беше той — Александър Николаевич Белов, заподозренят в убийство!

Лейтенантът се хвърли към телефона и с трепереща ръка набра номера.

— Ало! Ало! Аз съм Никитин от петнайсети пост — възбудено задърдори той. — Открит е престъпник, обявен за издирване на днешната оперативка. Няколко души са. Вероятно са въоръжени. Изпратете отряда за бързо реагиране. Да! Сигурно е! Сега е — той погледна към будилника — един и двайсет и две минути!

Горящата цигара се тресеше в треперещите му от вълнение устни и пепелта ѝ падаше в захвърлената му на бюрото фуражка. Лейтенантът отново погледна листовката и ядосано изкрешя в слушалката:

— Да, със сигурност е Белов! Да! Няма съмнение... Чакам!

Той затвори телефона и нахлути фуражката на главата си. Пепелта в нея се изсипа по пагоните му, но Никитин не забеляза това. Нищо друго не можеше да привлече вниманието му вече — тази нощ започваше най-важното, онова, заради което той беше постъпил в милицията!

36.

От спалнята, където се въргалише Саша заедно със своята светлокоса приятелка, се разнасяха неспирните страстни стонове на момичето. А в това време край масата се събираха неговите приятели. Пръв, с яке облечено на голо, отгоре слезе Фил, а след него се появи и Пчелата, омотан в чаршаф. Те не обръщаха никакво внимание на звуците, които долитаха от съседната стая. Изобщо не им беше до това — след страстните развлечения с плувкините и двамата изгаряха от страшна жажда. Пчелата порови между празните бутилки и жадно започна да пие вода от един еднолитров буркан.

— Пчела, какво става, да не би да нямаме повече пиене? — облизвайки пресъхналите си устни, попита Фил.

— Ъ-ъ... — врътна глава той, без да сваля буркана от устата си.

След като утоли жаждата си, изхълца високо и викна:

— Коse! Къркачката свърши, трябва да идеш да вземеш още!

След минута се появи пияният като талпа Космос.

— Сам. Няма да ида. Не мърдам — не без усилия и едва ли не сричка по сричка изрече той.

— Белият също не бива да ходи! — вдигна мътния си поглед Фил към Пчелата.

— Да теглим чоп? — подсмихвайки се, предложи той.

Пчелата взе от масата кибрит, извади оттам две клечки и след като направи нещо с тях, ги протегна към Фил да си избере една.

— Какъв смисъл има да се състезавам с теб? — изпърхтя той. — Все едно, ще загубя!

— Който изтегли късата — отива. Тегли! — кимна Пчелата.

Фил протегна ръка и издърпа от пръстите му и двете клечки — и двете се оказаха къси.

— Мошеник... — ухили се той.

Тримата лениво се разсмяха.

В този момент стоновете и жалното скърдане на леглото в съседната стая достигнаха апогея си и изведнъж там нещо се срути с невероятен грохот. Смехът на приятелите премина в кикот.

От спалнята излезе смутено усмихващият се Саша, който в движение закопчаваше панталоните си.

— Какво направи с нея, да не си я убил? — попита го Пчелата.

— Аня, жива ли си?! — подвикна Фил.

— Да-а-а... — протяжно и морно измърка явно доволната от живота девойка.

— А вие защо не си лягате? — скальпвайки престорено учудена физиономия, попита Белов и изведнъж на лицето му се разля една напълно щастлива усмивка като на дете, което е получило дългоочакван подарък. Той продължи да се усмихва, хвърли бърз поглед към масата и попита: — Какво става, няма ли вече пиячка?

— Отиваме, отиваме... — Фил стана и сръчка Космос. — Иди да се облечеш!

След пет минути те се измъкнаха на улицата. Пръв, олюявайки се, се търше Космос.

— Ей, Косе, почакай! — подвикна му Фил.

— Че къде ще се дяна без теб! — спря се той, претърсвайки джобовете си.

— Дай ключовете.

— Върви на майната си! — отблъсна Космос протегнатата ръка на приятеля си. — За какво са ти ключовете?

— Аз ще карам! — Фил очевидно беше по-трезв.

— Да, ама аз съм пилот от „Формула-1“! — пльосна се зад волана Космос.

— Знаеш ли какво, пилоте, внимавай — колата си е твоя! — предупреди го Фил, настанивайки се до него. — Ако я смачкаш, няма да имаш кола... като на Майкъл Джексън.

— Ей сега ще изхвърлим до града, ще вземем мангизи, ще купим къркачка... — пиянски мърмореше Космос, докато палеше мотора. — Потегляме-е-е-е!!! — викна като Гагарин той и залепи педала на газта за ламарината.

Линкълнът изрева като ранен звяр и с отскок потегли от мястото си.

37.

Вече наближаваше полунощ, когато в апартамента на Белови се разнесе звънът от обаждането на член-кореспондента Холмогоров. След като се извини за неотзивчивостта на съпругата си, Юрий Ростиславович изрази съчувствието си на майката на Саша и ѝ предложи материалната си помощ по всяко удобно за нея време. Надмогвайки неудобството си, Татяна Николаевна попита дали не може да отиде при него за парите още сега.

— Разбира се! — веднага се съгласи член-кореспондентът. — Ако искате, и аз мога да ви ги донеса?

— Не, не! Няма нужда... — изплашено отказа Татяна Николаевна. — Сама ще дойда... Вече съм на вратата!

Тя затвори телефона, облече се набързо и изхвърча от къщи.

Вратата ѝ отвори самият Юрий Ростиславович, а младата му жена не се появи при гостенката. Домакинът въведе Татяна Николаевна в хола, извини се и излезе.

След минута той се върна и сложи на масата пред майката на Саша няколко пачки с банкови бандероли и малка купчинка от банкноти по сто рубли.

— Ето — мрачно каза той. — В момента имам толкова. Останалите ще изтегля утре от банката...

— Благодаря ви, Юрий Ростиславович — гледаше тази планина от пари Татяна Николаевна и едва сдържаше сълзите си на благодарност.

— А, оставете... — Член-кореспондентът махна с ръка, сведе глава и тихо попита: — Таня, можете ли да ми кажете какво се случи с нашите синове? Кога започна всичко това?

Жената безпомощно мачкаше шала на гърдите си, тъй като и самата тя искаше да намери отговора на този въпрос.

— Не зная... Саня винаги е бил толкова... толкова справедлив, разбирате ли?

Входната врата тихо хлопна. И двамата родители тревожно се спогледаха. Юрий Ростиславович се навъси, стана и бързо излезе в

антрето.

Там, вонейки на алкохол и олюявайки се като пращинка на вятъра, единственият му и безкрайно любим син Космос се опитваше да развърже връзките на обувките си.

— О, тате... — широко се усмихна Космос, в старателен опит да изглежда трезв.

— Къде беше? — сдържайки гнева си, попита бащата.

— Тате, да ти се намират някакви пари? — попита синът, като продължаваше доста глупаво да се усмихва.

— Какво?!

— Ами, дай ми две-три стотачки до вдругиден, тате — помоли Космос. — Дай ми, де, а?

— На! — не издържа Юрий Ростиславович и залепи на синчето си здрав шамар.

От неочеквания удар младежът отлетя в ъгъла и запреплита крака към столовата.

— Никъде няма да ходиш! Събличай се веднага! — с яростен рев се спусна след него член-кореспондентът.

— Пак ли започваш? Имам работа, ти какво си помисли?! — още по-силно крещеше Космос, отстъпвайки от ввесения си баща зад огромната кръгла маса.

— Никъде няма да те пусна, мерзавец такъв! — Заслепен от обзелата го ярост, Холмогоров гонеше сина си около масата. — Ще си останеш вкъщи! Чуваш ли какво ти говоря?! Аз баща ли съм ти или какво?

— Какъв баща си ми ти, дори и пари не искаш да ми дадеш! И това ми било баща! — крещеше пронизително синът.

Космос успя да се измъкне от столовата. Хукна към кабинета, прерови едно след друго чекмеджетата на бюрото, където обикновено баща му държеше парите, но те бяха празни. Той се спусна към хола, където беше старинният шкаф, но и там нямаше пари. Ядосан, Космос се обърна и... срещна погледа на изумената, изплашена и втрещена от онова, което й се бе наложило да чуе и види, майка на Саша.

— Здравейте, лельо Таня... — сепна се в първия момент той.

— Здравей, Космос — едва промълви Татяна Николаевна.

— Извинявайте, лельо Таня... — Той бързо се съвзе, наведе се към масата и взе от купчинката пари две банкноти от по сто рубли. —

Със Саша всичко е наред... — със заговорнически тон добави Космос и изскочи в антрето.

Но там, пред вратата на апартамента, стоеше и препречваше пътя му мрачният и решителен като Печорин преди дуел Юрий Ростиславович. Бащата. Таткото.

Той сграбчи Космос за рамото и с вледеняваща ярост попита:

— Белов във вилата ли е?

— Теб какво те засяга! Пусни ме! — дръпна се синът му.

— Как така какво ме засяга! — свирепо изсъска членкореспондентът. — Аз съм ти баща, негоднико! Аз ти дадох ключовете! А той е убил човек! Търсят го!

Изведнъж Космос престана да се дърпа, също сграбчи баща си с две ръце за раменете и доближи лице до неговото.

— Той е мой приятел — каза той изненадващо тихо и твърдо. — И аз ще го защитя. Разбра ли, татко?

Юрий Ростиславович го погледна в очите и ясно видя, че синът му изобщо не е чак толкова замаян, колкото изглежда. Изведнъж проумя, че думите му не са пиянско дърдорене, нито евтина момчешка поза. Това беше твърдо убеждение, подсилено от известен романтизъм и несъкрушима вяра в светостта на мъжкото приятелство.

Бащата сведе очи и притисна буза до рамото на надрасналия го почти с цяла глава син.

— Синко, ще влезеш в затвора! — също така тихо и с болка каза той.

— Все ми е едно — отвърна Космос. — Пусни ме.

Без да вдигне очи, Юрий Ростиславович направи крачка встани. Той чу как тежката входна врата се затвори зад Космос. Бащата избърса покритото си със студена пот чело, вдигна глава и изкрещя:

— Надя! Пура, кафе и всичките ми бележници с телефонни номера! Веднага!

38.

Хладната есенна нощ покри селището с тишина и покой. Палавият ветрец, който се луташе между люляците и френското грозде, охлаждаше натежалата от махмурлука глава, издухвайки пиянския кураж, и навяваше лека тъга.

Пчелата седеше на площадката пред входната врата, надянал на главата си маска и шнорхел за подводно плуване. С методичността на робот той вдишваше дълбоко цигарения дим и силно го издухваше през шнорхела. Впрочем, това занимание явно не го забавляваше кой знае колко. Еуфорията от веселбата се бе сменила с вяла апатия. Изпитваше спокойствие и лека досада.

Зад него изскърца врата — от къщата излезе зиморничаво потръпващият от нощната прохлада Белов.

— Пчела, дай огънче?

— На... — протегна му цигарата си Пчелата.

Белов си запали и приседна на стъпалата до приятеля си. Пчелата дръпна силно и отново пусна една гъста струя дим през шнорхела.

— Знаеш ли, цял живот съм мечтал да стана аквалангист... — замислено каза той.

— Ще станеш — уверено му кимна Саша и добави: — А аз — вулканолог...

— Ще станеш.

— Не е сигурно... — поклати глава Саша.

— Какво стана, как е тя? — посочи с поглед зад себе си Пчелата.

— Източи се, горкичката... спи — небрежно подхвърли Белов.

— Искаш ли да се разменим! — без какъвто и да било ентузиазъм предложи приятелят му. — Аз ще ида при твоята, а ти вземи моята.

— Как ли пък не, аз бях дотук — сmrъщи се Саша. — И без това вече ми се цепи главата.

— Е, щом не искаш — няма — съгласи се Пчелата и въздъхна. — Космос нещо се бави...

И внезапно лъчите на мощни прожектори прорязаха нощната тъма, а в тишината прогърмя усилен от мегафон твърд, като че ли нечовешки глас:

— Заповядвам всички да останат по местата си! Къщата е обградена. Белов, ти си под прицел!

От изненада Пчелата изпусна цигарата си. Младежите бързо се спогледаха.

— Пчела, тръгваш ли с мен? — бързо попита Саша.

— Аха...

— Зад къщата има ограда, а зад нея — гора...

— Белов! Повтарям: ти си под прицел. Ръцете — зад врата и две крачки напред! — гърмеше мегафонът.

И двамата бързо вдигнаха ръце, но не помръднаха от местата си. Пчелата едва чуто изпсува.

— Белов, повтарям: две крачки напред! Броя до три и откривам огън по теб.

— На „едно“... — прошепна Саня.

— Майчице... — въздъхна до него Пчелата.

— Едно! — изтрещя от мегафона.

Двамата едновременно се хвърлиха на земята и нощта в миг се озари от яростна канонада. Десетки куршуми със свистене прелитаха над главите им, забиваха се в старите, покрити с дъски стени, рушаха тухлите на цокъла, чупеха стъклата и прекършваха клонките на храстите и дърветата с вече окапали листа. В къщата истерично запищяха изплашените до смърт момичета.

Белов веднага успя да се скрие зад някаква преобърната лодка, на Пчелата не му провървя чак толкова — бясната стрелба го притисна до земята и той запълзя покрай цокъла, докато не се скри в малката водосточна канавка. Саша видя щръкналия шнорхел — върху него гъсто се сипеха натрошени парчета тухли, разкъртени от куршумите.

— Пчела, насам! — надвикивайки грохота на стрелбата, извика Саша и се хвърли към приятеля си.

Той го сграбчи за ръката и го отведе зад лодката. Приведени, те се втурнаха зад ъгъла на къщата. След като мълниеносно прескочиха оградата, момчетата се понесоха по склона към тъмната стена на гората.

— Тичай, Пчела! Тичай! — викаше Белов.

Тук, зад оградата, стрелбата беше по-рядка, а с всяка крачка спасителната ивица на гората се приближаваше. Но зад тях, давейки се от ярост, все още гърмяха два автомата.

В един момент изстрелите зад гърбовете им стихнаха. До гъсто залесената площ оставаха само два-три метра и Саша повярва, че вече всичко е свършило и че са успели да избягат! Той се обърна и като сви в лакътя ръката си по посока на вилата, ликуващо изкреша:

— На ви!

И в този момент един от младежите с автоматите хладнокръвно се прицели и плавно натисна спусъка.

Куршумът прониза Саша и отлетя в горската тъма.

Белов изпита непоносима болка, завъртя се на място като пумпал и бавно се свлече по гръб.

— Бели! — изкреша Пчелата и се хвърли към приятеля си.

Той подхвана Саша под ръка, повдигна го и без да се бавят нито миг, те се скриха зад живата преграда на гъстата горичка.

39.

Космос натискаше газта на своя линкълн по пустия нощен път. До него, склонил глава на гърдите си, дремеше Фил, а на задната седалка подрънкваше купената от ресторант пиячка.

Космос беше мрачен — той мислеше за сблъсъка с баща си и за евентуалните последствия от тази разправия. Не, той не се боеше, че баща му ще издаде Сашка на ченгетата — макар да бе избухлив, Юрий Ростиславович беше умен човек (все пак бе член-кореспондент!). Той нямаше как да не осъзнава, че ако предаде Белов, по този начин ще предаде и собствения си син. Познавайки неговия характер, баща му със сигурност бе повярвал, че Космос няма да остави приятеля си в беда и че ще бъде с него докрай, колкото и страшен да се окажеше този край!

Космос се тревожеше за съвсем друго. Още през деня му стана ясно, че със собствени сили явно нямаше да успее да измъкне Саша. И че колкото и да се съпротивляваше на тази възможност, щеше да му се наложи да се обърне за помощ към баща си. Щеше да му се наложи, както и да го сучеше и да го въртеше — щеше да му се наложи! А как щеше да направи това след днешната плесница и след скандала пред очите на майката на Саша, Космос изобщо не можеше да си представи...

А може би? Изведнъж той си каза, че майката на Саша не е била у тях случайно. И тези пари на масата... Може би те вече бяха решили всичко — с кого да поговорят, кого да помолят, на кого да платят! Ех, щеше да е добре, ако нещата стояха така! Тогава нямаше да има тежък разговор с баща си, нямаше да е принуден да се извинява, а най-важното бе, че нямаше да моли за нищо.

Внезапно видя пред себе си бледата светлина на фарове. Общо взето, това беше доста странно — отдавна бяха напуснали оживеното шосе, а към онова глухо селище никой никога не пътуваше по това време, освен самия той. За всеки случай Космос намали скоростта. И тъкмо навреме, защото автомобилът срещу него внезапно зави

настри и спря напряко на пътя. На светлината на фаровете Космос успя да разпознае в колата срещу себе си милиционерско жигули.

— Тоя изрод пък откъде се взе тук?! — злобно измърмори Космос и наби спирачки.

Фил едва не заби глава в предното стъкло и облещи очи:

— Какво става? А, Космосе?

— Втасахме я — мрачно избоботи той. — Не виждаш ли — ченгета!

Но за огромна изненада на Космос и Фил, от жигулито не излязоха ченгета, а... Пчелата! Фаровете на линкълна го заслепяваха и затова Пчелата вървеше към тях някак на една страна, заплашително насочил напред ръката си, в която държеше пистолет. Едва когато се озова до предницата ѝ, той позна колата и свали оръжието.

— Космосе, мамка ти, къде семотахте досега?! — извика той.

Космос излезе от колата и погледна с недоумение приятеля си:

— А ти защо си с ютията?

— Елате бързо, Сашка е ранен! По-бързо, какво стоите? — изстреля Пчелата и се хвърли обратно към жигулито. — Има хайка, наоколо е пълно с куки, едва се измъкнахме!

Космос и Фил хукнаха след него. На задната седалка на милиционерското жигули лежеше окървавеният Белов, а на предната седеше неподвижно загледан право пред себе си изплашеният участъков на вилното селище, овързан като телешки салам с бели въжета.

— А този кой е? — подхвърли Фил.

— Ченге, седеше там до бързея. Отвлякохме го заедно с колата, добре, че беше тя да се измъкнем — припряно обясняваше Пчелата. — Пренесете Саша. Само че внимателно... Внимателно, казах — куршумът влезе от едната му страна и излезе от другата!

Фил се наведе към тихо простенващия Белов:

— Какси, братле?!

— Какво стана? — попита Космос.

— Връхлетяха ни с маски и автомати, започнаха да гърмят, едва се спасихме! — Пчелата внимателно повдигна Саша за рамото.

— Дай го тук! Върху мен! Полекичка... — Фил приклекна и подхвана Саша за ръцете.

— Братлете, какво правите? Изчезвайте оттук... — просъска през стиснатите си зъби Белов.

— Тихо, тихо, Саня — успокояваше го Фил. — Потърпи малко... Няма нищо, търпение му е майката! Ей, вземете аптечката оттам! — викна той през рамо и предпазливо понесе приятеля си към линкълна.

Докато Фил пренасяше и настаниваше Саша в тяхната кола, Пчелата гризеше нокти и замислено разглеждаше притихналия като мишка милиционер. Тежкият му поглед не вещаеше нищо добро. Космос се приближи с аптечката от жигулито към приятеля си, който си играеше с пистолета.

— Какво ще правим с този, Коце? — загрижено го попита Пчелата.

— Ей сега ще дойда... — погледна мрачно ченгето той и отиде до линкълна.

Милиционерът не преставаше да гледа към тях с все повнарастваща тревога. А през това време Фил настани Саша в колата и започна да разкопчава ризата му.

— А сега стискай зъби братле, трябва да погледна. — Той внимателно разкри раната. — Леле майко! Мамка им мръсна! Как успяха да те наредят така, братленце?!

— А, глупав куршум... — простена Белов на пресекулки, поемайки си тежко въздух. — И аз съм глупак...

— Саня, сега ще те заболи, търпи... — Фил разкъса със зъби пакета с бинта и започна да превързва раната. — Няма нищо, търпи, търпи, братленце... — нареждаше той.

Космос взе нож и се насочи право към милиционера. След него се приближи и Пчелата с пистолет в ръка. Той отвори вратата на колата и рязко измъкна навън полуживия от страх участъков.

— Момчета, нали р-разбирайте, че ако убийте служител на милицията, това ще е краят ви? — изплашено се блещеше срещу тях лейтенантът.

— Разбираме, разбираме, не се притеснявай — абсолютно спокойно му отговори Космос.

Той отмести настрани дулото на пистолета, който Пчелата беше наврял под носа на ченгето, бавно вдигна ножа и разряза въжетата нещастният младеж.

— Чуй ме внимателно, братко. Ние с теб сме връстници. Кълна се в майка си, че това момче... — Космос показа с ножа към линкълна, — че това момче и всички нас са ни накиснали. Ти ме познаваш, познаваш и баща ми... Не ти трябва да се забъркваш в тази работа. Ако ни предадеш, ние нямаме какво да губим — ще те нарежем на парчета, разбиращ ли? А ако не ни предадеш, вдругиден ще получиш пет bona. Разбра ли ме? Пет — Космос разпери пръсти пред лицето на лейтенанта. — Погледни ме, лейтенанте. Аз няма да те изльжа... Така че — решавай. До скоро.

Той сгъна ножа и го пусна в джоба си. След това Пчелата извади пълнителя от пистолета и мълчаливо остави оръжието върху покрива на жигулито.

Космос потупа лейтенанта по гърба, побутна Пчелата и бързо се отправи заедно с него към линкълна. Лимузината изрева, направи завой и изчезна към Москва.

40.

Въпреки късния нощен час в хола на Холмогорови светеше.

Юрий Ростиславович нервно се разхождаше из стаята с телефон в ръка. Един след друг набираше номерата на хората, които според него биха могли да помогнат на Саша Белов. Между разговорите пиеше кафе, пушеше пури и замислено прелистваше страниците на бележниците си с телефонни номера.

Вкаменена от преживяванията, Татяна Николаевна седеше в същия фойер и с надежда следеше всяко негово обаждане.

— Да, ясно... А при вас в Мелбърн сега какво е? Обяд ли е? Добре, добре, Пьотр Мефодиевич, не ми се сърди — мрачно говореше в слушалката член-кореспондентът. — Дай, Боже, никога в живота си да не се сблъскаш с такива проблеми. Е, да си жив и здрав...

Той поклати отрицателно глава в отговор на немия въпрос на майката на Саша, шумно въздъхна и започна отново да прелиства старото си тефтерче с телефонни номера.

— Но ти си генерал, ти можеш да ми помогнеш! Какво, да не би често да се обръщам към теб с такива молби? — раздразнено упрекваше поредния си събеседник Юрий Ростиславович. — Благодаря ти, друже, много ти благодаря...

И отново — кафе, и отново — пура, и отново — измачканите страници на бележниците с телефонни номера...

— Добре, ти не можеш, разбрах това. А кой тогава може? Кой... А-ха, Господ Бог! Добре, добре, коленопреклонно ти благодаря за помощта, Сергей Сергеевич...

Нощта се стапяше като шоколад на слънце. Небето започна да просветлява, настъпваше безрадостното утро.

Член-кореспондентът тресна слушалката върху телефона, шумно въздъхна и извади носната си кърпа. Бавно избърса устни, попи плувналото си в пот чело и все така бавно прибра носната кърпа в джоба си. Майката на Саша със свито сърце чакаше да чуе какво ще каже този път той.

Холмогоров пресече хола с три решителни крачки, отвори капака на пианото и изsvири няколко силни бравурни акорда.

— Край — обърна се той към Татяна Николаевна. — Отървахме го.

— Как така сме го отървали? — боейки се да повярва, попита с треперещ глас майката на Саша.

— Е-е-е, Татяна Николаевна, къде живеем ние с вас? — Юрий Николаевич си наля коняк и след като изпъшка високо, го гаврътна. — Разбира се, това няма да стане отведенъж, но хората ще помогнат и постепенно, плавно ще вкарят това дело в девета глуха. А засега вие скрийте вашия Сашка при някои роднини, изпратете го някъде подалеч от Москва. А след половин година или след година, когато всичко утихне, той ще може да се върне.

Член-кореспондентът сдържано се усмихна с тайната гордост и съзнанието за изпълнен дълг на мъж и баща. В очите на измъчената Татяна Николаевна избиха сълзи.

— О, Господи... Как да ви се отблагодаря, Юрий Ростиславович?

— Никак — покри ръката ѝ със своята член-кореспондентът и поклати глава. — Нали разбирате, че аз също се страхувам да не изгубя сина си. Тъй че нека да приемем, че нашите интереси съвпадат. Аз все пак мисля, че на вашия Сашка ще му уври главата.

41.

Никой не знаеше как да постъпи с ранения Саша. Ясно беше, че трябва да се потърси лекар, но никой нямаше познати медици, а да влязат в първата попаднала болница с огнестрелна рана, означаваше сами да предадат приятеля си.

Приятелите безцелно обикаляха улиците на предутринната Москва в търсене на изход от създалото се положение. На Саша не му ставаше по-зле, дори напротив — дали от новата, по-стегната превръзка, или от това, че вече бе свикнал с болката, той се почувства по-бодър.

Разбира се, Белов виждаше, че приятелите му не знаят как да постъпят с него. Самият той също не знаеше. Но за това пък бе уверен в едно — при никакви обстоятелства не биваше да се поддава на учиние и да се обезверява. И както често се случваше в тяхната компания в критични ситуации, той взе инициативата в свои ръце.

— Косе, давай на панорамата — каза той на шофьора.

— Стига, бе, какво ще правим там, Саня? — загрижено избоботи Космос.

— На панорамата, Косе — тихо, но твърдо повтори Белов.

Космос и Пчелата се спогледаха и последният едва забележимо кимна. Линкълнът зави към университета.

Когато колата спря на панорамната площадка, вече се съмваше. Приятелите слязоха от автомобила. Последен с помощта на Фил оттам внимателно се измъкна Саша.

В утринната мараня пред тях се разкри величествената панорама на Москва.

— Саня, ела тук, до парапета... И притискай силно ръката си до тялото, за да не кървиш... — Фил настани Белов и се обърна към Космос. — Косе, прави каквото щеш, но трябва да намерим болница.

— Каква болница, какви ги дрънкаш? Навсякъде ни дебнат... — мрачно отвърна Космос. — Трябва да измислим нещо... Мамка му, не знам какво да правим...

— Че нали ти винаги всичко знаеш!

— Върви на майната си!

— Трябва да изчезнем, да изчезнем... — измърмори Пчелата. — Някъде зад уралския хребет!

— Тогава да вървим при твоите босове! — губейки търпение, предложи Фил на Космос.

— Ти изобщо чува ли се какви ги дрънкаш?! — озъби се Космос. — Направо ще им вкараем вълка в кошарата! За такива номера като нищо ще ни отрежат главите!

— Братлета, кротко... — изведнъж тихо и развълнувано заговори Белов. — Благодаря ви... Аз... аз никога няма да ви забравя... Кълна се, че никога никого от вас няма да оставя в беда. Кълна се, че ми е останало...

— Братле, престани!

— Какво ти става, Саня, да не си се наканил да мреш?

— Стига и ти, де, ама, наистина... — успокоявайки го, един през друг заговориха приятелите.

Но Белов сякаш не ги чуваше. Вглеждайки се съсредоточено в очите на всеки от тях, той продължи — още по-тържествено, още повисоко и още по-твърдо.

— Кълна се, че ще удържа на думата си. Няма да ви оставя в беда... Никога! Кълна се!

Той протегна ръка и широката длан на Фил веднага я покри.

— Кълна се! — глухо промълви той.

— Кълна се! — легна отгоре дланта на Пчелата.

— Кълна се! — тежко се отпусна дланта на Космос.

— Кълна се! — още веднъж повтори Белов и положи върху четирите скръстени ръце другата си ръка, изцапана с кръвта му.

Слънцето се издигаше над огромния град. Започващо новият ден, който носеше и нови радости, и нови проблеми, и нови беди. Приятелите вече трябваше да тръгват, но те не помръдваха, тъй като нямаха сили да разкъсат възела на преплетените си ръце.

Върху китката на окървавената ръка на Саша безшумно тиктакаше часовник. И никой от четиридесета все още не знаеше, че този часовник току-що бе започнал да отмерва един нов етап в съдбата на всеки от тях — времето на БРИГАДАТА.

ЕПИЛОГ

Отначало всичко вървеше точно така, както предполагаше Юрий Ростиславович. Делото на Саша не можеше веднага да бъде прекратено, но то бе подкарано към девета глуха. Отначало обясниха меко, но достъпно на следователя Сиротин в един високопоставен кабинет, че прекалено усърдната работа по това дело е излишна, че всъщност Мухин е един обикновен бандит и който и да е неговият убиец, той, погледнато обективно, е направил услуга на цялото съветско общество, като го е избавил от такава измет, каквато е бил убитият.

Сиротин се оказа схватлив човек. Той напълно се отдаде на другите си дела, а в отговор на всички въпроси на Каверин само безсилно разперваше ръце. Старши лейтенантът пък се опитваше да задвижи всичките си връзки, за да окаже натиск върху Сиротин или да успее да прехвърли делото на друг следовател. Дори направо заявяваше, че има оперативна информация за това къде се укрива Белов. В отговор на което и на него също така директно му бе казано, че престъпността в държавата надига глава и че органите на правосъдието не могат да зарежат всичките си останали дела, само и само за да се занимават с убийството на неговия безпътен братовчед.

Каверин също беше схватлив човек и веднага прекрати всички опити да ускори следствието. Стана му ясно, че някъде горе бяха решили да измъкнат Белов. На простия старши лейтенант от милицията не му беше по силите да възпрепятства това.

И той се примири. Примири се с това, че загуби тази битка. Но само тази битка, ала не и цялата война. Някой ден — Каверин беше сигурен в това — пътищата им с Белов отново щяха да се пресекат и тогава той щеше да го притисне до стената както трябва.

А Саша... Саша си близеше раните... Тогава, в онова ранно октомврийско утро, Космос все пак рискува и откара приятеля си направо при своите босове. Те не бяха чували кой знае колко неща за

Белов, но главното — това, че той беше очистил Мухата, го знаеха. Дали това беше така или не, не интересуваше никого.

Важното беше друго — в противниковата страна, в лагера на люберецката бригада, много хора бяха убедени, че Мухата е получил куршум от Белов. Затова за въпросните босове да приемат беглеца сега, когато физиономията му висеше на всеки стълб, да му осигурят покрив и защита, означаваше не само да влязат във възможен конфликт с властите, но и да хвърлят открито предизвикателство към силния си и опасен конкурент.

Колкото и да бе странно, именно това съображение реши нещата в полза на Белов. Те отдавна имаха търкания с люберецката бригада и сблъсъците заради спорни обекти и територии избухваха едва ли не всеки месец. Конкурентите им се държаха нагло, пренебрегвайки не само предишните им договорености, но и приетите в техните среди правила. Необходимостта да поставят нахалните момчета на мястото им беше напълно очевидна и както се казва, отдавна бе назряла. Впрочем Белов можеше да им послужи като прекрасен повод за голямо и решително разчистване на сметките. При това инициатор на конфликта щеше да стане люберецката бригада, което означаваше, че „общественото мнение“ вероятно щеше да се настрои срещу нея.

Ето защо Белов не само беше приет, но и посрещнат като свой човек.

Той незабавно беше откаран на сигурно място — в едно малко селце на един час път от града — и при него бе докаран лекар. Осигуриха на Саша и постоянна болногледачка — една немного разговорлива жена на около петдесетина години, и още едно момче на име Рязания, за свръзка, дребни поръчения и просто така — за всеки случай.

Раната на Белов не се оказа опасна. След като го прегледа, лекарят констатира, че за щастие, куршумът не е засегнал нищо сериозно и дори се пошегува, като нарече раната му „дупчица от лявата страна“. Щом обработи раната, лекарят оставил лекарства, инструктира подробно болногледачката и изчезна.

За Саша се грижеха добре (болногледачката се оказа професионална медицинска сестра), хранеха го като за угояvanе и той започна бързо да се възстановява. Само след две седмици той се почувства напълно здрав, но независимо от това засега не можеше да

напуска убежището си. Принудителното затворничество и безделието го измъчваха, активната му натура жадуваше за действия, но той не знаеше с какво да се захване. Дори нямаше с кого да проведе един смислен разговор — цял месец не се бе виждал с никого другого освен с болногледачката и Рязания. Впрочем, неговите опекуни също не страдаха от излишна разговорливост.

Да, в началото криеха Белов от всички. Дори Космос и Пчелата не знаеха къде се е окопал приятелят им. Времето за решителната битка с люберецката бригада още не бе настъпило. Трябваше да се подгответ, да съберат сили, да намерят съюзници, затова не биваше да дразнят лъва, преди да настъпи подходящият момент.

А в началото на декември при Саша пристигна на посещение един от онези, които Космос наричаше босове.

Това беше един благопристоен наглед висок мъж на около четирийсет-четирийсет и пет години, плешив, с кръгли очила. Външността му никак не съответстваше на заниманието, на което бе посветил живота си. Според Саша така би трявало да изглежда някой доцент от институт или лекар, или адвокат...

— Е, Александър Белов, хайде да се запознаем! — протегна му той тясната си, мека длан. — Валентин Сергеевич...

— Саша...

Мъжът, който се представи като Валентин Сергеевич, внимателно разглеждаше малко смутения Белов. Той сериозно се бе подготовил за тази среща, като се бе постарал да научи колкото се може повече неща за него и сега сякаш съпоставяше първите си впечатления с онова, което бе успял да чуе.

Да, мислеше си той, май че всичко, което казват за него, е истина. Той без съмнение е умен, целеустремен, решителен. По природа е призван да бъде лидер. А най-важното е, че в него се долавя силният характер и личността. В него има живец. Такива като него обикновено се превръщат истински приятели. Или в истински врагове.

Пред госта стоеше трудна задача — той трябваше да се вмъкне в мозъка и в душата на това момче и за една вечер да втълпи там онова, което би заставило Белов да стане негов — на Валентин Сергеевич, човек. Той имаше нужда от Саша — поне до предстоящата битка с люберецката бригада. Белов трябваше да се превърне в явна, видима

причина за тази битка и присъствието му там просто беше наложително!

Като начало той трябваше да избере правилния тон. От това в крайна сметка зависеше дали начинанието му ще сполучи и дали той ще успее да спечели младежа на своя страна. На този етап не трябваше да греши, налагаше се веднага да улучи целта. След известно колебание гостът широко се усмихна:

— Изглеждаш прекрасно! Казаха ми, че се възстановяваш, дето се вика, не с дни, а с часове, но честно казано, много-много не ми се вярваше, че е точно така. А сега с очите си виждам — истина е, не са ме излягали...

Белов мълчеше и напрегнато се взираше в радушно усмихващия се мъж. Той отдавна очакваше този разговор. Тъй като гледаше реално на нещата, Саша разбираше, че нищо на този свят не се прави даром и че ще му се наложи да плати за това, че се бяха грижили за него и го бяха скрили от милицията. И, естествено, той изключително много се интересуваше от това каква ще бъде отплатата.

— Да, благодаря, вече съм напълно здрав — вежливо отвърна. — Кажете ми кога ще ме пуснат.

— Да те „пуснат“ ли? — учудено повдигна вежди гостът. — Никой не те задържа тук. Ако искаш, можеш да си тръгнеш още сега. На твоето място обаче аз не бих направил това — ти все още си обявен за издирване, Саша...

Белов сведе глава. Мъжът беше прав — къде можеше да отиде? Виж, ако Космос дойдеше тук...

— Какво овеси нос, герой? — подсмихна се гостът. — Какво става, скучно ли ти е сам?

— Скучно ми е — кимна Саша. — А къде са Космос, Пчелата? Защо нито веднъж не дойдоха да ме видят?

— Защото аз им забраних — отвърна Валентин Сергеевич и се намръщи. — Знаеш ли, Саша, това, че ченгетата те търсят, дето се вика, все още е половин беда. Далеч по-лошо е другото — че те търсят приятелите на Мухата. Тези хора са къде по-опасни...

— Но аз не съм го убил!

— Аз ти вярвам. Но те мислят другояче! И ако научат, че ти си при нас, ще стане лошо не само за теб, но и за всички ни. Нали знаеш, че люберецката бригада не обича шагите... — Мъжът свали очилата си

и уморено разтърка очите си. — Ние страшно много рискувахме, Саша, когато те приехме.

Белов разбра, че събеседникът му върви към целта. Сега щеше да стане дума за цената на всичко онова, което бяха направили за него тук.

— Разбрах — избоботи той. — Аз... аз ще ви платя за всичко... Не веднага, разбира се... Само ми кажете колко ви дължа.

— Да ни „дължиш“ ли? — отново повдигна вежди мъжът и студено каза: — Не, не си ме разbral. Аз не укривам бегълците и ранените приятели на моите хора за пари. Това не е моят бизнес.

След като заяви това, Валентин Сергеевич замълча и се извърна. Саша също мълчеше, защото разбра, че е нещо е сгафил.

— Извинявайте... — процеди най-сетне Белов.

— Скъпи мой — меко започна мъжът, — виждам, че не разбираш добре доста неща. Ти си мислиш, че щом ние имаме проблеми със закона, значи сме злодеи и подлеци? Но нали и ти, Саша, също имаш проблеми със закона! Излиза, че и ти си подлец, така ли? — Той сви рамене с недоумение и въздъхна. — Знаеш ли какво, Саша, виждам, че, дето се вика, трябва да си поговорим откровено... Зина! — извика той на болногледачката. — Я ни направи чай...

Започна дълъг и спокоен разговор. Впрочем, това беше трудно да се нарече разговор, тъй като говореше предимно Валентин Сергеевич. Това по-скоро можеше да се нарече лекция по теория и практика на организираната престъпност. Пък и на всичкото отгоре лекторът познаваше много добре предмета си! А и беше доброжелателен, ерудиран и дяволски убедителен.

Разбира се, той започна с историята на предмета.

— ... Спомни си, например, знаменитите гангстерски синдикати от времето на голямата депресия в САЩ. Защо се стигна до техния толкова голям разцвет? Ами, защото официалната власт е била слаба и навсякъде са царели унижение и хаос! Хората просто са имали нужда от ред и щом правителството не е било в състояние да им го осигури, той бил постигнат с други средства. Разбираш ли? Природата не търпи празно място, затова слабостта на властта в страната се компенсира от онези, които са силни. Те диктуват на обществото своите прости и ясни на всички правила на играта. А сега си помисли дали в момента положението у нас не е същото? Нима дежурният патрул от две

мързеливи ченгета е в състояние да въведе ред на огромния пазар? Ами, че ако не сме ние, всякаква сган веднага ще изтрепе всички търговци!

— Видях как на Рижката гара някакви с бръснати глави налетяха на една търговка и Коса и Пчелата...

— Ето! Нали виждаш! — прекъснато, вдигайки важно пръст мъжът. — Да, ние вземаме пари от търговците, нещо повече — ние изискваме те да ни плащат, но ние сме и онези, които им осигуряват ред! Ала нима проблемът е само с тези, бръснатите? Знаеш ли още колко главоболия имаме там? Изглаждане на конфликти, защита от нападения, борба с джебчиите...

— С чуждите ли? — усмихна се Саша.

— С всички! — отсече Валентин Сергеевич. — Ако по пазара шарят джебчии, изчезват купувачите! А след тях — и търговците. Тогава от кого ще вземаме пари? Разбираш ли, Саша, във всяка работа е нужен ред...

— Но тези вземания от търговците... Ами, че те са направо огромни.

— Кой ти каза?! — учудено възклика гостът. — Те са справедливи. Та нали, ако те изведнъж наистина станат прекомерно големи, търговците веднага ще се преместят на друг пазар! Ами, че това е цяла наука... Знаеш ли, Саша, ние не се свързваме с онези, които работят честно. На нас това просто не ни е изгодно — колко можеш да вземеш от такива хора? А пък да подгрееш някой крадец — в това има смисъл!

— Излиза, че вие сте нещо като Робин Худ? — подсмихна се Белов.

— Не — поклати глава мъжът. — Робин Худ вземал парите от богатите и ги давал на бедните, нали така? А ние вземаме парите от мошениците и ги прибираме за себе си. Нали разбираш: от мошениците — за себе си! — Валентин Сергеевич помълча малко и изведнъж се усмихна. — Спомних си една история... — обясни усмивката си той. — Искаш ли да ти я разкажа?

Белов кимна с готовност. След месеца, прекаран в затворническа самота, разговорът с този толкова интересен събеседник го завладяваше все повече и повече.

— Това се случи отдавна, още по времето на Брежнев. Тогава съм бил на твоята възраст, е, може би малко по-голям. Шеф ни беше... впрочем, това не е важно. По-важното е, че той беше разумен и мъдър човек. Та така, веднъж той отишъл до автомата за газирани напитки, пуснал вътре три копейки и изпил въпросната водичка със сироп. Изпил я и казал: „Защо водата не е сладка, преди беше по-сладка?“ А после помисли, помисли и изпрати нас, младежите, да събираме образци от газираните напитки из целия град. Събрахме ги, проверихме ги и се оказа, че сиропът в тях е почти два пъти по-малко, отколкото е необходимо. На това отгоре — навсякъде, из цяла Москва, схваща ли? Значи, кой си пълни гушката от това? Правилно — най-главният. Тогава ние започнахме да го следим и му се изтърсихме на гости, когато цялото му семейство беше на почивка в санаториум. Естествено, той отричаше, но и ние не бяхме пионерчета тимуровци! Понатиснахме мръсника и той се предаде! Знаеш ли колко взехме от това началниче? Не всяка спестовна каса разполага с толкова! А най-важното е, че всичко беше чисто! Той, гадината, дори не можеше да се оплаче от нас, защото щяха да пипнат и него самия — „А вие, другарю, откъде имате толкова пари, а?!“ — Валентин Сергеевич се засмя.

Засмя се и Саша — историята наистина беше забавна. И поучителна.

— А знаеш, Сашок, защо ти разказвам всичко това? — изведнъж сериозно попита мъжът. — Ще ми се, когато си отидеш оттук, да имаш правилна и справедлива оценка за мен и за всички нас... Не като за някаква бандитска измет, не като за криминални боклуци, е, не и като за ангелчета, разбира се... Оценката ти трябва да бъде справедлива, разбиращ ли?

Белов кимна — беше разbral.

— И още нещо, Саша... — съсредоточено го погледна в очите Валентин Сергеевич. — Космос ми разказа много неща за теб, пък и аз не съм сляп, виждам що за човек си. С две думи, на нас ни трябват такива хора. Само че те моля да ме разбереш правилно — ти си свободен човек и имаш правото да решаваш съдбата си сам. Нямам нужда от твоите жертви и от отплатата ти за санаториума. Но ако все пак вземеш такова решение, аз ще се радвам, честна дума. — Гостът на Саша стана, давайки да се разбере, че разговорът е приключи.

— Валентин Сергеевич, а какво е станало с онези американски гангстери по-късно? — попита неочеквано Белов.

Мъжът свали очилата си и погледна събеседника си с любопитство.

— Ама, ти май не си обикновен човек, Александър Белов... Изобщо не си обикновен човек! — шеговито му се закани с пръст той.

— Мислиш в перспектива, браво! Ами, гангстерите... Различни неща са се случили с тях. Някои ги е застигнал куршум, други влезли в затвора — за сериозни неща и за дълго, а онези, които били по-умни, станали големи хора! И президенти на големи компании, и банкири, и конгресмени... Всеки си има своята съдба, Саша! Всеки! Както и да е, оздравявай по-бързо! — Подаде му ръка Валентин Сергеевич, погледна часовника си и възклика:

— Ама, че се заприказвахме с теб!

А на другия ден при Саша дойдоха Космос и Пчелата — карантината му беше свалена. Приятелите му започнаха да го посещават често, едва ли не всеки ден, с тях започна да идва и Фил. На няколко пъти те си позволиха да си направят бурни купони — вярно, без момичета, но за сметка на това с такова количество алкохол, че...

И уж всичко беше наред, докато веднъж Космос не донесе на Белов тревожна новина.

— Шибана работа, Саня — навъсено съобщи той, хапейки по навик устни. — Нямам представа как е станало, но от противниковата страна са успели да надушат кой те кrie...

Той наистина нямаше откъде да знае, че изтичането на информацията бе организирано лично от Валентин Сергеевич, защото бе настанало времето за решаващата битка.

— Така-а-а... — загрижено проточи Саша. — Значи трябва да се изпаря оттук?

— Чакай малко, не се гърчи. Знаеш ли, те решиха да не те предават! — не без гордост отвърна Космос.

— Как така? — изненада се Белов.

— Ами, така! Теглиха една майна на онези от люберецката бригада и толкоз! — изсумтя той.

— И какво ще стане сега?

— Ще има голямо разчистване на сметките, Саня... Много голямо...

— Ами, аз?

— Какво ти? Ти си ранен и им е казано да не те закачат — свирамене Космос.

— Че какво ми е раненото, по дяволите! — избухна Белов. — Отдавна съм здрав като... Какво им става на онези, да не са откачили?

Той наистина беше възмутен до дъното на душата си — как така някой щеше да се бие заради него, а той — здравият и силният, щеше да си седи на топло и сигурно място като стайно цвете в саксия? Не, за това дори и дума не можеше да става!

— С две думи, Коце — отсече Белов, — предай на онези умници, че аз тръгвам с вас!

Саша взе възможно най-активно участие в масовия побой, който се състоя след седмица край един от извънградските мотели. До него, без да пестят сили, се биеха и Космос, и Пчелата, и дори Фил, който не пожела да остане настани.

Боят беше страховит — с реки от кръв, със счупени ребра, с разбити носове, с потрошени глави... Изпалиха си и Белов, и всичките му приятели, но това вече нямаше никакво значение, защото те постигнаха най-важното — победата!

Врагът беше напълно разбит. След това съкрушително поражение люберецката бригада бе принудена да отстъпи от всички спорни територии и дори нещо повече — тя подари на победителите даже няколко от своите обекти. С две думи, победата беше пълна и неоспорима!

Естествено, Саша бе провъзгласен едва ли не за главен герой на тази малка война, тъй като именно той беше първопричината за битката. Валентин Сергеевич отново надълго и нашироко си поговори с него. Този път разговорът имаше далеч по-делови характер — на Белов му бе направено твърде примамливо предложение за по-нататъшно сътрудничество. Но той и тогава не даде съгласието си — просто обеща да си помисли.

А след още две седмици Валентин Сергеевич помоли Саша за една малка услуга — да отиде заедно с него, Пчелата и Космос на едно местенце. Просто да регистрира присъствие — ей така, за всеки случай. Разбира се, той се съгласи.

Но какво беше неговото учудване, когато пристигнаха... при същия онзи кучкар, който навремето изпързала толкова безсъвестно

Саша, давайки кученцето, което му бе обещал, на друг купувач. При вида на мазната му червендалеста физиономия у него веднага се пробудиха и предишната му обида, и предишният му гняв.

Валентин Сергеевич скромно стоеше настани, а разговора с кучкаря започна Космос.

— Как е, чичко, добре ли печелиш от кученцата, а? — подмятайки ножа, страховито попита той. — Дали не е време да споделиш припеченото с добрите хора?

— Ама, какво говорите, момчета? — мънкаше изплашеният до смърт кучкар. — Че какви доходи имам аз? Какво говорите?

Космос го натискаше, Пчелата му даваше рамо, но домакинът увърташе, отричаše и се сучеше... И тогава Белов не издържа и тъй като едва сдържаше яростта си, направи крачка напред и сграбчи мъжа за яката:

— Виж какво, мазна свинъ, ти какво си мислиш — че ние не знаем колко съдираш от хората за тези кученца ли? Как пързалиш хората и как не държиш на думата си? Я плащай, мръснико!

Когато се настаниха в колата, Валентин Сергеевич подаде взетите от кучкаря пари на Белов:

— Ето ти, Саша, и компенсацията за моралните щети! Вземай, вземай, мисля, че приятелите ти няма да имат нищо против, нали?

— Вземи ги, Бели! — добродушно се подсмехна Космос.

— Вземи ги, Саня, вземи ги — кимна Пчелата.

И Саша ги взе.

— Да ти е честито сефтето, Саша — бащински го потупа по рамото босът.

А след още два дни Космос и Валентин Сергеевич заведоха при Белов майка му. Строго спазвайки указанията на Юрий Ростиславович Холмогоров, Татяна Николаевна се бе свързала с една далечна своя роднина — самотна братовчедка на нейния рано починал съпруг. Без да се интересува от подробностите, сиротната лелка веднага се съгласи да приеме беглеца. Майката сподели тази новина със сина си. Според нея това беше идеалният вариант — малко градче в Северен Урал, собствена къща на тихо местенце, почти натурално стопанство... Саша обаче изобщо не изпадна във възторг от перспективата да изчезне от Москва дявол знае къде и да живее при съвършено чужд човек. Той се опита да убеди майка си, че чудесно би могъл да продължи да се

укрива и тук, но притеснената за сина си Татяна Николаевна настояваше на своето. Най-неочаквано я подкрепи Валентин Сергеевич.

— Замини, Саша — посъветва го той. — Майка ти е права — покритото мляко котка не го яде! Вярно, засега тук е спокойно, но никой не знае какво ще стане по-нататък.

Скърцайки със зъби, Белов се съгласи и започна да се подготвя за заминаването си. По-точно, заминаването му се подготвяше от други хора — майка му му събираше багажа, приятелите му организираха пътуването, а Валентин Сергеевич връчи на Саша запечатан плик, на който бяха написани само две думи: „За Боцмана“.

— Това, Саша, е един стар мой авер — обясни му босът. — В онзи град го познава всяко куче. Ако имаш проблеми, потърси го, без да се колебаеш. Ще ти помогне с каквото може.

Така Саша попадна в Североуралск. Отначало не излизаше от старата, килната на една страна къщурка в покрайнините на града. Лелята не му досаждаше с въпроси и изобщо не беше разговорлива. При нея наистина беше спокойно и напълно безопасно, но — Боже Господи! — колко скучно бе там. За действената натура на Белов беше направо непоносимо да виси като паяк по цели дни между четири стени. Той вече едва не виеше от убийствената скуча, която го побъркваше, и затова започна да се замисля с какво да се заеме.

По обяснени причини Саша не можеше да започне работа никъде, но с нещо трябваше да се живее, защото не биваше вечно да виси като храненик на шията на лелята пенсионерка. Тя и без това едва-едва свързваше двата края и всяка допълнителна копейка щеше да им дойде много добро. И веднъж той се реши и тръгна да издири Боцмана.

Появи се пред местните авери с ореола на столичната слава. Естествено, слуховете за масовия побой край мотела извън Москва бяха стигнали и дотук. Затова Белов беше приет с възторг като непосредствен участник в това величаво събитие. Препоръката от Валентин Сергеевич доля масло в огъня — в посланието си босът беше представил Саша едва ли не като главен герой на битката и като някакъв си непобедим Иля Муромец.

Към пролетта Белов вече окончателно беше навлязъл в новата за него работа. Той вършеше същото, което правеха и новите му приятели

— събираще пари от търговците по пазарите, гонеще „натрапниците“ оттам, участваше в разчистването на сметки и се биеше, ако това се налагаше...

Все по-рядко го занимаваше въпросът дали всичко това е правилно. Той просто изпълняваше задълженията си и се стараеше да прави това колкото се може по-добре. Да, сега често му се случваше да бъде жесток, но такава беше неговата професия и трябваше да се примери с това. В края на краищата на него и в казармата му се бе случвало да прилага сила, за да възвори ред и дисциплина! В такъв случай, каква беше разликата?

Към новата си работа, както и към всяко друго занимание в живота си, Белов се отнесе с пълна отговорност. Той се постара да вникне във всички тънкости, не се гнусеше от никакви поръчения, забелязваше всяка дреболия и веднага си вземаше бележка. Този сериозен подход даде своите плодове — авторитетът на Белов сред колегите му — браточки, растеше не с дни, а с часове. Способността му да намира най-добрания изход от всяка забъркана ситуация, решителността му и стремежът му към справедливост бяха оценени от аверите по достойнство. По време на разчистването на сметките неговото мнение понякога тежеше едва ли не повече от мнението на самия Боцман. Той, естествено, изобщо не изпадаше във възторг от това положение, но го търпеше, тъй като не забравяше от кого му бе донесъл препоръката си Саша.

Когато през лятото затъжилите се по приятеля си Космос, Пчелата и Фил се изтърсиха в Североуралск, пред тях застана един съвсем друг Белов — не мечтаещият за далечните вулкани и малкото кутре мастиф юноша, а твърдият, решителен и ловък бандит, дясната ръка на местния тартор, строгият, но справедлив командир на своята малка войска. Космос посрещна тези промени у приятеля си с възторг. През онези няколко дни, които гостите прекараха в Североуралск, той успя да досади на цялата компания с проектите си за бъдеща съвместна дейност в столицата.

Щом се върна в Москва, Белов веднага беше включен в работите на Космос и Пчелата. Вече не се налагаше нито да го уговарят, нито да го учат — думата си бе казал уралският стаж, за който той получи оценка „отличен с плюс“. Сега вече самият Белов можеше да обучава всеки. И скоро някак от само себе си стана така, че Саша оглави техния

не чак толкова голям отбор. Не защото се стремеше към това, а просто защото никой от приятелите му не оспорваше първенството му. Те обсъждаха всички важни въпроси заедно, но Белов винаги имаше последната дума. В това нямаше нищо странно и нищо ново — в тяхната компания това беше прието още от ученическите им години.

С течение на времето отборът им укрепващ, идваха нови хора, авторитетът и влиянието на бригадата им избуждаха като наторени. По пазарите на Северна Москва май не остана нито един търговец, който да не бе чувал за Белов.

Впрочем, повечето му познати вече го наричаха по друг начин — Саша Белия. С леката ръка на Космос това име започна да се носи от уста на уста и се превърна във визитна картичка на цялата им бригада.

Измина половина година, откакто Белов се бе върнал в Москва, и постепенно той започна да осъзнава, че те отдавна вече бяха надраснали ролята си на придворните момчета на Валентин Сергеевич. Саша все по-често се замисляше как да се измъкне от втръсналото им опекунство на одъртыващите „босове“. И тук работата не беше само в припечените пари, по-голямата част от които отиваха за босовете. Просто на него му бе омръзно да работи, съобразявайки се някого, искаше му се да решава всичко сам.

Ако искаш да постигнеш своето, бъди силен. Тази проста истина Белов бе усвоил отдавна. И той започна да събира сили. Първо повика в Москва няколко яки и сигурни момчета от Североуралск — те съставиха ударното ядро на неговата група. След това започна да набира нови хора от местните. Като при това не вземаше под крилото си всички наред, а веднага отпращаше хулиганите, които се въртяха около престъпния свят, и предпочиташе по-солидни хора, за които беше желателно да са изкарали казармата. Пред бригадата предстояха сериозни неща и Саша избираше изпълнители, които да отговарят на тези замисли.

Най-сетне реши, че моментът е настъпил. Разговорът с Валентин Сергеевич беше тежък. Босът, който не бе очаквал такова развитие на нещата, крещеше, пръскаше слюнки и наричаше Саша какъв ли не. Но под прозорците му в пълен състав стоеше бригадата на Белов и той нямаше как да не се съобрази с тази реална сила.

Нито единият, нито другият имаха нужда от война и след дълъг и изтощителен пазарък страните стигнаха, както тогава бе казано, до

консенсус. Оттук нататък Белов трябваше да заделя пари за „босовете“ само от досегашните пунктове. Всичко останало, което той намираше сам, вече изцяло оставаше за тях.

Това беше победа. От радост Саша и приятелите му вдигнаха страшен купон. Веселбата мина всякакви граници, шампанското се лееше като река, сладките девойки неспирно се кискаха, но в самия разгар на гуляя Саша изведнъж посръна. Той за пореден път се сети за Оля.

Белов често си спомняше за нея, много по-често, отколкото му се искаше, особено напоследък. Въщност никога не я бе забравял — нито по време на уралското си заточение, нито по-късно — в Москва, ала все не се решаваше да направи опит за възстановяване на познанството им. Кой беше той за нея? Първо — престъпник, обявен за издирване, сетне — дребен бандит, който таращеше търговците...

Ала сега! Сега нещата стояха другояче. Той си имаше собствена работа, макар и немного законна, но за сметка на това — доходна! Сега вече можеше да опита... И макар Саша сериозно да се боеще, че няма да го допуснат дори до прага ѝ, той реши: „Да става каквото ще, но на тази проточила се история трябва да се сложи край!“ Ако и сега го отхвърлеха — какво пък, тогава той щеше да се опита да заличи цигуларката от съзнанието си веднъж и завинаги!

На другия ден, избръснат до синьо и ухаещ на скъп одеколон, той се приближи с новичкото си беемве до познатата вила. Саша излезе от колата с разкошен букет бели рози в ръка и се приближи до портичката. Оставаше му само да натисне бутончето на звънеца.

И в този момент внезапно го обзе странна, необяснима плахост. Той се колебаеше, сякаш бе пъпчив пубер, който не се решава да обезпокой обекта на своето обожание. За да се съредоточи и успокои, Саша запали цигара и се обърна настрана.

Затова не забеляза как покрай прозореца се мярна лицето на Оля, как то разцъфна в радостна усмивка и как тя хукна към вратата.

Само чу зад гърба си:

— Саша!

Той веднага се обърна — от къщата към портичката срещу него се носеше Оля.

Саша се втурна към нея и се натъкна на вратата. Момичето вече трескаво дърпаше резето, но то все не можеше да се задвижи...

Най-после портичката се отвори и изпускачки букета, Саша тромаво прегърна момичето през раменете.

— Оля, аз...

— Всичко зная! — радостно се смееше тя, притискайки се до рамото му. — Ти не си виновен за нищо, това е било грешка...

— А ти как разбра? — смутено шептеше Саша.

— Попитах в милицията — бързаше да му обясни всичко наведнъж Оля, — отначало мислели, че си ти, но после се изяснило, че е станала грешка... Всичко е било грешка, и онази ужасна стрелба, и... Господи, но защо те нямаше толкова дълго?

Шашнатият, смутен и безкрайно щастлив Саша се засмя:

— Бягах като заек! Та те ме търсеха, Оля, какво си мислиш?

— Хайде да вървим, да вървим вкъщи, студено е... — Оля го хвана под ръка и го поведе към вилата.

През този ден те разговаряха до късно през нощта и все не можеха да се наговорят. Саша с изумление научи, че Оля бе изпаднала в същото необяснимо състояние, в което се бе намирал и той. Колкото повече време минавало от тяхната първа и единствена среща, толкова по-често тя си спомняла за „вулканолога“. Толкова много искала поне още веднъж да се види със Саша. И дори фактът, че цялата милиция в страната издирва това момче, не изглеждал на Оля като непреодолимо препятствие за тяхната среща. За няколко месеца отговорът на въпроса „може ли тя да се среща с престъпник“ от категорично „не!“ се трансформирал в уклончивото „зависи с какъв престъпник...“ и стигнал до твърдото убеждение: „Да, най-важното е да се срещна с него, а пък сетне ще го направя човек!“

А след още половин година Оля направила справка за него в милицията чрез свои познати. Отговорът я втрещил — всички, абсолютно всички обвинения срещу него били снети! Оказалось се, че тя е отхвърляла един напълно невинен човек.

Ето защо Саша беше посрещнат не само с нескрита симпатия, но и с разкаяние. И от този благословен ден нататък техните отношения отхвърлиха задръжките и като държан на въже жребец се понесоха в бесен тръс напред — към сватбата!

Издание:

Александър Белов. Бой без правила
Руска, първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корица: Димитър Стоянов — Димо
ИК „Ера“, 2004 г.

ISBN: Липсва информация

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.